

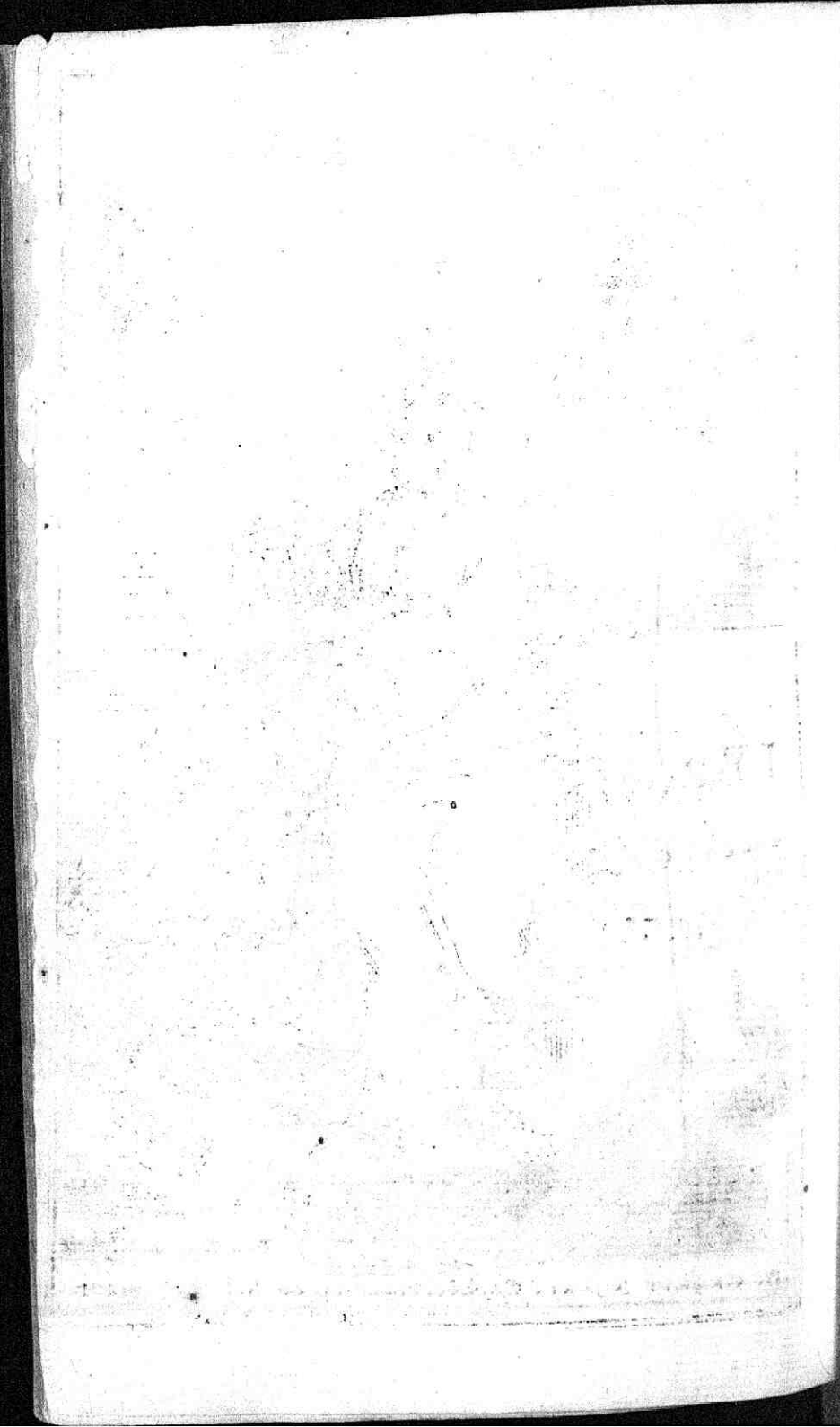

J. Brants Mengeldichten

<https://hdl.handle.net/1874/203695>

T AMSTERDAM,
By GERRIT SLAATS Boekverkoper op de Schager-mart.

J. BRANTS

MENGELDICHTEN.

T A M S T E R D A M,

By GERRIT SLAATS, Boekverkooper, op
de Schager Markt, 1701.

OPDRAGT

AAN DEN

WELEDELEN EN

GESTRENGEN HEERE

DEN HEERE EN

MR. HENRIK HOOFT,

DROST TE MUIDEN, BALJU VAN

GOOILANDT, RAADT EN FISKAAL VAN'T

ED: MOG: KOLLEGIE TER ADMIRA-

LITEIT T'AMSTERDAM.

Wlen zal, wien kan ik best myn Poëzy betrouwen
Dan u, doorluchte Drost, nooit kan die keur my
rouwen,

U die de kunst van out en nieu zoo gade slaat

En doorgaans in een beemt van boeken weiden gaat.

Gy, in zoo hoog een rang op 't Muiderflot gezeten,

Groet met eerbiedenis het bloempje der Poeëten.

Hier heft een Maro, hier een Naso zyne kruin

Ten grafzerke uit, my dunkt, zy bersten door het puin

Dat hunnen lykafsch dekt door kracht van kunst weêr heenen :

Terwyl ze glans en eer van uwe liefde ontleenen.

Uw geest, wanneer hy zich van landtzorg eens ontslaat,

Zoo aangenaam op hun muzyk ten reie gaat,

Kan ziel en lichaam van uw vrenden heenen leien

Op't orgel van uw tong en doet ze spelemeien,

O P D R A G T.

Hollantsche Poëzy, die missende dat H O O F T,
Dien meester, en dien voogt; van kunstsieraat berooft,
Verstout in dit gedicht met schrik en schroom te naedren
Den wakkren Drost, en hem te groeten in haar bladren.
Hier leeft en zweeft, hier vloeit vol vreugt een heldendicht:
Gins staat een outer dat ter heerlykheit gesicht
Van Koning Willem, leste en beste eer van Oranje,
Die, Vorst en vader van het gloriryk Britanje,
Dat ryk verloft heeft van veel ziele dwinglandy,
Toen 't fel genepen en ellendig in de ly
Zyn rechter arm verzocht, en 't schitterende slagzwaart,
Waar door hy reis op reis zyn vyandt heeft gedagvaart.
Hier doet zich Jaardicht op voor vrinden, Bruilóftzang,
En Treurdicht, daar de geest beknel't zoo droef en bang.
De droeve lykbaar volgt van vrinden en vrindinnen,
Noch overwaardig, zelfs na hunne doot te minnen.
Hier giet ik traanen op 't gebeent der braave vrou,
Uw zalige Drostin, het voorwerp van uw rou;
Ik doe het stom papier door haar noch Godtsvrucht preeken.
Hier blyft geen wysheit van verdienden lof verstekten:
Ik schets in Byfschrift, ruim zoo duurzaam als in plaat,
De Letterhelden, die ons Neêrlant gade slaat,
En, wyl myn ampt my leidt om anderen te sichten,
Sluit ik myn Poëzy met heilige gedichten.
Deez keurstof, schoon ze niet draaft op een hoogen leest,
Verstrekke, bid ik, voor uitspanning van uw' geest,
Die, schoon altoos gewoon hoogheerlyker te draaven,
Noch agting hebt en houdt voor minder kunst en gaaven.
Ontfang dit kleen bewys van dankbaarheid en plicht,
Zooryst op uwen naam veel hooger myn gedicht.

IN
POËMATA VERNACULA
VIRI POLITISSIMI
JOHANNIS BRANTII,
VERBI DIVINI
APUD REMONSTRANTES
MINISTRI.

Aggressus sancti vitam modo scribere Pauli
In Concionibus Sacris;

Diversi generis numeros nunc exhibet orbi,

Hoc in libello BRANTIUS.

Orator melior num sit, meliorne Poëta,

Horum peritus ambigit.

Existunt alii natura munere vates

Hæreditate, BRANTII.

P. FRANCIUS.

I N

POËMATA VERNACULA

REVERENDI VIRI

JOANNIS BRANTII.

O *Tia majores non degenerantia curas
Nobile Musarum BRANTIUS edit opus.
BRANTIUS ingeniis haud impar gloria primis,
Haud rudis argutas increpuisse fides.
Hic Lepor, hic Batavi dos illa domestica Phoebi
Spirat, & e nostro gurgite nata Venus.
Miraris, studiis simul invigilare severis,
Ducere culta simul carmina? patris habet.*

JANUS BROUKHUSIUS.

VIRO

I N

P Ö E S I N

ERUDITISSIMI VIRI

J. BRANTII.

A *Mramides magno divinos ore triumphos,
Mersaque sub rubris agmina, dixit, aquis.*

*Et Lyricas, afflante Deo, se misit in artes,
Ille simul vatum maximus ille ducum.*

*Jessaens quoties divina oracula Praesul
Accipit, & sanctis exhibet illa choris,*

*In numeros fertur, mira ratione ligatos,
Et dignum tanto numine fudit epos*

*Qui Salomonis opus (sed quid sapientius illo?
Perlegit, auctorem num neget esse Deum?*

*Scilicet ipse Deus dedit his in carmina vires
Quos voluit populis rite praeesse suis.*

*Ut doceant mentes teneras, & carmine flectant,
Dulcibus aptantes jussa severa modis.*

*Hei mihi! sacrorum nec honos nec copia vatum est,
Et desunt numeris tempora nostra suis.*

*Ut magis haec desunt, major Tibi gloria parta est;
Qui populum prisca carminis arte doces.*

Qui Patris, & veterum, BRANTI, vestigia averum,

▲ *Ne non credaris BRANTIUS esse, premis.*

Debita, qua possem, meritis praemia vestris

Reddere, amicitiae jura modesta negant.

Nec tamen ingenio quondam sua praemia decerunt

Jam peraget partes quaelibet ora meas.

ADRIANUS RELANDUS.

VIRO REVERENDO

VIRO REVERENDO
JANO BRANTIO,
POEMATA SUA EDENTI.

A *Mate Musis BRANTI, amate Gratiis,
Totique doctorum choro,
BRANTI, meorum magna pars sodalium,
Quem sacra junxerunt mihi
Non falsi amoris vincula & concordiae,
Chelyn quid invititas meam?
Quid praedicari versibus cupis meis?
Te turba vatum praedicat,
Quos ora nostrae continet Bataviae.
Te novit omne Belgium
Clarum Parentis nomine, & clarum tuo.
Fovere te vatem sinu
Dulces Camoenae, Delphica comas tibi
Devincientes laurea.
Tibi ora finxit imbuitque nectare
Suadela dudum Belgica.
Cantus paranti pleniore jam manus
Applaudit omnis civitas,
Quae saepe mota est vi tuae facundiae,
Quae flumen ingenii tui
Siticulosis saepe traxit auribus.
O digne Barlaeo nepos,
O digne patre Brantio, prodi foras,
Meritaque carpe praemia.
Manet perennis fama te, BRANTI, manet
Casura numquam gloria.*

DAVID HOOGSTRATANUS.

OP DE
NEDERDUITSCH E
GEDICHTEN

VAN DEN EERWAARDEN HEER
JOANNES BRANDT,

REMONSTRANTSCH PREDIKANT
TE AMSTERDAM.

Patrium servavit honorem.

OP, zingt op nu, brave geesten,
Niet de minsten, maar de meesten,
Die Apolloos kunst verstaat,
Kuisch met maagden omme gaat,
Negen zangsters, daarze u lokken;
Nu uit Griekenlant vertrokken
Naar de prachtige Amstelsstadt:
Die verrykt door 's werelts schat,
Winst en voordeel weet te vinden,
Daar men waait met alle winden,
Oostwaart zeilt, en westwaart loopt,
Alles inkoopt en verkoopt.
Gaapt de Beurs hierom naar tyding,
Uw gewin en geestverblyding
Is een naams onsterfelykheit;
Die door dichtkunst uitgebreit,
Boven zwerk en zon gaat zweven,
Om veel Neflors t' overleven.
Juicht nu BRANDT toe, wiens gedicht
Zyn vernuft ons brengt in 't licht,
Taalkunde en geleerde gaven:
BRANDT, die, als een spruit der braven,
d' Eer,

d' Eer, in geeft noch vlyt ontaart,
 Van zyn vaders huis bewaart.
 't Eergeluk, hem aangeboren,
 Zag men weinigen beschoren:
 Zeldzaam luidt, hoe's Gravenhaag
 Moedt noch op Secundus draag'
 En zyn broeders, dry poëten,
 Van gene ewen te vergeten.
 Vint dus Gent ook gloriftof
 In twee Heinfen, ryk van lof
 Op Parnas, 't is iet byzonders:
 En voor Korduba iet wonders,
 Dat een enig ftamhuis baart
 Vier Anncüffen, wel waardt
 Elk een kroon van Dafnees blaren.
 Anders brengt een ry van jaren
 Pas een' dichter voor den dag,
 Dien men dichter noemen mag.
 Rome en Grieken, zo doorluchtig,
 Streeft onze eew, hoe glorizuchtig,
 Met dat lofgerucht voorby.
 Maar geen Neêrlants Poëzy,
 Wilze van die meesters leren,
 Moet verdienden lof ontberen.
 En, verhief weleer de Faam
 Een geflacht dus, groot van naam,
 BRANDT is d' eer door erfrecht nader
 Van zyn grootvaâr, broêr en vader;
 Toont, hoe van een' leew geen lam,
 Spreew noch mufch van zwanen quam.
 Heldenwerk, van hem gezongen,
 Zweeft dus verder op veel tongen.
 Groet hy een geboortefeest,
 Wie juicht daar niet, bly van geest?
 Komt zyn lykzang rou beklagen,
 't Jammren zelf moet elk behagen.
 Spreuk en byfchrift, heel beknopt,
 En met kracht van zin gepropt,

Dienen voor ambroosbanketten.

Wie wil hier den mont aan zetten?

Dit's voor ieders tong geen kost.

Vondel en de Muider Drost

Schaften zulke lekkeryen.

Raaktze niet, die, als Harpyen,

Deze spys bemorst, of wraakt:

Daar de rymklank beter smaakt

Van veel revelaars en rymers,

Lamme en laffe woordenlymers;

Licht voldaan, wanneer't slechts rymt,

Daar een kenner schier van zwymt.

Gy vint vreugt hier, vrucht noch voordeel,

Al te blint, berooft van oordeel,

Die een' Vos met lauren kroont:

Schoon hy't heilig kunstwerk hoont,

Stout van mont; met vuile voeten

Dreigt den dichtberg om te wroeten,

Toon van eedle zangers stom

Schrewen wil met wilt gebrom;

Uit een dolhuis schynt gebroken,

Als Medea aan komt spoken,

Kluchten en afgryfelykheên,

Aarde en hel mengt onder een.

Durft dees dolheit, niet te stillen,

Flakkus dichtkunst noch bedillen,

Des bekreunt zich geen vernuft,

Dat, als BRANDT, noch raast, noch suft.

'k Stel de zaak aan ons Drymannen,

Met geen heerschezucht aangespannen

Tegens recht en vryen Staat,

Maar om kloek met kunstieraat,

Letterkunde en taalgeleertheit,

In te tomen dees verkeertheit.

Ken ik anders Francius,

Janus en Hoogstraten, dus

Faamryk in Latynsche dichten,

Die voor d' ouden naawlyx zwichten;

BRANDT

BRANDT vernoegt hun fcherp gehoor,
Kieft op Pindus't rechte fpoor;
By verwaantheit, ftout in't roemen,
Op geen' enen dag te noemen.
Juicht, gy geeften, die't verftaat,
Met Apol ten reie gaat.
Houdtge in ere, ô Amfterdammers,
Zee- en koopvaart, daar veel jammers,
't Zy u lait - of zeefcha drukk',
Zich vermengt in 't koopgeluk;
Eert de kunst ook, die geen' luifter
Van uw grote ftadt in 't duifter
Ooit liet fmoren: vlecht een' krans,
Door geen gout verdooft in glans,
BRANDT ten prys, van lauwerbladen;
Onverwelkbre pronkfieraden,
Daar geen Tydt, die fteen verflint
Met zyn tanden, vat aan vint.

J. VOLLENHOVE.

AAN

AAN DEN
HOOGGELEERDEN HEER
JOANNES BRANT,
LEERAAR DER REMONSTRANTSCHEN
GEMEENTE T'AMSTERDAM,

OP HET UITGEVEN VAN ZYN ED: POEZY.

WY zien dan eindelyk uw Poëzy in 't licht;
Een werk, waar door ge ons land, beroemde BRANDT, verplicht.
Gy volgt uw vader en uw broeders in uw toonen,
Handhavers van de kunst, Apolloos waardste zoonen.
Gy, van den grootsten man gekweekt en opgevoedt,
Beschaamt uw afkomst niet noch 't vaderlyke bloedt.
Dat tuigt Gods Predikstoel, die waarheid scheidt van logen,
Daar gy met honig; uit uw Vaders mondt gezogen,
Uw dischgenooten spyft: dan juicht de tempelschaar,
Vervrolykt door de stem van zulk een redenaar.
Indien 't u lust aan 't Y den kerkdienst te verpoozen,
Verliest op maatgezang, dan strooit de zangberg roozen
En lauren op uw kruin. Hoe treurt Melpomené,
Wanneer ze uw lykklagt hoort op Pindus! zy schreeuwt, wee,
En helpt Apollo zelf aan 't klaagen met zyn reien:
Dan zwelt de paardebron van tranen, die ze schreien.
Hoe streelt uw heldendicht, zo hoog van wyze en toon,
't Oor van Kalliopé! zy vlecht een zegekroon,
En wenscht u in triomf op Helikon t'ontfangen,
Hoe luistert d'Amstelnimf, ja d'Ygodt naar uw zangen!
Hy stelt Antonides (den dichter, die zyn stroom,
Zo fierlyk heeft gemaakt, wiens aangenaame droom
De golven kluisterde, en de winden nam gevangen)
Ter zyde, en blyft verliest aan uwe snaaren hangen.
Vaar voort, geleerde BRANT, in uwe Poëzy;
Voldoe ons vaderland, en Gysbrechts burgery;
Verplicht ons meer en meer; hou nimmer op van zingen:
Zo moet uw zuivre galm tot in den hemel dringen.

L. ROTGANS.

• KLINK.

KLINKDICHT

OP DEN NAAM VAN DEN HEERE

JOANNES BRANT,

LEERAAR DER REMONSTRANTSCHER
GEMEENTE T'AMSTERDAM,

EEn moedig zeeman ploegt geruſt den Oceaan,
Wanneer het daglicht ſchuilt, op 't branden van de
baaken,
Om zonder tegenspoed ter haven in te raaken,
't Gevaar te myden, en de bank en klip t'ontgaan.

De waereldt is een zee, waar in veel klippen ſtaan,
Gevaarlyk voor den menſch, zo hy niet op wil waaken;
Maar BRANT, dat helder licht, verbiedt ons die te naaken:
Zyn hemelſch vuur wyft ons die hinderklippen aan.

Gy, die door ebbe en vloedt op deze zee moet zweeven,
Schoon lang de nacht der zonde ons licht heeft wechgedreven,
Bezwykt niet, maar houd moed, en ziet uw baak in
BRANDT;

Die zal u lichten op deze ongeſtuime baaren,
En gy zult, door dien glans beſchenen, veilig vaaren;
Tot ge in de haven van uw zaligheid belandt.

L. ROTGANS.

OP

OP DE
MENGELDICHTEN
VAN DEN HEERE
JOAN BRANT.

&c. &c. &c.

Geleerdheids voorbeeldt, braave BRANT,
Die vaak myn zinnen kunt bekooren,
'tZy dat uw pen spreekt door uw hand,
'tZy dat ge u van den stoel laat hooren.

O welk een lieffelyk onthaal
Geniete ik door uw zinryk schryven!
Uw onbevleete en zuivre taal
Doet myn gemoed in weelde dryven;
Zy zet, en proze, en Poëzy
Aanlokkelyke luister by.

Uw geeft bezit natuur en kunst.
Wie kwam Parnassus top ooit nader;
Apol schonk uw geslacht zyn gunst;
Dat tuigt het schryven van uw Vader,
En van uw Broeders, wyt vermaart,
Die door hun pennen zullen-leeven,
Gelyk ook gy, meê van dien aart,
Alle andren tracht voor by te streeven:
Dat toont gy, wyl'er niets ontbreekt,
Wanneer gy schryft, wanneer gy spreekt.

Vaar

Vaart voort, vaar voort, begaafde BRANT,
Op dat wy steeds, met wellust, smaaken
De vruchten van uw ryp verstand,
Dan zullen wy in yver blaaken,
En volgen uw voorzigtig spoor ;
Dus kan de kunst haar hart ophaalen ;
Dus kittelt zich het fynst' gehoor ;
Die u zo volgt zal nimmer dwaalen.
Wie blyft dan niet aan u gedicht.
Welsprekenheid, en taal verplicht?

J. PLUIMER.

DEN EERW:

H E E R E

JOANNES BRAND.

OP HET UITGEVEN ZYNER

MENGELDIGTEN.

Tutto Fuogo, Tutto Fiamma.

Heeft ooit de daad een Naam met vrugt bejegend,
Hebreeufche wensch der ouderen gezegend,

* *

En

En 't voorbeschik aan goed gevolg verpand,
Het is volmaakt in BRAND.

Al, waar zyn ernst op 't Godgewyd komt stralen,
Of, afgesloofd, door Digtkunst aâm wil halen,
In welk een stof zyn geeft te spieglen quam,
't Werd *alles vuur, en vlam.*

Ja vuur, en vlam aan hemel-gloed ontstoken;
't Zy dat zyn pen, vol yver door gebroken,
In 's Christens ziel geloove, en levens-pligt
Naar *Paulus Leeven* rigt.

't Zy dat hy finelt in ziedend hete tranen;
Den Batavier, en Brit om rouw komt manen,
En zugten doet op 't lyk der *Koningin*,
Hun beider hoop en Min.

Hoe blaakt hy weer, verheven in gedagten!
Om vrede, en heil, naer lyf en ziel te wagten;
Als de ommering der eeuwen gaat voorby
Op 't *Eeuwig-jaargety.*

Dus

Dus hoorden wy , dus zagen wy hem branden ;

Als was zyn tong , tot lippen offerhanden ,

Van 't Outervuur , dat in 't geheyligd blaakt ,

Of Pinxtervlam geraakt.

Dog zie hem thans de lieffelyke vonken ,

Die in zyn Digt zoo ziel-bekoorlyk blonken ,

Door vrienden beê , verzaamlen tot een licht ,

Daar 't zoet het nodig ftigt.

Nutreed zyn drift , met hoogverheven vaarffen ,

Door 't Heldenfpoor , in Sophokleefche laarffen ;

Of daar hy vlegt olyve- of laure-krans

Om 't hoofd eens Braven Mans.

Dan fchynd de liefde aan hem haar toorts te leenen ,

Of Nafos geeft in zyne pen verfcheenen ,

Als hy , ontvonkt in kuische vrolykheid ,

Een Bruid ter kamer leid.

Zyn zoete lier , gefnaard op Flaccus maten ,

Met dankbren toon onthaald de Mæcenaten.

Zyn Herder-fluyt verlustigt Theocryt,
Daar Min om Weermin strydt.

Het heugchlyk heil van zyn verjaargedagten
Den Mantuaan zelfs volgt in zegekragten,
Schoon ondersteunt door zyne Zanggodes,
En Cumaas Prophetes.

De grafzerk zweet, door 't ah! der lykgedigten,
Al stond ze haar zelf alle ogenblik te ligten:
Tot dat het lyf opvloog naer Gods Altaar,
En met de ziel vergaâr.

Blaak voort, myn vriend, in zulke schoone gloeden,
Zoo zult ge uw naam voor ondergang behoeden.
Gelyk de zon, door vuur, en ligt in stand,
Al brandend' niet verbrand.

LAMB. BIDLOO.

HER-

'T H E R V O R M T
 C H R I S T E N D O M,
 I N E N G E L A N T
 B E V E I L I G T E N B E V E S T I G T,
 D O O R G O D S Z E G E N,
 O N D E R 'T B E L E I T V A N
 Z Y N H O O G H E I T.

W i e n s g e e f t d o o r m o n d t e n p e n , o f e d l e P o e z y ,
 'T e b r e e t w i l w e i d e n i n v e e l d w a z e v l e i e r y :
 W i e b u i t e n 't s p o o r h o l t , i n z y n v r e u g t a l t e u i t g e l a t e n ,
 V e r h e f t e e n P r i n s a l s G o d t , d i e w y s , d i t z e l f s m o e t h a a t e n :
 I k , v o l g e n d e o p d e n t o o n d e r D i c h t 'r e n l a a g v a n z w i e r ,
 V l e c h t v o o r O R A N J E S H e l t e e n d u u r z a m e r l a u r i e r ,
 H e m a l s e e n m e n f c h , n i e t a l s e e n G o d t h e i t o p g e d r a g e n :
 G e w i s z a l d i t h e m m e e f t m e t z y n V o r f t i n b e h a g e n ,
 D i e , f c h o o n z e e e n k l e e n e n t y d t h e t a a r d f c h g e b i e d t n o c h d e r f t ,
 D o o r z e d i g h e i t e n d e u g t m e e r d a n d r y k r o o n e n e r f t .
 G e w e t e n s d w a n g v o o r h e e n t e n a f g r o n d e u i t g e f p r o n g e n
 H a d t J e f u s d i e r b 'r e k e r k l a n g n a a r d e n h a l s g e d o n g e n ;
 G e w e t e n s d w a n g , d i e , f t e r k g e h a n t h a a f t , 't w a a r e m e r k
 V a n v a l s h e i t i n d r u k t i n h e t v o o r h o o f t v a n e e n k e r k .
 T e R o m e q u a m z e , d a a r h a a r d o c h t e r w e r d g e b o r e n ,
 D i e w y d e n z y d e e n f t e m v o l b l o e t s e n w r a a k s l i e t h o o r e n ,
 E n I N Q U I C I C Y , m e t e e n h a r t v o l f c h r i k s g e n o e m t ,
 M e t v a l f c h e n f c h y n v a n d e u g t e n G o d s d i e n f t g i n g v e r b l o e m t :
 Z y v l o o g i n N e e r l a n t , e n f t o n t h a a r n a a r 't l i e v e l e v e n ,
 D o o r F L I P S p l a k k a t e n , m e e r m e t b l o e t d a n i n k t b e f c h r e v e n .
 D e G o d s d i e n f t , j a a r e n l a n g e l e n d i g i n d e l y ,
 M o f t z u c h t e n o n d e r 't j o k v a n m e n f c h e n d w i n g l a n d y .

'T scheen met ons Vaderlant en vryheit omgekomen,
 Het rokend martelvuur was door geen volle stroomen
 Van bloet te lessen; en in 't heetste van dien brant
 Trok Vader WILLEM op, verlosser van ons lant.
 O vrêe, ô vryheit, uit den Hemel begenadigt,
 Zo trou altoos van hem met lyf en ziel verdadigt,
 Hoe reeft gy als een zonten spyt van Spanjes haat,
 Den volke aankundigende een' blyden dageraat,
 Die met 's Helts doot helaas! te ras te vroeg verdwenen,
 Wel glansryk, maar te kort in 't duister hadt geschenen
 Van 't bygeloof! de Staat stont op een' gouden gront
 Eer 't kerkgeschil zo dier de zeven landen stont.
 Gemoetsdwang quam weerom en holp Gods huis verdeelen,
 En lacchende in haar vuist toen broeders aan 't krakkeelen
 Aan 't scheuren raakten, daar de vredelieventheit
 Met heete tranen nu zo dikwils noch om schreit,
 Begafze zich, nooit moê van menschenbloet vergieten,
 In hof en scholen van de felle Jesuiten;
 Die, 's afgronts vorst ten dienst, steeds leggende op hun luim,
 De heele werelt graag omdraiden op hun duim.
 Zy hitte Prinssen aan, om door spitvondig lyen
 't Geloof te dempen, vals gevloekt als ketteryen.
 Zy stelde, zy alleen, een ongehoorde wys,
 Waar op de bloetdorst zong ter bruiloft van Parys.
 Hoe hoorde Piemont zyn inborelingen schreien!
 Wat zag 't al ramp en rou toen landen en valleien
 Van traanen yloelden, en van bloet te milt geplengt!
 'K zie 't bloejend Yrlant in een moortgloet droef verzengt,
 Toen hondert duizenden van Christenen vergongen,
 De beste snaaren van zyn harp aan stukken sprongen.
 De heldrezon verschoot haar glans op 't naar geschreeu
 Van out en jong; de moort spaart droeve wees noch wêeu;
 De steenen schreien, maar de wreetheit onbewogen
 Perft wie dit dicht of denkt noch traanen uit zyn oogen.
 Zo trok ze, root bebloet, in 't endt naar 't Fransche ryk,
 En koos een woonplaats in het hart van LUIDEWYK,
 Die, wat hy door zyn' naam en daaden hadt verworven,

Verraaden door haar raadt bekladt heeft of bedorven.
 Wie maakte, als hy, zo ras zyn' staat een levend lyk,
 En blixemde de bloem der burgren uit het ryk,
 Ofzocht hen helsch met kracht van wapens te bekeeren,
 Als waar dat in Gods naam de werelt reformeren?

Men zegt, ze vondt zicht ook by 't fluiten van 't verbont,
 Dat al de kettters zou verdelgen in den gront.
 Meer dan een Attila (wie melt het zonder schroomen)
 Dreigde als Gods geesfel met een bloetvloet t'overstromen
 Ons Christendom, om bly te deelen voor een roof
 Der volkeren, den schat van ons hervormt geloof:
 Om 't licht te blussen, veel te sterk de duisternissen
 Van 's Pausdoms bygeloof, legenden, biecht en missen.
 Gelukte dit, licht waar heel Neerland niet gespaart,
 En nu door onder-dan door opgang meer vermaart.

De groote Godheit, die zo hoog in 't licht gezeten,
 De Koninkryken met haar vuist heeft afgemeeten;
 Wier aldoorstralend oog, al wat om laag geschiet,
 Veel klaarder dan een mensch by 't helder zonlicht ziet,
 Was lang genoeg getergt door d' averechtsche zeden
 Der Christnen, die hervormt, veel heiligheids beleden
 En minst beleefden, 't hart wert door veel vrede stout,
 'T geloof, hoe sterk, was zwak, de tedre liefde kout;
 Ons Hollandts Sion, als een Sodom boos verbastert,
 Vloog Godt in 't aangezicht, en heeft zyn naam gelastert,
 Der menschen moetwil, ver gestei gert boven 't perk,
 Verdiende al lang 't bederf van Christus dierbre kerk:
 Maar 's hemels goetheit, die uit enkel mededogen
 De wolken spaart, met Neerlants jammeren bewogen,
 Hief over onzen staat zyn vrindlyk aangezicht,
 Schiep uit de duisternis dit wonderbare licht
 Van kerkverlossing, en ons koestrende in de stralen
 Van zyn gena, gunt elk nu vrolyk aem te halen.
 'T nabuurig Engelant, die wakkere Eilandin,
 Die trots de Zeekroon spant, en nooit naar Cæsars zin
 Haar edlen hals boog onder 't juk van slavernye,
 Wert loos eerlang belaagt van ziele-dwinglandye.

Gelyk een wolk, die lang omzwevende in de lucht,
 Half zwart en root, in 't endt in yffelyk gerucht
 Uitberstend', neerstort met een zee van regenvlagen,
 Al 't landt verduistert, als zou 't nooit wêer helder dagen,
 Terwyl een zwakke kiel door storm eerst hemel hoog
 Getorst, zo laag wêer zinkt dat d' afgront gaapt voor 't oog:
 De beste stierlui, doodsch van schrik, zien op malkander,
 Men wenscht, men hoopt, en bidt dat 't onweer eens verander,
 Elk ziet ruim uit in zee, tot dat een kleene boot
 Gebouwt, beproeft in storm hen bergt in zynen schoot;
 Wiens stuurman tegen last en arbeit opgewassen,
 Den boot en 't schip gelyk stuurt door de waterplassen
 Des hollen Oceaans, geleit ze naar hun zin,
 Laveert, en voertze in 't endt een stille haven in.

Zo dreunden onlangs al de Kaledonsche stranden.
 Het gansche ryk wert krank in al zyn ingewanden,
 Het daverde op zyn' gront, de storm stak op verwoedt,
 De witte krytberg vreesde een droeve verf van bloet.
 Elk zag voor uit, toen klein en groot, en 't puik des adels
 In goet en lyfsgevaar, afzittende uit zyn zadels,
 Niet wetende waar zich te bergen, hoe te moe,
 'T erbarmenswaardig oog went naer ons Hollant toe.
 Vindt geen en toevlucht dan in Neerlants Stedehouder,
 En legt den last hem van dry Ryken op zyn schouder,
 Men valt aan 't smeeken, dat hy zich toch eens ontferm,
 En strekk' den Godsdienst, hun het dierbaarst, schilt en scherm;
 Bewaar hun lyf en goet, en scheur de looze netten
 Gebreit tot afbreuk van 's Lants recht en oude wetten,
 Herstel z' in kracht, en breng' door 't wettig Parlement,
 eve stig door zyn hant, al 't ryxgeschil ten endt.

De Vorst uit Koninksbloet en Keisers van Germanje,
 De leste en grootste telg van 't Prinselyk Oranje,
 De dochters zoon zelf van een Britsche Koningin,
 Gelukkig uitgehuwt aan d'eerste Ryxvorstin,
 (Dat Englant juiche en zich in zulk een heil verblye
 Dat vrolyk affraalt uit het aanschyn van MARYE,)
 Die, ryzende als het licht der vers opgaande zon,

Het hart van haaren Prins en zo veel volken won,
 Neemt voor na rypen raat den grooten tocht te wagen,
 Die eewen lang zyn' naam den aardkloot om zal dragen,
 Bedient zich van de magt der Staten en hun vloot,
 Die bergt al 't Kriftendom in haaren ruimen schoot.
 Geladen met de bloem van Neerlants oorlogshelden,
 Steekt z' af in zee. wat pen kon toen naar waarde melden
 De diebre vracht, die zich begaf van hof en huis,
 Het heele Vaderlant by een te Helvoetfluis?
 's Lants zeemagt, uitgeleit door 't zegenend gefchater
 Van out en jong, voert vreë en vryheit door het water,
 Een onwaardeerbren fchat, naar 't bloejend Englant heen.
 Elk volgt; elk vliegt 'er na door kracht van zyn gebeën.
 Maar welk een storm dreigt al t'ontydig te verdelgen
 De fcheepsvloot? zou de vorft des afgronts zich 't wel belgen,
 Die onder hooger hant de zee en lucht regeert,
 Dat Jesus beste zaak op aarde triomfeert?
 De groote Heilant, in zyn kruiskerk fel beledigt,
 Stilt ylinx 't onweer, met de winden haaft bevredigt;
 Blaaft door zyn' adem met een voorwint in het zeil:
 De zee, heel gladt gekemt, voorfpelt twee volken heil.
 Dacht's menfchen wysheit dat ze in 't Noorden aan zou
 landen,
 De hemel voert de vloot in 't West met eige handen;
 Dekt door een houte muur ons ondergaande Atheen.
 De zon in 't endt ziet Vorft en volk te lande treen.
 Al't ftrant, als waar 't voorheen in kluiſters bang gevangen,
 Gevoelt zyn vryheit, hoort den galm der lofgezangen,
 Plaveit een effen weg, uit zuivre eerbiedigheit,
 Tot Londen toe, daar 't volk van enkle vreugde fchreit.
 Een lang geflopte ſtroom in 't endt dus aan komt bruizen,
 Wanneer hy weg vindt door een reet van ſterke fluiſen,
 En, als gedagtig 't leet dat hy voorhenen lée,
 Zet met een zwaaren vloet al 't lant rondom in zee.
 De groote Ryksftadt, in haar blyfchap uitgelaten,
 Een vreugt zo lang gefluit, vliegt langs haar ruime ſtraten
 Den grooten Helt te moet, en kent dees dag geen perk.

Het gantsche Koninkryk in een' Kapel te kerk
 Bezef het groot geluk, dat afgedaalt van boven
 Elk aanzet, om Godts naam door BURNETS mont te looven;
 Die, van een wereltsch Vorst voor eenen tydt vertreên,
 Een hooger gunst erkent met lofzang en gebeên.

Nahondert rampen en het barnen der gevaaren
 Begon de lucht van 't heil door nevels op te klaaren:
 Wat ziet de kerk, gekocht, gewassen in het bloet
 Van 't grootte Kruisflam, niet al zegens te gemoet?
 Ik zie gewetensdwang voor eewig uitgebannen,
 De kerk geveiligt van den wrevel der Tyrannen.
 En of 't door Gods bestuur eens zalig zo geviel,
 Dat al 't Gereformeert een hart wert en een ziel?
 Wie durft in 't huis van vrê noch twistftandaarden planten?
 Wat doet de naam van Re- en Contraremonstranten,
 En andere, waar door de Roomsche kerk haar lust
 Aan al 't krakkeel ziet, dat ons Christenryk ontrufft?
 Dan zag 't vrelievend hart zyn grootste welbehaagen,
 'T hervormt geloof van al zyn scheuringen ontslagen.
 Wie twisten wil hy twiste: ik treê in 't vredefpoor,
 De Biffchoplyke kerk van Englant gaat ons voor.
 Wien zal myn zangheldin dat grootte werk betrouwen,
 Dan WILLEM, en 't juweel der Koninklyke vrouwen
 MARYE? Ô grootte Helt, wat ftrydbre lauwerkroon
 Met bloet behaalt, stont om uw hairen ooit zo schoon
 Als zulk een vreëolyf, die lauren gaat te boven?
 Dan zal u Englant eerst als Kerkyerlosser looven,
 En Neerlant volgen, dit zy ook uw nutte zorg,
 O edel Ryxhof van 't Keurvorstlyk Brandenburg;
 Terwyl heel Vrankryk, met den afgront opgezworen,
 'T gezuivert kruisgeloof in martelbloet wil smooren.
 MARYE, help den Prins in dat doorluchtig werk,
 Zo juicht myn dicht u toe als Voedster vrou der kerk.

MENGELDICHTEN. 7

TER INKOMSTE

VAN DEN

DOORLUCHTIGSTEN VORST

EN HEERE

WILLEM DEN DERDEN,

KONING VAN GROOT BRITTANJE

ERFSTADTHOUDER EN KAPITEIN, GENERAAL DER
VERENIGDE PROVINCIEN. &c. &c. &c.

AAN DE HEEREN VAN DEN HAAG.

*Regeerders van het schoonst dat ooit de zon beschoude,
De groote Koningswieg; zo't nimmer u beroude
Een gunstig oog te slaan op laage Poëzy;
Aanhoort de taal van uw verheugde burgery.*

DEN HAAG SPREEKT.

IK treurde toen gy, Prins van 't heldenryk Oranje,
Nu Koning, my verliet om 't quynende Brittanje,
Geklemt, genepen van den allerjongsten noodt,
Te bergen in den schoot van Hollants oorlogsvloot,
Die groote tocht daar al de werelt wijt van waagde;
Terwijl geluk en kracht dry ryken onderschraagde.
Ik's GRAVENHAAG, uw wieg, geleek zint naar een graf!
Mijn en al's lants geluk stak deerlijk met u af.
My trof die slag voor al, toen burgers half bedurgen
Vast d'uitvaart hielden van hun winkels uitgesturven.
Ik, die zelf over my de lykklok trok, schep âcm,

En rys weer over end op uw' beroemden naam ;
 Nu 't my gebeuren mag u heerlyk in te haalen,
 En zulk een zonneshyn myn glazen komt doorstraalen.
 Al 't Lant vliegt langs myn straat. de zilvere trompet
 Verpooft myn klokken, en de maatklank van 't musket.
 Myn huizen zwellen van het endeloos geschater.
 De blyfchap vliegt in 't vuur om hoog, en daalt in 't water.
 De nacht, geen nacht meer, heft by 't Hof geschillen aan,
 En eifcht, dat hy nu met den dag gelyk moet staan :
 Neem heufch in dank 't fieraat van myne ftacibogen,
 Die, groote tekens van het klein en zwak vermogen,
 's Lants burgers lokken, lang gezint om even graag
 U met heel Englant te begroeten in den Haag.
 Blyf lang ô Koning, blyf! myn heil blyft dan in 't leven ;
 Die u uit mynen schoot de werelt heb gegeven :
 Of laat op uw vertrek, in uw doorluchte steê,
 Tot Stedchouderes, de langgewenfte vree.

VRE-

VREDEZANG,

TOEGEWY T

DEN EDELEN GROOTMOGENDEN
HEEREN,

DEN HEEREN STAATEN

VAN

HOLLANDT

EN

WESTVRIESLANDT

VADEREN

DES

VADERLANDTS.

Wien zal, wien kan ik best myn Vredezingen wyen
 Dan u's Lants Staaten, die, in hacchelyke tyen,
 Met dappre voorzicht, Hollandts wichtige gevaaart
 Voor barrening en klip groothartig hebt bewaart:
 Die, zoo onkreukbaar in 't belooven als in 't dreigen,
 't Gemeene best veel meer bezorgt hebt dan uw eigen:
 Den hulk, u hulp betrou, uit eene woeste zee
 Geborgen hebt, gevoert aan deeze stille reë.
 Myn Zangheldin verstout eerbiediglyk te nadren
 Te groeten, maar van ver, 's Lants hoogverheven Vadren:
 Niet daar ze, als wel voorheen, met zorgen overlaën,

Al wat'er omgaat in de weerelt , gade slaan ;
 Geureest , terwijl ze't roer van zoo veel volken sturen ,
 Gemint door zachtigheid , by vremden en gebuuren :
 Maar daar ze deezen dag als Goden aangezet ,
 Het hoofd ontfrossen op het vrolyk vreebanket ;
 Zich nu ontslaande van al's lants bekommelingen.
 Vergeeft toch , bidt ze , 't haar , nu zy , bekoort tot zingen ,
 Met al het vaderlant , de vree vernoeft en bly
 Verwelkomt door een snaar van Neerlants Poëzy.
 Zy wil door bastaartzang uw ooren niet verveelen ,
 Maar poogt met lust in d' algemeene vreugt te deelen :
 Terwyl de heldre zon , daar z'op en ondergaat ,
 U , als handhavers van den vrygevochten staat ,
 Begroet en eer bewyft in adeldom en steden.
 Verhoort de Hemel nu ons wenschen en gebeden ,
 Hy spaart u jaaren lang als Vaders van de vree.
 Het bloetziek oorlogzwaart , gestoken in de schee
 Zal nooit door 't rokknen van de twist te voorschyn springen.
 De vree bloeje onder u en uw nakomelingen ;
 Gezetelt op de heup der arbeidzaame saam.
 Dus ziert dit nedrig dicht zyn voorhoofd met uw naam.

Venit post multas una serena dies, Tibul:

Zoo cenen tydt lang , toen de vree u was ontworpen ,
 De beste snaaren van de harpe losgespongen
 En 't onbruik waren , wydt het ons niet , ô Euroop !
 Te droef met u gestuit in 't midden van den loop.
 De Zangheldinnen schuw van bitse en booze tyen ,
 Reikhalsden om zich eens in ruste te verblyen :
 En , schoon de kunst wel wys op vrede en oorlog zet ,
 Veel liever spreekt ze , wen de schorre moordtrompet

Aan't

Aan't zwygen is, zy dan, ten hemel ingevaaren
 Bewierookt beft de lucht op vrederyke altaaren.
 Geluk myn waarde dan, geluk myn Vaderlandt,
 Die't oorelogsgedrogt ter goeder uur aan bant
 Gekluiftert ziet, en zoo veel onweers weggedreven.
 Geluk myn Vaderlandt in 't leven van uw leven.
 Wat bleef'er ongezengt by 't bernen van dien gloet?
 't Is lang genoeg gebaad in dierbaar menschenbloet.
 Wie wint'er zelfs die niet gefchat wort te verliezen,
 By hen, die slechts de zy van 't Euangeli kiezen?
 Dat schreeut van liefde en vrêc byna zich uit den aem,
 En dagvaart Koningen by Jesus hoogen naam;
 Die zynen rok niet liet van 't booze krygsvolk deelen,
 En vyandt bleef van 't noodloos Staat- en Kerkrakkeelen.
 Wat helpt het dat men waage een hacchelyke oorlogskans?
 Een heeten veltflag, daar 't vergote bloet de glans
 Der zonne in 't aanzicht spat, en heel en al ontluiftert,
 D'opgaande smook met stank den aardtkloot zwart ver-
 duiftert,
 Die, als in arbeit, vol van pyn, niet baaren kon,
 Maar steent en loeit, terwyl het zwangere kanon
 Vast duizent dooden spuwt uit duizent kopre keelen;
 Geleden net geschaart van een scheurt zonder heelen;
 Het gantsche velt, voorheen door's lantmans zorg gemaait,
 Beploegt, nu met een oegft van lyken legt bezaait,
 Met slyk en bloet bemorft, onkenbaar voor elks oogen,
 Een deerlyk onderwerp voor 't menschlyk mededoogen.
 Al't aardtryk wordt te naauw voor zo veel bloet en moordt.
 Eerlang wordt zelfs ter zee de krygsklaroen gehoord.
 Dan krimpen berg en duin, en dalen in elkanderen.
 Op zulk een weêrgalm moet de zee in velt veranderen:
 Ja d'eene golf bruischt taai uit droefheit d'andre toe,
 Of duikt in een, vervaart voor geffelzweep en roe
 Op haaren rug gemunt; 't zal ylinks haar verveelen
 Te torffen zulk een last van zwaare zeekasteelen:
 Gesinaldeelt dryvende den vyanden op zy,
 Nu van, dan by de windt, nu loefwaart, dan aan ly.

Men schiet en scheurt, wat om en by is, fluks aan flenteren:
 D'een geeft de volle laag, een ander past op 't enteren.
 Een derde springt, (hier is geen open voor de vlucht)
 Door eige kruit, en kiest voor 't graf de ruime lucht.
 De bange brander woedt in 't midden van het water.
 Het stoutste hart verschrikt voor 't grouwelyk geklater.
 Daar vliegen been en arm en merg en brein en bloedt
 En zwindlen onder een: den dappren valt de moedt
 Niet eer dan 't leven: 't bloet der braaven stremt in d'aëren.
 Het oorlogsvuur sifft uit al tintlende in de baaren.
 Dus stont de Noortzee meer dan eens in lichten brandt:
 De weerschyn flikkerde op het een en 't ander strant.
 Het dreunde en daverde van boven en van onder.
 Men staat in 't midden van het bliksemvuur: de donder
 Verdubbelt zyn geluid: men ziddert slag op slag,
 En elke waterberg dreigt elk den jongsten dag.
 Wat Helden d'Oceaan al in zyn ingewanden
 Begroef, of slingerde aan de vyandlyke stranden;
 Daar zy, veel duurzaamer dan op panneel of prent,
 Hun glori schilderden op waterparkement,
 Door roest der tyden, haat noch afgunst uit te wiffen;
 Dit tuigen jaar op jaar ons 's lants geschiedeniffen.
 Of slaat men 't leger om een welbemuurde stad,
 Die in een zoete rust voorheen gebakert zat;
 Al wat, ten menschedoms schaê, de hel hadt uitgevonden,
 Vertoont te vreeslyk zich op zyn gevloekte stonden.
 Daar beukt het zwaar geschut een hemelhooge wal.
 Gins beeft de burgery, en ziddert voor den val
 Van huis en dak, gedreigt door bomben en granaaten.
 Hier vliegen z' over endt die straks noch nederzaten.
 De vrees kaatft zuigeling en moeder als een bal.
 Men vlucht 'er vruchteloos, de dootd is overal.
 Men ziet zelfs onder d'aard de buskruittonnen rollen.
 Men mynt 'er wederzyds om strydt gelyk de mollen.
 De grondt berst op in 't endt door brandt van 't booze kruit.
 Het aartryk braakt en beeft en buldert door 't geluid;
 Als t'onvree, nu het kint, getorst door zyne vloeren,

Zyn moeders ingewandt door delven durft beroeren.
Uit gramfchap waalfemt het een damp uit zynen grondt :
En 't fchynt als of de hel hier opent zynen mondt.
Wat moortuig berft 'er al uit zyn gespannen navel !
Buspoeder , yzer , loot , hout , fteen , harpuiſ en zwavel.
Van rou en ramp op ramp bezwangert , baart zyn ſchoot
Voor zoo veel duizenden veel meer dan eenen doot.
De ſtadt gaat endlyk ſchuil , en 't oog kan niet bemerken
Het onderscheidt van huis , van toorens en van kerken.
Die monſters bragt het onmedogend oorlog voort ,
Bevrucht van gruwlen ongezien en ongehoort ;
Die onder 't momgezicht van veinzery zich kleeden.
Dan volgt met langen ſtoet verwildering van zeden ,
Geen paalen kennende , geen regels voor haar werk.
De deugt raakt uit het hart , de Godsvrucht uit de kerk.
Groot is de breuk , en door geen kracht noch kunſt te heelen.
De Vreê heeft uit , en gaat den Hemel zich beveelen.
De Godtheit , lang getergt door afgeperft gedult ,
Boet door het eene volk het ander zynen ſchult.
Dan wint het dit , dan ziet men 't ander weêr verliezen ,
En leert hen beide dus het zekerſt te verkiezen.
Hoe zwierde buiten ſchaamt de dronkenſchap langs ſtraat !
Hoe ſtak onkuiſheit op haar lodderig gelaat ,
Als was ze niet om nacht noch duifternis verlegen !
Wat rolde al van de tong , dat beter was gezwegen ,
Den evenmenſch ten ſchaê , uit eenen klomp gevormt !
Waar berg ik my , daar 't al van haat en afgunſt ſtormt !
Daar gier'ge baatzucht uit het dor en ſchraal gebeente
Het merg noch afzuigt van de ſchamele gemeente !
De zotte mode , die zich reis op reis verkleet ,
En in de dwaasheit van den nabuur zich vergeet ,
Verciert met quik en ſtrik der wiſpeltuurge volken ,
Stak 't hoeft te dertel op en terregde de wolken.
Dus droeg men ſpaanders aan , daar Gods geſtrengte wraak
De vlam in ſtak , den Turk en Heiden tot vermaak ;
Die door geen water dan van traanen uittebluffen ,
's Lants burgers riedt de roê van 't hoogſt gerecht te kuffen ;

Te vlieden voor de wraak, eer rou en ramp en kruis
 Met last op last beval het schuldig hoofd en huis.
 De Hemelmajesteit, neêrstraalende uit den hoogen,
 Alleen onttoken door genadig mededoogen,
 Herstelt de rust, verhoort der vroomen wensch en beê,
 En schenkt ons onverdient de vriendelyke vree.
 Nu keert de welstant, van 's Lants kusten weggedreven,
 In veiligheid te rug; 't scheidt alles aem en leeven:
 De koopmanschap, zoo lang geknevelt en geboeit,
 Spreit haare vlerken uit, zoo ver het water vloeit.
 Zy steekt niet meer in zee op eigen bau en boete,
 Benaaut omziende of haar geen vyants schip ontmoete.
 Men zendt geen ryke vracht bekrompen achterom.
 De reis valt korter en de buit meer wellekom.
 Men haalt Oostindie weer in met oope deuren:
 De zee, van smook gestikt, wort door haar ryke geuren
 Geholpen en verquikt: matroos, zyn verre reis
 Met vreugt vertellende, schreeut anders niet, dan peis.
 Geleertheit groeit en bloeit, nu schrandre letterkloeken
 Met lust te weide gaan in eene beemt van boeken:
 De Rechtsgeleertheit zet geschillen aan een zy
 En schynt nu schuw van twist. Geneeskund komt 'er by,
 Weet met meer yver al haar kruiden uitleezen,
 Nu 't kranke Vaderlandt zoo vroolyk is geneezen.
 De bouman is verheugt, nu d'aard zyn vlyt betaalt,
 Geen krygsknecht vetten buit van zynen akker haalt.
 Hy schrikt niet langer voor het schitteren der zwaarden,
 Voor klink noch kogel: geen gebriesch van duizent paarden,
 Die zynen ryken oogst bederven en vertreên,
 Jaagt hem met al zyn schat langs berg en dalen heen.
 De kaas en melk, het ooft, dat eige handen enten,
 Betaalen mildt op nieu zyn zegeryke renten.
 Geen harnas noch helmet verstooren zynen droom,
 Verwekt door 't ruifchen van een kristalynen stroom:
 Hylaat zyn zorgen met zyn beeken heenen vloejen:
 Die mindren, naar gelang zyn vette beesten groejen.
 De Herder Damon trekt zyn opgehange fluit

MENGELDICHTEN.

Ten wande af, wil de kling, die op den weg voor buit
 By hem was opgeraapt, haar plaatse doen bekleeden.
 Ga hang daar, zegt hy, plaag van landery en steden:
 Blyf altoos door de roeft gegyzelt in de fchee:
 Gy zult de ruft niet meer verftooren van myn vee.
 Straks heft hy 't vreehiet aan: de hemelhooge duinen
 Beweegen op het zoet geluit hun blanke kruinen.
 Maar waarom raakt, helaas! nu 't krygsvuur is gebluft,
 De diegekochte Kerk niet endlyk eens aan ruft,
 Van twiftzucht, dooling, en onwetenheit ontslagen?
 Dan zag 't rechtſchape hart zyn zin en welbehaagen.
 Daar Jefus zoen en doodt den vafteu grondslag houdt,
 Bout d'een wel hout en hooi en stoppels, d'ander goud;
 Maar beyde zal 't in 't ſchrift van Paulus ſtaande blyven.
 Kan hier de broederwrok van Eſau tegens dryven?
 Zal, daar een Koninkryk en ſtaat elkander kuft,
 De twiftvlam nimmer in Godts vrêehuis zyn gebluft?
 Dat Nederlanders nu met dankbre vredeklanken,
 Met zang en ſnaarenſpel, den grooten Gever danken:
 Die, hoog in 't eeuwig licht gezeten, uit zyn troon
 De vrede zond. Erkent den dienſt der mindre Goôn,
 Die door en onder hem de volkeren regeeren,
 Veel heerlyker in vrêe dan oorlog triomfeeren.
 Kroont grooten WILLEMS hoofd, lang topzwaar van laurier,
 Met eene olyvekrans: een minnelyke zwier
 Straalt 's Konings oogen uit: na zo veel oorlogſtochten,
 In 't uiterſte gevaar ſtrydthafzig afgevochten,
 Haakt endlyk de Helt naar langgewenſte ruft,
 Daar Grootbritanje hem in d'armen vangt en kuft.
 Op Withal hangt hy op 't alomgevreeſde ſlagzwaart;
 Maar langer niet, dan dat een vyandt hem weêr dagvaart.
 De zeven ſtraalen van 's lants Hooge Mogentheit
 Verſpreiden nu haar glans zoo ver het aardtryk leit.
 Hoe wakker roert de Leeuw van Hollant klaau en maanen!
 't Schreit al van blyſchap dat noch onlangs ſwom in traanen.
 Daar op ſteekt overal het vuur de pekton aan:
 Een zonneryke glans verdooft het licht der maan:

De vlam verdubbelt en ontziet geen regenvlaagen:
 De nacht tert door haar licht veel heldre zomerdagen:
 Het hart ontfloten zend een vrêegalm naar om hoog,
 Die heen en weer gekaatst, rolt door den Tempelboog.
 De straat is vol van jong en out, die vroeg en laater
 Getuigen zyn van vreugt met vuur, lucht, aarde en water.
 Al't landt is over endt. wie blyft 'er op zyn steê?
 Al wat geluidt kan slaan, roept anders niet, dan vrêe;
 Een algemeene vrêe: hoe onverwacht een hoope
 Verblydt noch endlyk eens het afgezolt Europe!
 Dat, in de lendenen geschudt, en't oorlog moe,
 Noch lang gevoelende de naweên van de roe
 Die haar kastydde, nu gewaarschuwt, zich zal wachten
 Om ooit gerechtigheit of Godheit te verachten.
 Zoo wordt dit Vreêverbondt, in duurzaam diamant,
 Gestaaft ten nutte van ons dierbaar Vaderlandt.
 Zoo moet ons Hollant nydt en tydt en twist verduuren:
 Het zy en blyf de trou en trooft der nagebuuren.

Z E G E Z A N G

OVER HET VRYSPREEKEN VAN DEN
 EERWAARDIGEN VADER IN GODT

W I L L I A M

A A R T S B I S S C H O P

V A N

K A N T E L B E R G,

Z A M T Z E S A N D E R E
 B I S S C H O P P E N V A N E N G E L A N D T.

W ie helpt my best met uitgeleeze klanken,
 Met kracht van taal, op een verheven toon, Als

Als David hief, of Davids wyze Zoon,
Den yver van die Biffchoppen bedanken,

Die, vuurig voor Gods eer en voor Gods Huis,
Al zou men ook den haat eens Konings laaden,
Egyptens ryk met AMRAMS zoon verfmnaaden,
En rustig treên in 't spoor van JESUS kruis!

Zyn'Heer, als't al naar wensfch gaat, te belyen;
Zyn bloetbanier te volgen, als een kroon
Van wereltsche eer, en weelde, 't lieflyk loon
Van 't kruisgeloof verftrekt in gulde tyen;

Wat's daar, Ô mensch, wat's daar toch veel aan vast?
Maar goet en bloet, en huis en hof te wagen;
Zyn Godt meer als zyn Koning te behagen;
Dit, dit alleen, is't werk dat Helden paff:

Een SANCROFT, 't puik van Englants kerkjuweelen,
Zyn achtbaarheid, voor Englant wellekom,
Het voorbeeld van het edel Biffchopdom,
Dat even diep in 't zelve lot wil delen.

O KANTELBERG, hoe groeit uw school en kerk,
Gelukkig door de staf van zulken Herder,
Den Koning trou, naar Gods wil, en niet verder,
In rykdom arm van geest, in lyden sterk!

Hoe zal die naam ook na zyn fterven flichten!
Hoe ftraalt die glans door duifterniffen heen
Van 't bygeloof, en duizent booze zeên!
Hoe geeft hy nu noch weêrschyn op myn dichten!

Wie vlyde zich meer naar zyn Konings zin,
Gereet zyn Vorft in alles te behagen,
Zo lang getrou als't goet gemoet kon dragen?
Dat was, dat bleef de hoogfte Koningin.

In zulk een spoor treet dry paar Amptgenoten;
Recht over endt, gelyk een steile rots,

Die al't gewelt der golven steeds ten trots,
De zee veracht, en zee houdt onverdroten.

Het groot gemoet, zo ongeschend't bewaart,
Kan best zich zelf in lief en leet regeeren,
En blyft, alleen gewyt den Heer der Heeren,
Voor boet en ban en kerker onvervaart.

Wat ongeval die vroomheit ook bejagent,
Gods zorg, Godt zelf, houdt handt aan zulk een werk,
Herschenkt de blom der Leeraars aan zyn kerk.
Stantvaste deugt bleef nimmer ongezegent.

Geen waarheit week zo vaak voor eigenbaat,
Ontfak men aan hun licht zyn geest en oordeel;
Men volgde dan zyn Heilant niet om voordeel:
De pest waar door de kerk te gronde gaat.

Gy leert ons hier wat anders door uw voorbeeld,
O Bifchoppen! ô Vaders van de kerk!
Wier deugt, den nacht des afgronts veel te sterk,
De laauheit van ons Christendom veroordeelt.

Hoe groeten w'u in Neerland dan van ver?
Zo fel beticht, als rustig vrygesproken,
't Vervolg des haats door 's Hemels gunst ontdoken;
Wy zien op u als op een * Zevester.

* Apoc. II: 1.

GEBOORTEDICHTEN.

AAN DEN HEER

JAKOB DE WILDE,

OP ZYN ED: GEBOORTEDAG.

HAls over hoeft bedolven in myn werk,
 Ten dienste van onze Amsterdamsche kerk,
 Wil echter ik myn schult noch plicht vergeeten;
 Terwyl myn vrint, met vrienden aangezeten,
 In eene kroon vast viert zyn Jaargety.
 HENDRYNE, met acht kinders op een ry,
 Haar echtgenoot en Vader bly ontmoeten,
 Zyn waarden hals omarmen en zyn voeten.
 Myn zang, zoo't schynt, schoeit op een hooger leeft.
 Is't lichaam niet op uw vryhartig feest,
 Myn liefde en wensch zal dan de plaats bekleden.
 Wat is't myn vrint, wat is't? 'T is altydt heden.
 En, is deez dag ons allen wellekoom,
 Het leeven schiet voorby vast als een droom.
 Wat staat'er zelfs op 's weerelts grootste zaaken,
 Op eer, geluk, en rykdom zy te maaken,
 Leert zy, die zelf meestres der dwaazen is,
 De vaste en welgegronde ervarenis.
 Veel beter is't het deugdzaam hart naar boven
 Te heffen, om met geest en mont te loven
 Hem, die op nieu u deze zegen geeft,
 Wiens alles is dat leeft en niet en leeft:
 Hy wil u noch een langen reeks van jaaren,
 Ten beste van uw huis en vrienden spaaren:
 Hy ciere uw hoofd met eene zegekroon:
 Hy doe u haast herleven in uw zoon:
 Hy gunne in 't lest u plaats in 's Hemels kooren
 Daar niemant sterft, daar niemant wort geboren.

Hage 13. December 1696. en reisvaar-
 dig naar myn nieu beroep t'Amsterdam.

JAARGETYDE

VAN DEN HEERE

JAKOB DE WILDE,

AAN DE ZICHT TE BEDDE LEGGENDE.

D E C E M B E R, guur door al uw storremvlaagen,
 Daar d'eene buy den anderen komt jaagen,
 Die't aartryk van haar beste kleet berooft,
 Misgunt ons gras, en loof, en bloem, en ooft.
 Wat deden w' u, dat g'onze vreugt gaat flooren,
 Daar in uw maant **D E W I L D E** wiert gebooren?
D E W I L D E, die verliest op wetenschap,
 De penningoudtheit heft van trap op trap,
 En vyzelt ze op, door't keurigste vergaëren,
 Ten spyt van d'afgunst en den roeft der jaaren.
 Heeft hy't dan ooit aan u verdient, dat gy
 Zoo droevig steurt zyn vroolyk Jaargety,
 En hem een bui van jicht op't been durft jaagen,
 Op deezen dag, zyn grootste welbehagen?
 Die't eerst hem voerde in 's levens lieve licht;
 Heeft hy u niet altoos op't hoogst verplicht?
 Op deezen dag onthaalde hy zyn vrenden,
 Die nu bedrukt zich by zyn rustplaats vinden:
 Hy stookte vuur ter eere van uw kou:
 Hy weerde door veel vreugt uw winterrou;
 Of waart gy gram, dat hy langs zyne vloeren
 In uwen tydt de zomer in kon voeren!
 Zoo gy hem in vervolg des tydts niet spaart,
 Dan geeft hy aan een andre maant zyn taart.
 Bedrieg ik my, of zie ik blyder dagen,
 Die door een zon deez nevels fluks verjagen,

Voorspellende u, dat gy, met uw HENDRYN
 Noch lang bevryt zult zyn van kruis en pyn,
 Dat uwe vreugt en min noch aan zal groeien,
 De boom met al haar takken vroolyk bloejen!
 Dit wensch ik u, van's Levens hoogstfen Heer;
 Dat hy uw tydt door zyn genaë vermeer;
 Die u zoo veel milddadig heeft gegeven:
 Gebruik het tot een grondt van beter leeven.

Amsterd. ziv. Decemb:
 M DC XCVIII.

GEBORTEGROET

AAN DEN HEERE

JAKOB DE WILDE.

Uw Jaarzon, weêr ter goeder uur aan 't klimmen,
 Hoe guur ook zy deez barre Wintermaant,
 Steekt, u ten nut, haar hoofd op uit de kimmen,
 Dat, voor uw huis, den weg tot blyfchap baant!
 Het juicht van vreugt, en wenscht u heil en zegen,
 Gezontheit, en geluk op dezen dag:
 Dat vree en voorspoet, als een morgenregen
 Uw dak en haart altoos besproeien mag.
 Dit wenscht u ook een meenigte van vrienden
 Met hart en ziel, in onrym of in dicht,
 Die zich in uw gezelschap dikwils vinden,
 Aan uw onthaal en heufcheit hoog verplicht.
 Ik wil myn wensch ook met de hunne paaren:
 Verheug u lang in 's Hemels milde gunst:
 Uw outheitszucht groei aan met uwe jaaren.
 MARIA strek uw rechterhandt in kunst;

Gelyk ze vast, door hare puikpenceelen,
 'T graafyzer, dat Egyptes beelden schetft,
 Dingt naar de kroon der Rafelse taaffrenen,
 Of liever die in duurzaam koper etft.
 Belceef in haar en andren veel genoegten;
 Verzel noch lang uw groot en kleene krooft,
 Dat haar verftandt by uwe kunft zal voegen,
 U tot vermaak, uw ouderdom tot trooft.
 Blyf vry van kruis, en veel ontelbre rampen,
 (Wie noemt het al dat onze blyfchap ftremt?)
 Met helfch gefpuis heeft vaak de deugt te kampen,
 Daar boosheit in een zee van weelde zwemt:
 Blyf vry van al haar rechte en flinkfche laagen,
 Verheug u in 't geluk, gegunt van Godt,
 Die weér dit jaar gehecht heeft aan uw dagen,
 En wacht hierna noch veel volmaakter lot.

Amfterd: 14. De-
 cemb: 1699.

VIRO POLITISSIMO,
JACOBO DE WILDE,
 SUUM NATALEM DIEM CELEBRANTI.

Qui sibi foli vivit
 Dimidiam vitæ partem impleviffe
 haberi nequit.
 Vivere Deo,
 Sibi,
 Aliis,
 Vera vita est.

Ex hisce tribus vita hominis cenfetur.

Vive fic Deo, WILDI, qui, vitæ tuæ
 Sator & ftator, te in lucem protulit;
 Cauſæ primæ, per ſecundas agentis:

Te in alteram lucem transtulit.

Scilicet bis jam nascimur:

Semine primi Parentis Adæ,

Semine alterius Christi:

Per illum, vitam ingredimur mortalem:

Per hunc, immortalem adipiscimur,

Unus, typus alterius.

Moriare ipse, ut vivas Deo.

Moriare mundo, ut vivas cælo.

Vitam dedit tibi

Ut ipsi vivas soli;

Creatori, Benefactori.

Qui sibi moritur, vivit Deo ejusque legibus obsecundat.

Qui sic vivit Deo

Vivit optime sibi

Bene vixit qui bene latuit.

Vivas diu sic tibi, vivas conjugi, liberis & amicis.

Sibi vivere vita jucunda.

Sui ipsius severus judex, summum eò clementiorem

Expierietur.

Qui sic vivit sibi, vivit suis & salutì corporis

& animæ consultit optime.

Vivas sic diu tibi, ut eo melius

Vivas aliis.

Non soli tibi natus es:

Hoc novit familia, hoc norunt necessarii.

Sic albo lapillo notatur hic dies.

Vivis antiquitati priscae, quæ multum tibi debet.

Vivis amicis, quibus cordis penetralia

referas:

Vivis omnibus, qui amant elegantias.

Hoc die natus, vivas diu:

Senex annis, animo juvenis:

Corpore, mentis sanæ, sano hospitio.

Decurrant multi posthac læti soles,

Ut excipias amicos ut soles.

Floreat domus, Musæum, Nummophylacium:

Crescant nummi cum annis Domini;
 Crescant liberi, nummi vivi,
 Referant imaginem Patris melius,
 Quam Æs, aurum, & argentum Imperatorum referunt.
 Vale, vive, diu interfis nobis, donec annorum
 Satur & nummorum
 Vivas æternum.

iv. Dec:
 1700.

GEBOORTEWENSCH
 VOOR
 J U F F R O U
 HENDRINA VEEN,
 HUISVROUWE
 VAN DEN HEERE
 JAKOB DE WILDE.

Wie wil ik best myn dicht- en jaargezangen wyen
 Dan u, Vrindin, van zoo veel jaaren en getyen!
 Ter goeder uure al lang DE WILDES echtgenoot:
 Die zoo veel vruchts en vreugts uitleverde uit uw schoot.
 Myn Zangheldin, in zulk een stof al onervaren,
 Kan echter haaren wensch noch wil z'ook voor u spaaren,
 Ten minste voor bewys, dat vrintschap onderhoudt,
 Als 's menschdoms oogelyn, en 't smaakelykste zout.
 Bevallyke HENDRYN, wat kan een mensch aan menschen
 Meer doen, meer zeggen als de hartelykste wenschen?
 Die althans vloeien min ter penne uit, dan 't gemoedt.
 Wie stuit nu Poëzy in haaren drift en vloed?

Durf

Durf ik my in de schaal der beste vrienden weegen,
 'k Bid van den Hemel afzyn milde morgeregen,
 Leef lang ten nutte van uw bloeiend huisgezin.
 Blyf lang het voorwerp van DE WILDES vreugt en min.
 O voorwerp van de liefde en vrintschap uwer vrienden,
 Die zich nu wel genoegt aan haart en tafel vinden:
 Daar dochteren om stryft daar zoonen even bly
 Haar Vaders strekken en haar Moeders schildery.
 Uw aart, uw zeden, in zoo veel gevals gebleken,
 Zoo ongeveinst, zoo vry van Haagfche en Hooffche strecken,
 Verbieden my (wat was'er anders ryke stof?)
 In uw gulhartigheid te weiden en uw lof,
 Uw vlyt en yver, uw verstant en schrander oordeel,
 Veel vrienden tot vermaak, uw huisgezin ten voordeel.
 Ik steek niet meer in zee, als die wel deeglyk weet,
 Dat ik voor Predikant niet gaan zou, maar Poeët.
 Ik sluit, laat dit my in uw achting niet doen mindren,
 Leef lang, leef eeuwig, leef lang by, en in uw kindren.

3. Novemb:
 1698.

GEBOORTEGROET

VOOR

JUFFROU

HENDRINA VEEN,

HUISVROUWE

VAN DEN HEERE

JAKOB DE WILDE.

HENDRYNE, met een stroom van gaaven overgoten,
 In vrintschap, huisbestier, en weldoen onverdroten:

Uw huis groet, neffens my, met blyfchap deezen dag,
 Die met veel vreugts u eerst in 't lieve leeven zag;
 En grondslag strekte van het Moederschap der looten,
 Ter goeder uur gewenscht uit uwen schoot gesprooten.
 Ik zegen uit myn hart dit heuglyk Jaargety,
 En wensch, in eene kroon van vrienden op een ry,
 Dat deeze dag met vreugt en voorspoet meer verschyne,
 En vreugdestraalen schiete op 't voorhoofd van HENDRYNE;
 Zy leef geruft, leef lang, leef vroolyk, wel te vree:
 Hier na onendig, dit's deez dag myn wensch en beë.

Amst: 3. Nov:

1700.

GEBOORTEWENSCH

AAN JUFFROU

JOANNA VAN ANSLO,

HUISVROUWE VAN

DEN HR. EN MR.

QUIRYN DE PAAU.

J O A N N A, die verliest op wetenschap en deugt,
 Weleer 't sieraat waart van onze Amsterdamsche jeugt;
 Gy, deezen dag aan 't Y ter goeder uur gebooren,
 Zult van zyn frisschen stroom nu zegewenschen hooren.
 Deez dag keer dikwils met veel blyfchap wederom,
 By man, uw kinders, en uw vrienden wellekom.

Gy

Gy zelfs moet deezen dag met vreugt en vrede stichten,
 En wijen z'in door kunst en keur van puikgedichten,
 De Hemel spaare u met uw Echtgenoot en krooft :
 'Tgroeï langs zoo meer in deugt, uw ouderdom tot troost.
 Uw kinders, wensch ik, dat in geest u noch verwinnen,
 Zoo leeft gy na uw dootd in Paauwen en Paauwinnen.

Amst: 29. Oct:
 1700.

VERJAARGROET
 AAN JUFFROU
 MARIA DE WILDE,

MET EEN OOST-INDISCHE GORDEL.

Geluk, o vrindlyke MARY!
 Geluk, met dit uw Jaargety,
 Ter goeder uur verschenen:
 De dagen vliegen heenen.
 Wat wensch ik nu op deezen dag,
 Die't eerst uw lieve leeven zag!
 Ei laat het u niet hindren,
 Ik wensch 't u als myn kindren.
 Volg steeds uw lieve Moeder na
 In huiszorg zonder wedergâ:
 Erken haar groote gaven:
 En anker in die haven;
 Daar zoo veel goets en heils uitsproot,
 Zint zy u koesterde in haar schoot.
 Heel laat moet z' u begeven,
 En scheiden uit dit leven!
 Verstant, en edle weetenschap,
 Herleeve in u by trap op trap;

Haar

Haar fyn en schrander oordeel,
 Streck' u en't huis tot voordeel.
 Dus trekt gy aller vrenden gunst
 Door teken- zang- en schilderkunst:
 Zoo tarten uw penseelen
 Haast Tintorets tafreelen;
 Daar Rome thans zoo trots meê pronkt,
 Door uw gezicht wort elk ontfonkt:
 Uw minnelijke zeden,
 Gehuist in blanke leden.
 Verbeelden vroolyk op een ry
 Een overschoone schildery,
 Daar Moeder en uw Vader
 Zich leeven zien te gader.
 Deez gordel daar gy u meê bindt
 Verbinde hem dien gy eens mint.
 Godt wil u't beste geeven
 In dit, en't ander leeven.

Den 7. January
 1699.

GEBOORTEGROET

VOOR JUFFROU

MARIA DE WILDE.

MARIA, die in't eêlste van uw jeugt,
 Uw ouders en veel vrenden strekt tot vreugt;
 Die, steeds verliest op kunst en wetenschappen
 De meeste van uw sex voorby kunt stappen;
 't Graafyzer en het keurige penseel
 Vast bezigt, om een aangenaam taaffreel
 Te leveren van Goden en Godinnen,
 Om uws gelyk den lauwer af te winnen.

De heilzon, die op uw geboortedag
 Aan 't klimmen is, rys, blyder dan ze plag!
 Klim al uw kunst, hoe groot ze zy, te boven,
 Leer nu ter tydt den milden Schepper loven,
 In wien gy u beweegt, en zweeft, en leeft:
 Die u om laag zoo veel genoeg en geeft.
 Vaar voort, en groei in gaven, kunst en zeden;
 Vergaap u niet aan zoo veel ydelheden,
 Die gy bespot in d'Amsterdamsche jeugt:
 De zedigheit, u eige, blyve uw vreugt.
 Zoo tart gy uit d'aloude Zanggodinnen,
 Die niemant mint, van elk om stry te minnen.

7. January
 1700.

AAN MYN VADER
 GERARDUS BRANDT,
 OP ZYN E. GEBORTE DAG

DEN XXV. JULY 1682.

IK groet den dag, die zoo veel weelde
 Ten nut van huis en kerken teelde:
 Den dag, myn wensch, myn hert en zin,
 De blyfchap van ons huisgezin.
 Of zou ik allerwaardste Vader,
 Die niemant heb ter weerelt nader
 Als myne welgeliefde vrou,
 Myn lichaam en myn ziel door trou,
 Myn schuldt myn dankbaarheid vergeten,
 Nu ik ben buiten 's huis gezeten?
 Dan was ik 't licht niet waardt, dat gy
 Aanschout hebt op dit jaargety:

Die dag waarop gy wiert geboren
 Zal nu myn zegewenschen hooren.
 Wat zalicheit gaf zulk een dag!
 Dien ik het eeuwig danken mag,
 Dat ons, dry Broedren, wiert gegeven
 't Genot van 't allerlieffte leven.
 En toch geen leven, 't welk te zacht
 Zich zelfs in ledigheid vergat;
 Maar, door uw hulp, wiert aangedreeven,
 Om boven 't gros van 't volk te streeven.
 Toen gy ons aanvoerde op den trap
 Van kennissen en wetenschap:
 Van ledigheid, door u veroordeelt,
 Affschrikte, door uw eigen voorbeeldt.
 Dit weerde ramp, dit stuitte druk:
 Dit was de weg naar ons geluk.
 Ik dank dien dag ook, dat ik heden,
 Onlangs naar wensch in d'echt getreden,
 U in dees staat begroeten mag:
 Zoo teel dees dag een andren dag;
 Waarop myn dochteren of zoonen
 Uw jaardag met hun wenschen kroonen
 Van ledigheid en ondeugt schuuw,
 Daar gy in leeft, en zy in u:
 Die door Godvruchtigheid en zeden
 Het heilig deugdespoor betreden.
 Zoo wensch ik uwen Ouderdom
 Met vreugt en vrede wellekom.

Den 25. July
 1682.

BRUI-

BRUILOFTDICHTEN.

DE DUBBLE VYFTIGJAARIGE TROU

VAN DEN

EERWAARDIGEN GODTVRUCHTIGEN EN

GELEERDEN HEERE

JOHANNES ÆMILIUS,

LEERAAR DER REMONSTRANTEN TE DELFT,

IN ECHT VEREENT MET

Joff^e. MARIA ISFORDINK.

DEN DERDEN OCTOBER 1649. EN IN 'T ZELVE JAAR

PREDIKANT GEWORDEN TE HOORN.

Rara avis in terris:

HOe stel ik nu best vreugdesnaaren
 Op twederhande Jubeljaaren!
 Een voorval, dat men zelden zag,
 Doet zich te Delft op deezen dag.
 • Een hallevve eeuw de kerk te schraagen,
 Zoo lang den last der echt te draagen,
 Wert, als het aangenaamste lot,
 ÆMILIUS gegunt van Godt.
 Zoo noopte hy Westvrieslants HOORN
 Ter Godtsvrucht aan met sterke spooren.
 Dit was het werk der eerste jeugt.
 Toen smaakte hy de huwlyksvreugt.
 MARIA help zyn dienst verlichten,

Om neffens hem Godts kerk te flichten :
 Zyn hart en ziel, zyn lust en min,
 De moeder van zyn huisgezin.
 Hoe veel zyt gy de Godtheit fchuldig,
 Die u verplicht heeft menigvuldig,
 ÆMILIUS! hef, hart en oog
 Met diepe eerbiedenis om hoog.
 Leer nu vooral met dankbre klanken
 De goetheit van den Hemel danken ;
 Die u zoo veel gaf, en noch geeft
 Dat gy zoo blyden dag beleeft :
 Een dag, dien onder duizent dagen,
 Zoo zeldzaam fterfflyke oogen zagen,
 Merk deezen dag met witten fteen ;
 Deez' dubblen Troudag ongemeen.
 Gy ziet de vrucht noch van uw draaven,
 Uw arbeit, en trouhartig flaaven :
 Een eeuw verneemt, hoe fchier haar helft
 Ten nut gebezigt is van DELFT :
 Dat kon uw wyze leffen hooren,
 Zelf na het fterven niet verlooren.
 Gy leeft in een' en andren Zoon :
 De parels aan uw Huwlykskroon :
 't Sieraat van uwe zilvre haaren
 Den trooft van uw bedaagder jaaren.
 Zoo groet de Stadt haar HIPPOKRAAT
 In uwen Oudften, die met raadt
 En daadt veel zieken en gezonden
 Aan zyne heufcheit houdt verbonden :
 Wiens trou in 't nypen van den noodt,
 Ook op den oever van de doodt,
 Myn zwaare beenfmert help verzachten.
 My byftondt dage lang en nachten.
 Ondankbaar was ik, dagt ik niet
 Aan al zyn dienft in dat verdriet.
 Wert immer lof myn dicht gegeven,
 Hy zal'er altoos noch in leeven.

Uw Jongste viel al vroeg aan 't werk,
 En stichtte meer dan eene kerk;
 Vol yver, om op 't spoor der braaven
 Veel anderen voorby te draaven.
 Nu toont hy in ons Amsterdam,
 Dat nimmer duif van arent quam,
 Met my vereent, door't amptigenootschap
 Van Jesus liefde- en vredebootschap.
 Ik zwyg nu, hoe in ander zaat
 Uw dienst en deugt getekent staat.
 Uw ernst en onbesproke leven
 Heeft zoo veel kinders opgeheven
 En ingelyft in 't Heilverbondt,
 Daar gy de zielen in de vondt
 Van haare smetten hebt gewasschen,
 Niet in Jordaansche waterplassen,
 Maar van's Verlossers dierbaar bloet,
 Dat noch, na't storten, wondren doet:
 Die zullen noch, met heele reien,
 Hun Vader op zyn graf beschreien;
 Als zoons en dochters, door Godts woort
 Geheiligt tot de weêrgeboort:
 Dan zegt gy eens, in 't ander leven;
 Zie, Heer, de kinders my gegeven,
 'k Ontfloot hun telkens vroeg en spa,
 Het kabinet van uw gena:
 Zy wandelden op uwe wegen,
 En wachten nu met my de zegen.
 Wat helpt het, dat men's levens tydt,
 In hoogen ouderdom verslyt!
 De jaaren zyn maar ydle droomen
 En wint, 't zyn altoos vloeibre stroomen,
 Die, stortende in den Oceaan
 Der eeuwigheit, ons stil doen staan,
 Om, met godvruchtige gedachten,
 Een ondoordenkbaar heil te wachten.
 Dit zy, ÆMILIUS, uw hoop,

J. B R A N T S

Die, haast ten ende van uw loop,
 De schoonste heilkroon, met verlangen
 Door 't vast geloof ziet opgehangen.
 Dat 's bruiloft in het vroom gemoedt:
 De voorsmaak van het hoogste goedt,
 Dat, in den Heilandt noch verborgen,
 M A R I E en u ontslaat van zorgen,
 Ten dienst van kerk en huis bestet,
 Terwyl men aardfche vreugt vergeet;
 Daar niemandt weet van doot of trouwen,
 En bruiloft by het Lam zal houwen.
 Dat heen, ô Vader! dan gezien.
 Nu Godt geprezen op de kniën.
 Laat 's levens zon, zoo haast aan 't zinken,
 Op 't lest noch allerheerlykst blinken.

D U B B L E T R O U

V A N D E N

E E R W A A R D E N H E E R E

K O R N E L I U S V A N G O C H ,

N I E U L I N K S G E K O R E N P R E D I K A N T I N D E
 R E M O N S T R A N T S C H E K E R K E T E T I E L ,

E N N U I N E C H T T R E D E N D E M E T

J U F F R O U

E V A E V E R S W I N K E L .

NEGET QUIS CARMINA?

GY vergt my, vrient VAN GOCH, myn toonen
 Te zetten op uw' hoogen dag,

Zoo bly als zuivre min ooit zag;
 Myn onmagt wil zich niet verschoonen:
 Al is het lichaam zwak, ik deel
 Noch in de vreugt van 't huisjuweel
 Dat haalt uw echtverbont zal kroonen:
 Ik, onbequaam tot zwaarder werk,
 Den dienst der 's Gravenhaagsche kerk,
 Laat dus myn geest eens spelevaaren
 Op 't huwlyk van een' trouwen vrint,
 Dien onze tydt heel selden vint;
 En, wil ons Godt de krachten spaaren,
 Wy vallen haast aan hooger stof,
 De glori van het Hemelsch Hof:
 Wie dan, als boos of onervaren,
 Misgunt my zulk een klein vermaak,
 Nu ik uit noodt den Kerkdienst staak?

Geluk dan, waarde vrient, en zegen;
 Geluk in deze dubble trou;
 Geluk met twederhande vrou,
 Niet op een wys van u verkregen:
 Uw kerk kocht Jesus met zyn bloet,
 Haar bruitschat was het hoogste goet,
 En daar zy 't meest u aan gelegen:
 Die geestlyke EVA ga dan voor,
 En d'andre volge op 't heilig spoor.

De Tielsche vreekerk op te bouwen
 Is 't werk dat uwen yver past;
 Sta daar in als een pyler vast;
 Dat heet Gods eige bruit te trouwen.
 Wie melt de glori van die trouw?
 De geestlyke is de waardtste vrou,
 Om eeuwig bruiloft meê te houwen,
 'T geluk t'erlangen, dat geen tong,
 Geen toon van Englen ooit volzong.

Wie zal in 't endt dat heil verwerven?
 Die hier getrou in zynen plicht
 Zich zelf, zyn huis, zyn naasten sticht,

Hier't al verlaat om alles t'erven.
 Hier, hier, VAN GOCH, is schoone kans
 Tot bruiloftskroonen rykt van glans,
 Die gy noch uwe Bruit kunt derven,
 Zo zy, aan J E S U S meest verlooft,
 U mint als man, hem eert als hooft.

Dan spelt myn dicht u blyde dagen;
 Als gy de bloem van uwen tydt
 In't school der beste wysheit flyt,
 En E V A u uw last helpt draagen;
 Haar vriendlyke aart, haar huisbeleit,
 Haar liefde en trou, haar minzaamheit
 Uw zorg verzacht, uw huis helpt schraagen;
 Terwyl u elk het meeste werk
 Ziet maaken van u lieve kerk.

Nu zal die minlyke gemeente,
 Die nooit genooten dienst vergeet,
 Zich zelve altoos zo dankbaar queet,
 Goet tot in't merg van haar gebeente,
 Trou voor haar Leeraars tot den dootd,
 U bly ontfangen in haar schoot.
 Uw Tielsche kerk, een eël gesteente,
 Dat in de kroon noch gloeit en brant
 Van't Hertoglyke Gelderlant,

Ontmoet u met uw dierbaare Ega,
 Verwelkomt u met zachten toon
 En vlecht een tak aan uwe kroon;
 Ze wenscht met my u, en uw E V A
 Gods zegen in dees dubbele trouw,
 Vreë zonder twist, vreugt zonder rou:
 Uw Bruit verkeere uw last in lust,
 Leeft lang, leeft vrolyk, leeft gerust.

Getrouw ter Goude den
 xxvii. van Zomermaant
 M D C X C.

ECHTZANG

OP DEN TROUDAG

VAN DEN HEERE EN MR.

ARENT BISSCHOP,

EN JOFFROU

ALIDA DE GROOT.

Vivite felices.

HOe noó zich geeft en pen ontvoude in Neerlants taal,
 Om in het midden van de blyde bruiloftrzaal,
 En't heuchelyk gejuich van hondert vrintetongen,
 Een' toon te zetten op een wys lang afgezongen;
 Wy voelen echter ons genoopt door zucht en plicht,
 Den grooten Godt ter eer, die 't huwlyk heeft gesticht,
 Den dag te vieren, die, in't endt noch eens geboren,
 Op maat en zonder maat myn zegenwensch zal hooren.
 O Bruidegom! die, vrient van myn vriendins vriendin,
 Het loon geniet van uw stantvaste en zuivre min;
 Hoe weidt gy in't verschiet van keurelyke zeden?
 Van zielfieraden, die met welgemaakte leden
 Gepaart, de stof en ziel verstrekken van myn dicht,
 En waardiger in't onbenevelde gezicht
 Van't zuiver oordeel, dan vergangbre huwlyksgaven,
 Of afkomst, ceuwen lang getrokken uit de braaven,
 Uw' geest bekoorden; die, verliest op edle kunst,
 Op wysheit, wetenschap, nu alles om de gunst
 Van uw beminde Bruit voor eenen tyt laat vaaren,
 En geen bespiegling kent dan van uw echt vergaren.
 Myn geest wort vlugger, en ontvonkt van zuiver vier,
 Stort liefdegeuren uit langs't velt van myn papier.

Hoe fel 't vergift zich spreit der oorlogszazernye,
 Ik volg het vrèverbont der nieuwe maatschappye
 Nu versich gezegelt door het sluiten van de trou;
 Daar ALIDA zich als een wakkre en kuische vrou
 Begeeft, om BISSCHOP'S huis met zucht en zorg te sieren,
 Zyn hart zet in een gloet van heldre minnevieren.
 Is 't waarheit, of bedrieg ik my door eenen droom:
 Ik zie de gryze SCHELD by Bergen op den Zoom
 Veel zachter vloejen, en zich koestren in de stralen
 Van 't oog der Bruit, hy leidt dit paar in 's Droffaarts zaalen,
 Die wedergalmen van het aangenaam geluit
 Dat BISSCHOP heil wenscht met zyn uitverkore Bruit;
 Daar Broërs en Zusters, daar vriendingen en veel vrienden,
 (Hier blyve d'afgunst uit) zich vrolyk laten vinden:
 Daar zende ik ook myn hart, dat vliegt uit 's Gravenhaag
 Naar Bergen toe, om met de vrienden even graag
 Den dag, daar BISSCHOP en zyn Bruit zich in verblyen,
 Hun Huwlyksdag, met myn gezangen in te wyen.
 Een ander strooy hier palm en versche mirteblaën,
 Ofroos en lelibladt, zoo vluchtig in 't vergaan;
 Ik eigene u myn hart, gewenschte trougenoten,
 Gelukkig in een ziel, een zucht, een zin vergoten.
 Myn hart stort ongeveinst zich uit in wensch op wensch:
 Wat 's levens Heer ooit gunde aan eenig levend mensch,
 Dat geef u bei de handt die 't eerste paar zelf troude,
 Eer lust en smaak, van 't schoon, maar zorglyk ooft hen roude.
 De Hemel giete een' stroom van zegen op uw huis:
 Goen booze twist bezwaare u echt met endloos kruis,
 Die aangevangen in Gods oog, en hem geheiligt,
 Van 's werelts rampen, door zyn hant best blyft geveiligt.
 De groote Zegenaar, die eerst in 't Paradys
 Den mensch inhuldigde, en zyn' grooten naam ten prys,
 Den zegen uitsprak, kroone uw trouw met braave loten,
 Die niet veraardende van BISSCHOPPEN en GROOTEN,
 De werelt toonen, dat nooit duif van ARENT quam:
 Zo groeje en bloeje steets de wytberoemde stam,
 Waar uit de Fenix der geleertheit wert geboren,

Aan wien de faam op haar trompet, in duizent ooren,
 Zich over lang, door ganfch Euroop, blies uit den aëm
 Een jonge P I E T E R, die zyn Grootvaâr in den naam
 En daadt gelyke, trou handhaver van 's lants wetten,
 Wiens eer d'ondankbre nyt met vloek noch vlek kon smetten,
 Verheuge B I S S C H O P haaft en zyn geliefde vrou,
 Met al 't geflagt: dit wenscht myn dicht en hart uw trou.

Getrouw te Bergen op den Zoom
 den 12' Mey 1689.

BRUILOFTSZANG

V O O R

GERARD BRAND
DEN JONGEN,

REMONSTRANTSCH PREDIKANT
 TE ROTTERDAM.

E N J O F F R O U

ELIZABETH VERDUIN.

O Stadt, daar Defideer uit is gefprooten,
 Wiens glori tot de volgende ceuwen ftraalt,
 Zoo helder als zyn koper pronkbeelt praalt,
 Dat meefterfuk zoo kunftelyk gegoten:
 Ontfang met gunft dat u van Amftellandt
 Wordt toegefuurt, en met verheugde tongen
 Uw Rotte en Maas en kerken toegezongen,
 Op't huwlyk van uw jongften Predikant.

Deez' zal van daag naar 't heilig echtbedt treden.

Zyn boekery sta stil om zyne Bruidt,

Die nu vernoegt zyn flinke zyde sluit,

Verciert met keur der minnelykste zeden.

Gun hem een wyl van zynen arbeit rust,

Nu hy belet door dit gelukkig paren,

De schoonheit trout in 't friste van haar jaaren,

En kuifchen brandt door zuivre liefde bluft.

VERDUIN EN BRANDT, door zulk een vuur aan 't blaaken,

Ontfonken myn gedachten en gedicht.

Hier zingt de zucht, en myne broederplicht

Vindt stof om met vermaak dit feest te naaken.

Nu zal hy haar het voorschrift van haar' plicht,

De nedrigheit, best leeren door zyn voorbeeld,

Het zy dan wat de weerelt hier van oordeelt,

Wanneer hy dus zyn huis en Kerke slicht.

Zoo strek zy hem een noodthulp hier beneden;

Terwyl hy zich ten dienft wydt van Gods Kerk;

En door geen vrou verflaaut om 't heilig werk

Te vordren, tot hervorming van de zeden.

Zoo volgt de Bruidt geen Roomfche Porcia,

Maar, leerende de deugd van ondeugd schiften,

Treet zy langs 't spoor der Goddelyke Schriften,

Een Sara, of Rebekke, of Rachel na.

Dus trekt de Kerk noch vrucht van zulk een trouwen;

Wanneer hy door het Leeramt's Hemels poort

Haar opent, met den sleutel van Gods Woordt,

En zy door deugd een spiegel strekt voor vrouwen.

Ik wensch haar 't geen by menschen wenschlyk is:

Godts zegen daauwe op 't minnelyk vergaaren:

Een gryze kroon cier hunne leste jaaren:

Een braave krans van zoonen hunnen disch,

Getrouw te Rotterdam,
den 20. Novemb. 1680.

LYK-

MENGELDICHTEN.

41

LYKDICHTEN.

UITVAART

VAN JOFFROU

SOFYE VAN WOUW,

WEDUWE WYLEN DEN

HEER EN MR.

MARTEN PAATS.

Wie helpt my het eerwaardig lyk geleien?
Wie d'afgeleefde en milde vrou beschreien?
Bedrukte wees en arme weduw, ga
Voor aan, en volg van ver de rouwkoets na.
Wy zagen dan de Haagſche DORKAS ſterven.
Een ander mag een ydlen naam verwerven
Door aanzien, ſtaat of wankelbaar geluk;
Dees vond haar eer in 't draagen van den druk
Der armen, zoo mildaartig onderhouden:
Die na haar doodt ook op haar gunſt betrouwen.
Dees was 't die ſtervend leefde, en levend ſtorf,
Een edien naam by ryk en arm verworf;
Terwyl de glans van 't onbezoedelt voorbeelt
De boosheit van haar eeue heeft veroordeelt.
Bedrieg ik my, of zie ik om het graf
De kledren en het zilver datze gaf,
Van d'arme wees en weeuw dat heen gedragen?
Of zy haar noch door tranen weder zagen.

Maar scheidt bedroeft van dezen waarden zerk,
 'T geloof ziet nu geen P E T R U S in de kerk.
 Nu sweeft haar vroome ziel op gulde wicken
 Van gaven en hantreikingen, den zieken
 Blymoediglyk gegunt in 't uiterste endt;
 En strykt den prys Heldinnen toegekent.
 Hoe sleetze vier paar kruiffen hare dagen?
 Godvrugtig, en geduldig in het draagen
 Van zoo veel pyn, als 't zwakke lichaam trof.
 In Jesus kruis vond ze altydt ryke stof
 Om haren Heer te bidden en te loven:
 Dus was ze om laag een burgeres van boven.
 O's Gravenhaag ons Neerlants lustprieel!
 Dat uw cieraadt en glori niet verveel,
 Al eert men haar als een der hooftpilaaren,
 Behoedsters van uw uiterste gevaaren,
 Juweelen van ons Statenhof en Lant,
 Veel schooner als van goudt of diamant.
 Men gun dan rust aan zulk een vroom gebeente;
 Ge-eert, besprengt met traanen der gemeente.
 Schoon 't lichaam storf, haar ziel leeft by haar Godt.
 Het lyk vergaet, de naam blyft onverrot.

Overleden den 3. en begraven
 den 10. Novemb. 1684.

MUIDEN IN ROUW

OVER HET AFSTERVEN VAN DE
WELEDELE VROUWE,

VROUWE

GEERTRUID HASSELAAR,

GEMALINNE VAN DEN WELED:

EN GESTR: HEERE DEN

HEERE EN MR.

HENRIK HOOFT,

DROST TE MUIDEN, BALJUW VAN GOOILANT, RAADT EN FISKAAL VAN HET ED: MOG. KOLLEGIE TER ADMIRALITEIT T'AMSTERDAM.

Laerymas dilectæ pelle Creusæ. Virg.

GY legt dan onverwacht den last des leevens af,
En zinkt gewillig in't Voorouderlyke graf!
Hoe, onverwacht! die, eer de ziel van 't lichaam scheidde,
Zoo lang gy leefde zelfs uw' Heilandt al verbeidde!
OGEERTRUID! die zoo bly weleer gehuwt aan HOOFT,
Uw lust en rydt steeds aan den Godtsdienst hadt verlooft:
Hoe taai wordt nu uw Drost, na 't lieffelyke trouwen.
Met kracht gescheurt van zulk een parel aller vrouwen!
Hoe blonk haar vriendlykheit ten oog en aanschyn uit!
Hoe wort ze door 't geschrei van weeuw en wees beluit!

Die,

Die, hooger opgevoert ten Hemel, ons beneden
 Het voorbeeld achterlaat van onbesproke zeden.
 Hier was het minste, schoon het veel is, huisbeleit;
 De blanke deugt was meer, verzelt met minzaamheit;
 Meêwarigheid ontrent verlegenen en armen,
 Die paar aan paar om stryft op haaren grafzerk karmen;
 En altoos denkende op haar liefde, vroeg en spa,
 Vast bitter schreien aan het Y, haar Dorkas na.
 De Muidsche lindeboom schudt uit verdriet zyn toppen.
 De Zuiderzee giet uit haar opgezwolle kroppen,
 Klaagt vast haar weedom aan het Y van wyk tot wyk.
 Besproeit voor 't lest met golf op golf het waarde lyk.
 De groote H O O F T, die 's Lands Histori heeft beschreeven
 In louter goudt, begint zeifs in zyn graf te beeven:
 Hy look ook eens bedroeft, het oog van zyn Drostin;
 Zyn lief, zyn lust in last, het voorwerp van zyn min:
 En kon zyn geest, van 't geen 'er voorvalt, kennis draagen,
 Hy troofste u in 't geval van uw bedroefde dagen,
 O wakkre Drost! zyn neef, zyn naam- en amptgenoot,
 Die nu de beste vrouw moet missen door den dood.
 Terwyl de bedden van ellendigen en kranken
 Haar voor veel zucht, en trouw, en aalmoessen, bedanken.
 Wie timmert met veel prachts een huis van hout of steen!
 Zy boude een tempel in het harte van 't gemeen,
 Die, dierbaar opgehaalt met goude en zilvre muuren,
 Den roeft en kanker van alle eeuwen zal verduuren.
 Dat heil, doorluchte Drost, dat vrouwlyk huisjuweel
 Viel in het opgaan van uw jeugt u al ten deel:
 Maar 't opperste bewint, dat over doodt en leeven
 Gezag behoudt, en u dat voordeel hadt gegeven,
 Ontruikt u dezen schat, maar 't is met eige handt,
 Hereijcht naar recht, dat lang uit gunst geleende pant.
 Geen glori helpt, geen goet, geen afkomst uit de braaven;
 Al, wat 'er was, vondt in den doodt op 't lest zyn haven:
 Maar blyfchap volgt 'er, in de plaats van bittren rouw,
 Die zoo gezeilt heeft als uw deugdelyke vrouw.
 Zy, uit de stam geteelt der edle HASSELAAREN,

Zoo ongewoon hun bloedt voor Staat en Stadt te spaaren,
 Roemde in haar ziel al lang op heerlyker geboort,
 Getrokken uit het zaadt van 't eeuwigduurend woort:
 Dat was haar adel, dat haar glorirykſte wapen,
 Van edel bloet geteelt, door 't edelſte herſchaapen:
 Terwyl de deugden, die haar fierden even ſchoon,
 Gevlochten hebben d'onbederfelykſte kroon.
 Zy zal niet meer uw Landt- en Hofzorg nu verlichten,
 Geen vrint noch vrenden door haar heuſcheit ſteets ver-
 plichten.

U koefteren door zoo veel arbeidts afgeſlooft:
 Die glans, dat licht, ging uit, en blyft altoos gedooft:
 Ging uit, o neen! maar ſchynt met heerlyker ſtraalen:
 Zy ziet een ydele eeuw op valsche ſpooren dwaalen:
 Zy ziet het, maar met leet, en blinkt u toe van ver
 In 's weerelts donkren nacht, als eene morgenſter;
 Die, uit de kimmen van de doodt zelfs aan het ryzen,
 De dwaaze Jofferschap den rechten weg wil wyzen.
 Zoo leefde ze vernoegt, zoo ſturſe ze vol van vreugt,
 Ryk, edel in 't bezit van onbevleete deugt.
 Wort nu het kabinet der ziel in 't graf gezonken,
 Dezerk mag voor 't geſlacht met zulk een wapen pronken.

Overleden den 28. en
 begraven den - -
 January, M D C C.

G E D A G T E N I S
 V A N J O F F R O U
 K O R N E L I A T R O M P E R.

GY hebt dan eindelyk 't friſche leven,
 Zoo korten tydt te leen gegeven,
 Verwiſfelt met een blyden doodt:
 Daar elk in al uw dan en noodt,

Noch

Noch levendig , u zag bereiden
 Ten uitgang door dit zalig scheiden :
 Die van het weereltsche berooft ,
 Uw Maagdom Jesus hadt beloofd.
 Gy vindt dan dus geruft uw haven
 KORNELIA , met zoo veel gaven !
 Een spiegel van Godtvrugtigheit ,
 Vergeefs van ons van elk beschreit ,
 Die strekkende der Joffren voorbeeldt ,
 Geen vyandt hebt die anders oordeelt.
 Hoe vlug , vloog uw gerufte ziel ,
 Toen vriendt , noch vreemdt , haar wederhiel
 En passende op geen zusters kernen ,
 Haar trouwen Schepper viel in d'armen !
 Die haalde door dit korte kruis ,
 Zyn liefste dochter 't vroegste t'huis ,
 Terwyl gy door uw zachte zeden ,
 Uw rype geest en , schoone leden ,
 Elks hart , en zinnen hadt verplicht.
 De grafzerk zy 't gebeente ligt.

Novemb: 1681.

LYK.

LYK KLAGT

OVER

HET DROEVIG AFSTERVEN

VAN DEN

EERWAARDIGSTEN

HEER EN VADER

JOANNES,

AARTSBISSCHOP VAN

KANTELBERG, &c.

BEdroog ik my, of zag ik u ten grave dragen
 JOANNES! die de bloem van zoo veel vruchtbre dagen
 Zo trou hadt toegewyt aan Kriftus en zyn kerk.
 Gy vondt daar na veel ftryts hier 't ende van uw werk:
 En wacht hierna den prys van uw trouhartig slaaven:
 Terwyl uw deugt en dienst, voor eeuwig onbegraven,
 De Kriftewerelt, die best oordeelt, houdt verplicht,
 En wy zomtyts een kaars ontfteken aan uw licht.
 Hoe weinig dagt ik op dit onheil ons beschoren!
 Wat heeft de kruiskerk in dien Herder al verlore!
 Het Kriftendom zoekt wel zyn heul aan pen en mont
 Van Leeraars, maar hoe ongezoeten, ongezoent,
 Leert steeds d'ervarenis: men valt aan 't scheiden, scheuren
 Van Jesus rok: hoe hoorde ik dit van u betreuren,
 Die, als een Biffchop met den naam niet maar de daadt,
 De kerk van Englant onderschraagde met uw raadt:
 Hoe bleef heel Londen, voor veel jaaren, met verlangen
 Aan uw vergulden mondt, en wyze lippen hangen!

Toen

Toen yver, ernst, en deugt met Godtsvrucht aan haar zy,
 Den stroom gestopt heeft van de Godtverzakery,
 Waarin die groote stadt te deerlyk lag verzonken :
 Toen heeft uw tong de kerk zo vast aan een geklonken,
 Dat zy, ontheven van de dooling, haar gezicht
 Zag opgeheldert en gezuivert door dat licht.
 Dit was uw arbeit toen een langen reeks van jaaren,
 Om 't edelste juweel van Godsdienst te bewaaren :
 Toen boude uw predikdienst op geenen andren grondt,
 Dan waar - en zekerheit van Jesus heil verbondt :
 'T getal van spotters was toen wel vermenigvuldigt,
 Maar Kristus kerk te meer aan uwen dienst verschuldigt.
 Dat heet zyn Schepper te gedenken in de jeugt :
 De waarheit vestigen, en d'uitgebanne deugt
 Weér in te halen, en die monsters te verjagen :
 Dien lof hebt gy vooral ô Vader! weggedragen :
 Toen wert uw ernst en vlyt met eer op eer gekroont,
 Met dankbaarheid erkent, naar waarde nooit beloont.
 Uw wysheit help de hulk der kerk daarna bewaaren
 Voor rots en klippen, in het barnen der gevaaren ;
 Toen 't beste Kristendom hing aan een zyden draat.
 Hoe stuitte uw trouwe hulp het vreeslyk verraat,
 'T rampzalig onheil, dat dry Ryken was beschoren ;
 Waarin 't geloof byna zich zelve hadt verloren !
 De groote W I L L E M, die het roer van 't ryk in kleen
 Bewaarde, gaf in 't endt zyn Koninklyke stem :
 (Nooit zal heel Engelandt die blyde dag berouwen)
 Om 't hoogste Aartsbisdom uw oprechtheit te betrouwen.
 Uw diepe wysheit, geeft en oordeel zonder erg,
 Rees ruim zo hoog als 't koor van 't heerlyk Kantelberg ;
 Dat van uw tedre zorg t'ontydig laas ! verstekten
 In hare kerken treurt, en rou draagt zonder spreken.
 Wie maalt met verwen best zyn rechte schildery ?
 Wie etst naar 't leven hem, maar buiten vleiery ?
 Geleertheit, nedrigheit, quam met zyn deugt te gader,
 En maakten 't beelt op van dien vriendelyken Vader.
 By andren was hy groot, en by zich zelven kleen :

Trou voor zyn Vorften, en liefstallig voor 't gemeen:
 Geen grooter haater van het noodloos kerkrakkelen:
 Geen trouwer helper om die droeve breuk te heelen:
 Dit schreef, dit leerde hy veel jaaren: op dien grondt
 Trok hy 't getimmer op van 't Oudt en Nieu Verbondt.
 Dus zag men hem in boek op boek zich zelve prenten,
 Zyn beelt uitdrukken op gewyde perkementen.
 Ik steek niet verder af: dit sterven viel ons bang:
 'T wort over tydt dat ik myn harp met rou behang:
 'T vuur van zyn lof, te sterk, zou licht myn veder zengen.
 'K laat BURNET best naar eisch dit wigtig werk volbrengen:
 Salsburys Biffchop eert 's mans heugnis by het lyk:
 Toen elk een naaren rou vernam van wyk tot wyk,
 En op de vleugels van zyn lippen zich liet dryven;
 Heel Londen in een kerk te kerk, hoort hem beschryven,
 Beprediken 's mans deugt, geeffent met de vyl
 Van wysheit, en verciert met kracht en klem van styl.
 De droefheit wert vernieut, en onder 't vlytig hooren
 Hing zyn geslepe tong de Rykstadt op by d'ooren:
 Elks nagalm smoorde in 't hart: Myn Vader, Israels wagen
 En ruitren, wort gy dus voor altoos weg gedragen!

Overleden den 2. en begraven.
 den 9. Decemb. 1694. N. S.

EPITAPHIUM.

NOBILES, CIVES, HOSPITES,
 VIATORES,

Sistite gradum: aut non absque pio
 saltem horrore venerandum monu-
 mentum accedite:

Ipsum bustum spirat pietatem.

Clauditur hoc saxo.

Quicquid mortale & fragile circumtulit

JOANNES,

D

AR-

J. B R A N T S
ARCHIEPISCOPUS CANTUA-
RIENSIS,
TOTIUS ANGLIÆ PRIMAS &
METROPOLITANUS:

qui, postquam ab incunabulis doctrinæ & vir-
 tuti se totum

dedisset, tandem per omnes Ecclesiasticæ
 dignitatis gradus, ad

ARCHIEPISCOPATUM,

Suo merito & gratia

AVGG. ANGLIÆ REGG:

GUILIELMI ET MARIÆ

Evectus est.

Adfurgite ad **JOANNIS** nomen:

Nemini gravis, omnibus gratus vixit.

Subsectorum Princeps, & fidus principum

Subjectus.

Eò major, quod etiam quorundam invidiam
 sustinuerit,

Non, nisi magnorum hominum sortem.

Major fortunâ, animo semper idem,

Magnus aliis, sibi exiguus vixit:

Sanctisque moribus, subacto iudicio, &
 vastâ rerum divinarum scientiâ, se toti orbi
 meliori probavit non solo nomine

EPISCOPUM.

Quem qui bene noverant nunquam satis æstimare;

Et qui non satis æstimavere nunquam satis

nosse poterant.

Felix hoc paterno nomine

ANGLICANA ECCLESIA,

Speret huic successorem parem: quippe ma-
 jorem & meliorem vix desiderare poterit.

ABI VIATOR,

Tantique viri nomen & memoriam cole,

Virtutes imitare.

LYKKLAGT

OVER DEN

WELEDLEN EN GESTRENGEN
HEERE EN MR.

HENRIK DRUIF,

PRESIDENT IN DEN HOOGEN RAADT.

Multi in te amissi. Ovid.

Wie toont zyn lykrou niet by d'uitvaart van dit lyk?
 Terwyl de droefheit door den Haag van wyk tot wyk
 Zich by wie deugt waardeert alom laat zien en hooren.
 Gy zinkt dan in zyn graf uw' DRUIF, uw ingeboren,
 O Alkmaar! die voorheen in 's levens morgenfont
 's Lants Saat-vergadering verstrekte uw wyze mont;
 Toen hy met andren, in een barning van gevaaren,
 Den hulk van 't Vaderlant voor klippen help bewaaren;
 Tot dat in ryper tydt geschikt tot hooger staat,
 Hy 't heilig recht verstrekte een trouwe toeverlaat
 In Hollants hoogste hof, ten dienst der goê gemeente,
 Als in den ring des Raadts een edel puikgesteente
 Wel dertig jaaren lang, en tien jaar zelf aan 't stuur
 Het recht handthavende, als een wyze Palinuur;
 Daar hy, als Raatsheer, voor al d'andren aangezeten,
 Zo trouw altoos zich queet, en zuiver van geweeten.
 Nu stort die Hospilaar, door arbeit afgeslooft,
 Legt al zyn zweet en zorg gerufft neêr met zyn hooft,
 Voert 's levens schip, door zo veel ongestuime golven
 Van oorlogsrampen, daar als 't Lant in is bedolven,
 Met een behoude vracht ter zaalge haven in,
 En troost zich, in 't verlies van 't lichaam, om 't gewin

Van zyn doorluchten geest, de starren ingevaaren
 In d'endlooze eeuwigheit; beperkt door tyt noch jaaren;
 Waar uit zyn wakkre ziel een schoonen straal van licht
 En onbesproken naam noch schiet in elks gezicht.
 Wy zien dan zulk een schat van overdierbre gaven,
 Die hem vercierden, in een uur, een graf begraven,
 Gegronde ervarenis van zaken nieu en oudt,
 Verziende wysheit, die voorzichtig, nimmer stout,
 Gebeurde dingen wist te wikken en te weegen,
 Min met zich zelve dan 't gemeene best verlegen:
 Gespraakzaamheit, die milt voor vrinden kleen en groot,
 Zo openhartig zich uitboezemde in hun schoot:
 Het dankbaar hart, dat dienft en deugt, voor heen genoten,
 Tiendubbel elk vergold' in wel doen onverdroten.
 Maar al de gaven van het ongekreukt gemoedt,
 Nooit van myn zangheldin naar heur waardy begroet,
 Zyn liefde tot de deugt, zyn yver om de waarheit
 Altoos t'aanschouwen in haar onbezwalkte klaarheit,
 Zyn onvermoeitheit in het opslaan van Gods bladt,
 In 't heiligdom, dat oudt en nieuw Verbondt bevat,
 Beschaamende den waan der dwaaze wereltwyzen,
 Die, dat hun brein niet straks begrypen kan, mispryzen,
 Braveert de werelt, en 't geweld des doodts te sterk,
 Schiet noch veel geurs uit door de reeten van zyn zerk.
 De hoogste Raatstoel van ons Hollant zag verflagen
 Zyn' grooten N I D E K noch zo kortst ten grave draagen,
 En davert nu weêrom van deezen nieuwen slag.
 Gelyk een huis, berooft van pylers, schoon het plag
 Noch over endt te staan door andren die het schraagen,
 Haast aan het wanklen raakt, en naauw zyn kap kan draagen.
 Het recht, in 't missen van dien Vader bang te moe,
 Verlangt vast naar een voogt, die dit verlies vergoet.
 Of kon de vriendewensch geen uitstel hier verwerven?
 En most onze eeuw te boos, zo vroeg dit raatslicht derven?
 Zo vroeg? dit 's taal, die zweemt naar ongedult, ðneen!
 Godt gaf 't en schonk het lang, doch schonk het maar te leen.
 Wat tegen 't hoogst bestuur geklaagt wort, is verloren.

Al roept hy dic hier blyft, de grafzerk heeft geen ooren.
 Wie, wys, misgunt hem dan zyn weêrgaloos geluk?
 Een langer leven was maar rekking van zyn' druk,
 Daar hy gelukkig uit verloft, al d'aardsche dingen
 Om hoog belacht, en vry van Staat-bekommeringen
 Een andre werelt ziet, als met een arentsoog:
 Terwyl de rechtschaal, hier gehouden, nu om hoog.
 Door damp of nevel van geen afgunft ooit bevangen,
 Ver boven 't zwerk in 't blaau getternt wort op gehangen.

Overleden den xviii. No-
 vember 1690

L Y K Z A N G

OVER 'T AFSTERVEN VAN DEN ACHTBAR-
 REN HOOGGELEERDEN VOORZIEN-
 GEN HEERE EN MR.

ADRIAAN PAATS,

RAADT EN VROEDTSCHAP DER STADT ROT-
 TERDAM, EN BEWINTHEBBER DER OOST-
 INDISCHE MAATSCHAPPYE: VOORHEE-
 NEN AFGEZANT WEGENS HAAR
 HOOGMOGENDE AAN HET HOF
 VAN SPANJE.

O MAAS! trek nu vry 't roukleet aan,
 Kunt ge anders naar waardy bezeffen,
 Hoe zwaar u deze slag zal treffen,
 Hoe dier dit Staatverlies u staan.
 Zoo 't wonderlijk beloop der tijden
 Eene edele gedagtenis,
 Waarin men veel gehouden is,
 Niet al t'ondankbaar zet ter zijden;
 Berst dan vry uit in naer geklag:
 Wilt gy niet droever dan voorheenen

Een grooten Burgerheer beweenen,
 Zoo haal uw hoofd niet voor den dag.
 Stort uit, giet uit met veel gejammer
 Uw zilte golven langs uw kust,
 Als of ze dood en ongeruſt
 't Lyk volgden van uw Rotterdammer.
 Ik zie de neeringrijke Stadt,
 Gelukkig 't onverſtant ontogen,
 Nu zien uit veel gezonder oogen,
 Als of ze al 't voorige vergat.
 's Mans dienſt, wel eer onheufch bejegend,
 Valt beter vonnis nu ten deel,
 (Als 't weg is kent men het juweel)
 Wordt niet gevloekt maar ſteeds gezegent.
 * *Loopt uit, ſchiet toe mijn Zoonen, houdt
 Dees uitvaart; 't zal u nooit gebeuren
 Op zulk een burgers Lijk te treuren,
 Verſchijnt'er, eer het u berout,*
 Beval Metel dit aan zijn Zoonen
 By Scipioos doorlugtig graf,
 Dwong deugt dit woordt haar vyant af,
 Zoo zal ze P A A T S in 't endt noch kroonen.
 Zyn zucht tot vryheit, blanke trouw,
 Verſtant en geest, en zoo veel gaven,
 Op eenen enklen dag begraven,
 Verdienen ongemeenen rouw.
 Maar 't is vergeefs beweent, dat d'aarde
 Met kragt niet langer houden kon,
 't Is boven Maan en boven Zon
 Gevoert, als al te hoog van waarde.
 Zyn deugt hadt Stadt en Staat verplicht;
 Zy blinkt door haat noch nydt betogen,
 Schiet haren glans in zuivere oogen,
 En geeft noch weêrſchyn op myn digt.

Zyn

* *Ite Filii, celebrate exequias, nunquam majoris civis funus videbitis.* Woorden van Metellus zijnen zoonen toegesproken, ter uitvaart van Scipio Æmilianus, met wien hy in vyandschap geleest hadt.

Zyn ziel, ten lichaam uitgetoogen,
 Schept nu haar aëm in beter lucht;
 Is vry van pyn en zucht op zucht:
 Belagt de weerelt uit den hoogen.
 Hier vielse 't enge lyf te groot;
 Door schrandere bespiegelingen
 Konse in de diepste zaken dringen,
 Toen 't al zich voor dien geest ontfloot.
 Maar 't wereltsch heil (wie kan 't veel loven?)
 Vergaat, de wyfse vindt 'er niet,
 Dan doling, droefheit en verdriet;
 Dit dagt uw ziel en voer naar boven.
 Daar leeft ge; ð P A A T S, daar blijft ge vry
 Van al die droeve twijfelingen,
 Die groote mannen zelfs bespringen,
 En ziet de Godtheit van naby.
 Daar wordt ge omhelst van al uw vrenden
 DE GROOTEN, PESSERS op een ry
 En al die Helden hemels bly;
 Daar sult gy ook mijn' Vader vinden,
 Die, nu de doodt hem heeft verboën
 Zijn vrient met deze leste plichten,
 Naar 't graf te leyen in zijn dichten,
 Dit overgaf aan zynen zoon.

Overleden den 8. October, 1686.

Intaminatis fulget honoribus.

DE Burgerrou aan't Y, van wyk tot wyk gevlogen,
Beweegt den vreemdling zelfs tot bitter mededogen;
Die heete traanen giet op 't koude lyk des mans,
Zoo ryk van trou, van deugd, van onbezwalkten glans.
Hier vindt hy 't endt, in 't endt, van zyn trouhartig slaaven
De burgery ten dienst: hy zelfs blyft onbegraven.
De Godsvrucht, Staatskunde, en Historiawetenschap,
Door 's Burgermeesters vlyt gevoert op hoogen trap,
Bewaaren heilig zyn geheugnis onbederfflyk,
Vooral den geest in Godts gedagtenis onsterfflyk.
In weêdom lydzaam, en geduldig in haar lot
Verfmolt de groote ziel dus weg in haaren Godt.

Gesturven in Amsterdam den 12.
en begraven den 18. Jannary,
M D C C I.

LYKGEDAGTENIS

VAN DEN ACHTBAAREN, WYZEN,
VOORZIENIGEN HEERE

M^R. KORNELIS KLOEK,

OUTPRESIDENT SCHEPEN, RAADT
EN BEWINTHEBBER DER OOSTINDISCHE
MAATSCHAPPYE.

RARIQUIPPEBONI.

MYn quynendt Vaderlandt, door oorlog afgeslooft,
Wort van haar kroon, haar lust, en leven half berooft
In 't bitter sterven van de blom van Hollants braaven;
Wen al de nutte vrucht van hun trouhartig slaaven
In 't end zo jammerlyk gemist wort met de doodt;
Die scha, schoon dikwils licht gerekent, valt te groot
Als 't mindere getal der besten uitgestorven,
Al hadden z' eers genoeg in 't oog der deugt verworven,
Een kranke Staat of Stadt te deerlijk laat in ly.
Mijn dichtkunst stelt een snaar, om, vry van vleiery,
In 't ruime velt, den lofen overedle gaven
Van KLOEK te weiden; KLOEK, wiens heugnis onbegraven,
Wiens deugt en dienften, niet beslooten in een kerk,
Haar geur uitschieten door de reten van zijn zerk.
Wie melt dat groot vernuft, die wijsheit, schrande oordeel,
Niet voor zich zelf alleen, maar 't algemeen ten voordeel!
Ernsthafte minzaamheit, die niemant haaten kon:
Oprechte vrintschap die de twistzucht overwon:
De Hollantsche imborst, yer en vry van Hooffsche streeken:
De gulde tong die voor de vryheit plag te spreken:
De Christe deugdzaamheit, geen Christen met den mont
Maar in het zuiver hart, Godsdienstig in den gront.

Dus heeft de groote K L O E K , nu in het graf gezonken ,
 Een reeks van jaaren als een ster aan 't Y geblonken.
 Dit , naar zijn waarde niet in 't kleen papier bevat ,
 Vernieuwt slechts droevig , hoe een overdierbre schat ,
 Van weinigen gekent , gestulpt wordt onder d'aarde.
 Men acht geen parel ; geen juweel van deugt naar waarde
 Dat by ons is , maar vlucht en vliegt het uit ons oog ,
 Dan merkt de dwaasheit hoe ze meest zich zelf bedroog.
 Wat dankbaar hart , in deugts waardy niet onervaren ,
 Zou echter heilig niet uw heugenis bewaaren
 O K L O E K ? en vieren in zijn geest , als 't waardig is ,
 Al voer het lichaam heen , uw zielgedachtenis.
 Een ander veil voor eer , voor rijkdom , hooge staten ,
 Mag 't heiligdom van 't welbewust gemoet verlaten ,
 En steunen op de gunst van menschen , die haast slijt ,
 Als slaafsche dienaars van de werelt en den tijdt ;
 Gy , door een hoger geest en yver aangedreven ,
 Gewoon ver boven 't zwerk , ja zon en maan te zweeven ,
 Vond zelf op aerde niets , dat ooit u wederhiel ;
 Den schonen Hemel in een welvernoegde ziel.
 Bedrieg ik my , of stort de stroom des Amstels droever
 Zijn golven uit , en krimpt in bogten langs den oever !
 Hy sprengt beknelt , benart maar druppels op het lijk ,
 En legt zijn plicht dus af in rou van wijk tot wijk .
 Wie komt deez kouden zerk met hete traanen nader
 Dan wees en weduw ? hem betreurende als haar vader ,
 Haar man , haar raat , haar hulp , en heul in hogen noot ;
 Ja 't leven zelf valt hun verdrietic in deez doot .
 Het Raadthuis , missende een van zijne hooftpilaaren ,
 Toont weedom , ziddert en veroudert voor zijn jaaren :
 O Vrêkerk , hy zal nu uw dorpel niet betreen ,
 U raakt ze nader , maar de ramp is algemeen .
 Wat raat helaas ! is in dien Helt zo veel verloren ,
 't Is al vergeefs geklaagt , de grafzerk heeft geen ooren ,
 K L O E K heeft zich zelf een graf in 't vrinden hart gesticht :
 De Vaderlijke gront val 't vroom gebeente licht .

Overleden den XII. en begraven den XVI.
 van Grasmaandt M D C X C I I I .

TER

TER GEDAGTENIS
 VAN DEN EDELEN, GROOT-
 ACHTBAAREN HEERE
ARNOUT HOOFT,
 RIDDER, OUDSCHEPEN DER
 STADT AMSTERDAM.

Multis ille bonis febilis occidit.

D At nu de burger van den Amstel ween: de dag,
 Die 't lijk van ARNOUT op de swarte doodtbaar zag,
 Perst vriend en vreemdeling tot kermen: zoo veel droever
 Als 't Y meer waten giet en schreit langs haaren oever.
 Ik meng mijn traanen met den vaderlijken vliet.
 De rouw voltrek het geen te kort aan 't dichten schiet.
 Van waar begin ik best 's mans deugt en eer te zingen?
 't Zy ik de telgen van 't geslacht, die hem omringen,
 Beschou, of ophaal de voorouderlijke deugt,
 Zoo slooft myn pen zich af. Oudt Amsterdam noch heugt,
 Hoe braaf zyn Grootvaêr klom op 's Raadhuis hoogste
 trappen,
 Vereert tot twalefmaal met Burgermeesterschappen.
 O Bestevaêr! gy waart de tong van Hollandts mondt,
 Een styl des Raads, toen g'op Leicesters moordrol stondt.
 Daar zag u, Amsterdam, in beste en booste tyden
 De vryheit voorstaan, en om 't recht der vryheidt lyden.
 O vader van uw Stadt! de schamele gemeent
 By u bezorgt, beweende ook 't vaderlyk gebeent.
 Dus roemdeRoome, in't schrift des Vaders van't welspreken.
 Op 't ongekreukt gemoedt in Kurius gebleken;
 Die Pyrrhus gaaf en goudt met oog en hart verlaat,

En liever aan den haart zyn eige raapen braat.
 Maar komt myn Treurzanggres de laater tyden nader :
 Wat ziet zy daar al groots in 't wonder van zyn' Vader ?
 Die onze moedertaal gezuivert en volbout,
 En 's lands Historien beschreven heeft met goudt :
 Doch die 't doorluchtig Hooft der Hollantsche Poëten
 Naar waarde roemen wil, zou licht zich zelf vergeten.
 Ik ween dan om zyn Zoon, den Ridder : d'Edeldom
 Geërft en wel verdient, is by zyn deugden stom ;
 Die cïerden hem, toen hy in Schepensbank gezeten,
 Zich queet, zoo onvermoeit, als zuiver van geweeten ;
 Zint bleef hy ampteloos, van ontrou nooit besinet,
 Al wierdt hy hier geplaatst by d'afgestelde Wet.
 Men ween', wanneer men denk' aan al d'aanminuigheden,
 Te leezen in 't gezicht der vriendelykste zeden ;
 Aan zyn oprechte deugdt, en liefde voor 't gemeen ;
 Aan zyn meëwaarigheid, die groot verplichtte en kleen.
 Zyn groote ziel, nu van het sterfelyk pak ontslagen,
 Vloog naar het hoog vertrek daar tyden zyn noch dagen,
 Maar eeuwigheit ; en draaft als Ridder op een spoor
 Daar Jesus haar den weg van wees, en zelf ging voor.
 Hy was hier Ridder van een Sint Michiel geworden,
 En geestlyk Ridder volgt nu Christelyker orden.
 Mengun Heer Hooft dan rust, de telg van zulk een *stam*,
 Gewoon te cieren 't kruis van 't zeilryk Amsterdam.
 Gelyk de Drossaart zich in ARNOUT zag herleeven,
 Zoo leef hy eeuwen lang in Zoonen en in Neeven.

Overleden den 29. van Februarius, en begraven
 den 1. van Maart, M D C L X X X.

U I T V A A R T

VAN DEN ACHTBAAREN HOOGGE-
LEERDEN HEERE

MR. REM VAN LIMBORCH,

ADVOKAAT FISKAAL VAN
HOLLANDT,

*justissimus unus
Qui fuit in Teucris & servantissimus aequi.*

HOe luidt de rouwklok zoo verbolgen!
Moet dan myn ziel de lykkoets volgen
Van LIMBORCH laas! al r'onverwacht,
Met zucht op zucht naar 't graf gebracht.
O 's Gravenhaag! ô Hof, vol hoven!
Wat onheil komt uw' glans verdooven,
Uw eerkroon die te veel nu lydt?
Haar beste parel is ze quyt.
Hoe klinkt dit LIMBORCH in syn ooren!
Die 't Y zyn wyze les laat hooren,
De School der vrêgezinden sticht;
Den Leeraar, voor wiens geest en licht
De duifre dolingen verdwenen:
Zyn broeders zon heeft uitgeschenen.
Hy vond dan eindlyk hier zyn rust.
En is zyn luister vroeg gebluft,
Hy is ten ende van zyn lijn:
Wie kan hem dat geluk benijen?
Wy alle slingren op den vloet
Der weereit, daar de boosheit woedt,

Te helpch op edle deugt gebeten:
 Hy, boven zon en maan gezeten,
 Belacht als 's werelts ydelheit,
 Die zielen moort, terwyl ze vleit:
 Daar zal geen lokaas 't hart bekooren,
 Geen pleitzorg zyn genoeg en flooren.
 Al zwygt de honigzoete tong
 Die voor 's lands recht en vryheit dong,
 Al worden hier 's mans wakkre gaven
 In dit bekrompen perk begraven;
 Hy heeft in eeuwig perkement
 Zich zelve, als hy was, geprent.
 De deugt, gewoon om hoog te streeven,
 Bewaart hem na zyn doot in 't leeven.
 Een ander mag in eenig werk
 Den Staat verplichten, of de kerk;
 Dees klom met vlyt langs steile trappen
 Ten top van alle wetenschappen.
 's Mans hoofd, wiens uitvaart elk nu viert,
 Was lang van Themis gelauriert.
 Het pit der zuivre Godtgeleertheit,
 Bevryt van ydle schoolverkeertheit,
 Lag open voor dat groot verstant:
 Het wonder van ons Nederlandt.
 Voor hem alleen mogt d'outheit spaaren
 Een' schat van Grieksche en Roomsche blaren.
 Dan vloog zyn vlugge geest weer heen
 Zelfs door de scharpen der Hebreen.
 Maar niemant zal zyn huis en drempel
 Weer optreên, als en heilgen tempel,
 Het Raadthuis voor den gantschen Staat;
 Als zocht een Griek te Delfos raad.
 Hoe helpt men my nu onder 't schreien
 Der Rechten Tolk naar 't graf geleien?
 Lykcedels, zoogy naamen meldt,
 Weleer geholpen door dien Heldt;
 Waar zou de menigte vergaaren?

Dan volgt heel Nederland by paaten.
 Wie zal nu 'smans geheugenis
 Best vieren, als hy waardig is?
 Geen lykgeschrei noch dwaas gejammer
 Eert naar verdienst dien Amsterdammer.
 Elk houw hem in zyn ziel een beeldt,
 Dat allermint van 't leven scheelt.
 En ziet men van zyn bloet geen kindren,
 Hoe kan dit 'smans waardy vermindren?
 Zyn raadt, zyn schriften op papier,
 Verstrekken kinders, 'svaders zwier
 Verbeeldende, uit zyn brein geboren;
 Men mag hem lang zien, langer hooren,
 Al is hy kinderloos geweest,
 In duizent kindren van zyn' geest.

Overleden den 31. van Maart,
 MDCLXXXV.

G R A F S C H R I F T

V O O R D E N

EERWAARDIGEN GODVRUGTIGEN
 GELEERDEN HEERE

RICHARD VANDER NYPOORT,

OUDSTEN PREDIKANT BY DE REMONSTRANTEN

t' U I T R E C H T.

Genaak, o Leezer! met een diepe, eerbiedigheid
En droeve klagt, de plaats daar NYPOORT legt
 begraven,
 De wakkre Herder, van zoo menig schaap beschreit,
 Ging hier in 't endt te rust, na zyn goethartig slaaven.

Daar

Daar vondt hy nu, dat nooit zyn werklyk ampt hem gaf,
 Een reeks van jaaren trouw en vriendlyk waargenomen.
 De waare wysheit met de vreê schreit op dit Graf.
 Liefhebber van de deugdt, gelieft van alle vroomen,
 Ontydig treft uw dood heel Utrecht met uw Kerk,
 Daar bleef uw gulde tong alleen niet in beslooten.
 De gantsche Burgery bedankt zich van uw werk,
 Dat heerlyk proef noch houd by kleenen en by grooten.
 Uw vroomé ziel, verlost van 's lichaams krankén bandt,
 Van zoo veel ziekte, en zucht en martelpyn ontflagen,
 Rechtschape Martelaar, rechtschape Predikant,
 Leeft best nu in de vreugt van 't Paradys gedraagen.

1694.

G E D A G T E N I S

V A N D E N

EERWAARDIGEN GODVRUCH-
 TIGEN HOOEGELEERDEN HEERE

O K K E R P E S S E R,

R E M O N S T R A N T S C H P R E D I K A N T

T E R O T T E R D A M.

G Eleerde wysheit, die, door waan niet opgeblaazen,
 De gunst van 't ydel volk ooit zocht door sierlyk raazen
 Met woorden zonder pit van zaaken; die den gront
 Van 't hart deê stemmen met d' uitdrukfels van den mont.
 Oprechte vroomheit in het hoogerwaardig wezen,
 De waare nedrigheit in 't zedig oog te leezen:
 Het oordeel juist en net dat zaaken weegt en wikt:

Voorzichtigheit die op het zaligste oogmerk mikt :
 Een stille werkzaamheit voor Godt en zyn gemeente :
 Goetaardigheit tot in den gront van 't vroom gebeente :
 Zo dit en noch veel meer op aarde in wezen is ;
 Dit was penseel en verf voor PESSERS beeltenis ;
 Eer ons zyn sterfuur van dat groot juweel beroofde ,
 De glans en luister van die schoone zon verdoofde .
 Te Nieukoop blonk ze in 't ooft en beste van zyn jeugt .
 'T vermaaklyk Alkmaar , dier verbonden aan zyn deugt ,
 Zag hem in 't middagpunt een reeks van jaaren schynen ,
 Zich bakerende als in een gloet van Serafijnen .
 De Maas bescheen hy lest , en 't zeilyk Rotterdam
 Zyn wieg , waaruit hy eerst voorheen zyn opgang nam
 Ontfangt hem in haar schoot ; noch dankbaar voor zyn gaven ,
 Minst op haar bodem , meest in 't hart van 't volk begraven .

GRAF SCHRIFT

VOOR DEN EERWAARDIGEN GOD-
 VRUGTIGEN GELEERDEN

ANTONI BORREMANS,

LEERAAR DER REMONSTRANTEN TE HOORN.

STa Lezer , en beschrei hier BORREMANS .
 De Zon gedooft in 't schoonste van haar glans .
 Wat wierden hier al wonderbaare gaven ,
 Al teffens met den vroomen man begraven !
 De vrient der vrêe , dien niemant haaten kon :
 Wiens minzaamheit de twistzucht overwon :
 Wiens naam men by het puik der Letterhelden ,
 Noch hooren zal in volgende eeuwen melden .
 Is 't wonder dat zoo deugdelyk een Tolk ,
 Beluit wordt door de traanen van het volk ?

Overleden te Hoorn den
 21. October 1683.

G R A F S C H R I F T

VOOR DEN EERWAARDEN, GOD-
VRUGTIGEN, GELEERDEN

G O S E N V A N N Y E N D A A L ,

LEERAAR DER REMONSTRANTEN
IN DEN HAGE.

Hier sluimert NYENDAAL: Ô Haagsche vredekerk
Gy derft dien Leeraar, en stort op zyn kouden zerk
Uw heete traanen; maar 't verlies zou winst verwerven,
Als gy zyn voorbeeld volgt in leeven en in sterven.

Overleden den XI. en begraven
den XVI. Mei, 1690.

LYK.

LYKKLAGT

OVER HET ONTYDIG AFSTERVEN

VAN DEN

HEERE EN MR.

JOAN DE GROOT,

IN HET XXI. JAAR ZYNES OUDERDOMS
TE BERGEN OP ZOOM OVERLE-
DEN DEN XI. JULY MDCLXXXIX.

*Quis desiderio sit pudor aut modus
Tam cari capitis. Horat.*

O Dag die my veel vreugts ontroofde,
Myn GROTIUS, die in zyn jeugt
Verlieft op wetenschap en deugt,
Den vaderlande iet groots beloofde!

O dag, die in myn hart een nacht,
Een naare nacht schept, droef betoogen
Van rou, zich gietende uit twee oogen,
En door veel klaagen best verzacht;

Gy zaagt dan hem zyn oogen sluiten,
Wiens vrintfchap, my zo lief en waardt,
Twee harten zaamen hadt gepaart,
Oprecht van binnen als van buiten.

En komt gy dus van Bergen af,
Myn vrint, heel anders als we dachten?
Wie kon uit vreugt deez droefheit wachten,
U uit het bruijlofts-huis in 't graf?

Ik dagt, gy waart ons weergegeven,
 Toen gy te Cambrits left in noodt ;
 En op den oever van de doodt,
 Ons t'huis bragt uw verlengde leven.

Maar 't ondoorgrondelyk befluit
 Des Hemels, van wat leeft t'aanbidden,
 Weerhiel en ftuitte u in het midden
 Der vlucht, en trok uw slagveer uit.

'T is waar, gy zyt ons vroeg ontwongen,
 Te ras van myne zy gefcheurt,
 En door myn droeven zang betreurt :
 Myn snaar, aan stukken half gefprongen

Klinkt dof en flaat verwart geluit :
 Maar 'k wil hier maat en kunft vergeeten,
 Myn rampen droefheit, taay verfleten,
 Berft allerbest natuurlyk uit.

Mogt my geen affcheidt dan gebeuren
 Van mynen allerwaardften vrint,
 Zobroederlyk van my bemint,
 Of is dit fcheiden? neen, 't is fcheuren.

Ik help uw ziel niet, toen de loop
 Des levens afliep, zuiver waffen
 In d'onbevlekte goude plaffen
 Van Jesus kruisbloet, onze hoop :

Ik mogt u niet een trooftwoordt geven,
 Uw krankbedt fterken door gebeên,
 Om door de barreningen heen
 Van 's levens onruft, hoog te ftreven

Naar 't heil, dat paal noch perken kent.
 Daar gy, met waar berou geflagen,
 Zo jong uw' Schepper kost behaagen,
 Gelukkig leven zonder endt.

Maar waartoe dit ontydig klaagen?

Men kus de roê der hoogste hant,
Die aarde en hemel overspant,
Zyn wyze wil moet ons behaagen.

Hy, mooglyk, is veel ongeluk
Door zyn gerufte dootd ontweken,
Wy levenden, geen dooden, steken
Noch over hals en hoeft in druk.

Met al ons vaderland bedolven;
Hy, jonge stuurman, heeft zyn vracht
Zo wel geladen ingebracht
Ter zaalge have, door de golven

En stormen van de werelt zee,
Daar al zyn vrinden noch op zwerven,
Terwyl ze ware zielrust derven,
Voor, uitzien naar een beter reê.

Dit was ik onze liefde schuldig
O GROTIUS, dit lykgedicht,
Een kleen bewys van grooten plicht,
Dankt u voor vrintschap menigvuldig.

Vaar wel dan vrint, vaar eewig wel,
Rust zacht by Vader en by Grootvaêr,
Uw naam, my heilig na uw dootbaar,
Eifcht dat ik kort dit graffschrift stel:

Hier vondt DE GROOT geruft zyn haven,
Die zich veel graven heeft gebout
In vrinde harten, trou als gout,
Daar blyft zyn heugnis onbegraven.

Den 20. Juny,
1689.

G R A F S C H R I F T

V O O R D E N H^R. E N M^R.

W I L L E M V A N B R O E K H U I S E N .

Hier leit, BROEKHUIZENS minste deel gezonken
 In wien zoo veel geleerde deugden blonken.
 Wietong en taal bemint van 't Grieksch Atheen
 En weent niet, is veel harder dan de steen
 Die zulk een licht der taalen houdt begraven,
 De grafzerk, die hem dekt en zoo veel gaven
 Met vroomheit en Godvruchtigheid gepaart.
 Is 't wonder dat die wetenschap der aardt
 Ontzeit wordt, en ten hemel opgenomen,
 In 't zalige gezelschap van de vroomen?

Den 31. October,
 1680.

AAN

A A N D E N

EERWAARDIGEN, GODVRUCHTIGEN
HOOGGELEERDEN HEER

JOANNES VOLLENHOVE,

DR. DER H. THEOLOGYE, EN PREDIKANT
VAN 'S GRAVENHAGE,

OVER DE DOOT VAN ZYNE HUISVROUWE

JOFF^R. KATHARINA ROZEBOOM.

O VOLLENHOVE! Ô vrient, Ô vader!
 Vergun, dat ik de doodtbaar nader,
 En 't lyk beschrei der brave vrouw,
 Die u gedompelt houdt in rouw.
 Gy hoopte bly met fecstgezangen,
 Haar in gezontheit weêr t'ontfangen,
 Te groeten, vry van pyn en kruis,
 Als moeder in uw hart en huis:
 Vergeefs, helaas! als 't godlyk oordeel
 Ons aftrekt van ons tydlyk voordeel.
 Wie wederstreeft de hoogste handt,
 Die aarde en hemel overspant?
 Ik weet de prikkels van uw snarte,
 Ik voel het scheuren van uw harte;
 Terwy! men in het stof bedelft
 De beste en onwaarddeerbare helft.
 Wacht niet dat ik hier keur van gaven,
 Die met het lichaam nooit begraven,
 Den tydt braveren en den doodt,
 Ten top zal voeren, die, hoe groot,

De smart vernieuwen, versch geleden:
 De kroon van uitgeleze zeden
 Verstrekken 't wapen, dat haar siert,
 Best door verwondering geviert.
 Terwyl al't Lant in zyne wooning
 Met vreugt ontving den grooten Koning,
 En gy uw koninklyke lier
 Noch onlangs huwde aan zulk een zwier,
 Ontviel u, och! uw Koninginne,
 Die met verstant en zuivre minne
 Het ryk beheerschte, dat nu viel,
 Van oog, van zinnen, en van ziel.
 Zo ging die zon, dat vrouwewonder,
 U vrolyk op, maar droevig onder;
 En, die een blyden daagraat bragt,
 Schept nu in't hart een naaren nacht,
 Met wolken van verdriet bevangen,
 En laat uw harp met rou behangen.
 Hoe wort gy in uw werk gestuit!
 Uw lieve ROZEBOOM ging uit;
 Berooft van blaren, bloem, en lover.
 Hoe? uit? zy ging niet uit, maar over:
 Die hier aan Godts genadestroom
 Geplant, een hemelhooge boom,
 En met een kroon van heil geladen,
 Nu eeuwig pronkt met bloem en bladen,
 En, van geen wint noch storm geplaagt,
 In't Paradys haar vruchten draagt.
 'T is waar; zy, uit uw oog verloren
 Liet in uw hart een' scherpen doren
 Van droefheit, die met bang geweld
 Uw ingewanden drukt en kneit,
 U schier u zelve doet vergeten,
 Zo diep geraakt, als taai gesleten.
 Maar gy die duizent andren leert,
 Wien's Gravenhaag als Leeraar eert,
 Dat, nooit verzadigt in verlangen,

Aan uw geleerde tong blyft hangen;
 O VOLLEHOOF! leer nu u zelf.
 Uw waardfte, boven't grafgewelf,
 Ja boven zon en maan verheven,
 Zal op uw fenixveder zweven.
 Vier zelf haast haar gedagtenis,
 Als't puik der vrouwen waardig is.
 En wort myn dicht ooit lof gegeven,
 Dan leeft noch 't leven van uw leven.

Overleden den XX. en begraven
 den XXVI. Februari 1691.

MARIÆ AUGUSTÆ
 MANIBUS ET MEMORIÆ
 SACRUM.

I Pfo hoc marmore durior es quisquis venerandum
 Accedis monumentum & a lacrymis temperas
 Viator.

Proh dolor:

Hac urna sacri cineres

MARIÆ STUARTÆ:

Reginarum optimæ maximæ conduntur.

Illa quondam

Angliæ, Scotiæ, Hiberniæ, Bataviæ deliciunè:

MAGNI GUILIELMI TERTII

Gaudium

Melioris orbis amor, dum superstes;

Nunc, mortua, iustitium.

Huic parem non coluit Anglia:

Hac majorem nunquam Batavia venerabitur

Reginarum sol

Bonis avibus orta, malo omine ante diem occidit.

Huic nil Relligione, Pietate, sanctis moribus antiquius.
Morum exemplum, malorum flagellum.

Reginarum Heroïna, Heroïnarum regina.

Sed quis omni laude majorum laudare fatagit?

Hæc Europæ meliori & Pientissimo marito

Longum fui desiderium Reliquit

Testetur pietatem suam jam oratoria! testetur Poesis.

Nec major nec tristior unquam data materies;

Sed propius accedatis hoc sepulcrum cavete,

Qui infulso sono barbaræ musæ litantes

(Rarum etiam in hostibus exemplum)

Reginæ cineres violare conamini,

Eamque sub ineptis chartarum acervis

Etiam ante sepulturam sepelire.

Sacer hic locus est, nec illotis manibus accedendus.

Relligio, fides, pietas, munificentia,

Omniumque virtutum chorus hac humo contumulantur,

Procul esto impie, profane

Muti hi cineres te increpabunt.

Abiit tamen, non obiit

Trium Regnorum Mater suspicienda:

Fulget in cælo novum sidus

Et avitas domos illustrat.

Lumen tuum ad illius radios accende

Viator, &

A B I.

M D C X C V.

LOFDICHTEN
EN
BYSCHRIFTEN.

OP DEN
KATECHISMUS,

GERICHT TER PRAKTYK, BESCHREVEN
DOOR DEN HOOGGELEERDEN
HEERE

HENRIK HAMMOND,

EN NU UIT HET ENGELSCH VERTAALT.

O HAMMOND, Engelants juweel,
Wy zien u dan op nieuw geboren!
Hier laat uw groot verstant zich hooren.
Al viel uw lyk het graf ten deel,
De geest, ten kerker uitgevlogen,
Stort op uw' doorgeleert papier
Noch Hemelval en Pinxtervier,
De duifternis des nachts ontogen.
O Londens Leeraar, Guldemondt!
Gy tradt op 't spoor der Christe tolken,
En opende voor 's werelts volken
Den schat van Jesus heilverbondt.
Gy volgde Sions eedle galmen.
Door u leeft Ifrels Harpenaar,
Zoo net vertolkt, zoo kort, zoo klaar,
In zoo veel Koninklyke Psalmen.

Maar

Maar uw' godtvruchtig Onderwys,
 Het nutte van uw' beste Schriften,
 Die schyn van waarheit leeren schiften,
 Verdient den palm, en wint den prys.
 Dees schat van Godtgeleerde blaren,
 Die zoo beknopt den Christen plicht
 Ontvouwen, onderwyft en sticht,
 Ten nut van jonge en oude jaren.
 Hier wordt nu Godt in 't eeuwig licht
 Beschout, in wezen en in werken:
 't Geloof sweeft hier op snelle vlerken
 Van deugd, ver boven 't aardfch gezicht.
 Hier vaart de vlugge ziel naar boven:
 De Zondaar, die zich hier bekeert,
 Zyn minder mint, zyn meerder eert,
 Zyn Schepper bidden leert, en loven:
 De Hoop van 't allerhoogste goet
 Versterkt de ziel in 't zwaarste lyden:
 Hier kan de Zondaar zich verblyden,
 Gereinigt door zyn Heilants bloet.
 Dees pen, die tegen 't vleesch leert kampen,
 Slaat d'onboetvaardigheid in 't hart:
 't Geweten voelt alree de smart
 En dreigt met eindeloofse rampen.
 Dit boek, het best dat Eng'landt zag,
 Van weinigen alleen gelezen,
 Van niemant naar waardy geprezen,
 Komt nu in Neerduitsch aan den dagh.
 Gebruikt 's mans onvermoeiden yver.
 Gaat met dit dierbaar boek te ra.
 Leeft vroom, gesterkt door Godts genâ,
 En eert de heugnis van den Schryver.

A A N D E N

HOOGGELEERDEN EN EER-
WAARDEN HEERE

JOANNES VOLLENHOVE,

BEDIENAAR DES H. EVANGELIUMS
IN 'S GRAVENHAGE,OVER ZYN EERW. GUNSTIG OORDEEL
VAN MYNE POEZY.

HOe'kan myn pen haar schult en dankplicht nu vergeten?
 Beleefde Heer; wiens geest zoo hoog in top gezeten,
 Den mynen moedigt tot de kunst; ik bid u, ly
 Dat ik de handen kus van uwe Poëzy;
 Die zoo vol krachts en geurs na Hoofts en Vondels tyden,
 Geen ouden hoeft hun eer noch luister te benyden.
 Hoe wierd ik door uw schrift zoo onverdiend verplicht!
 Myn slechte Zangeres besturf in 't aangezicht,
 Zy hoopte nimmer op zoo groot een gunst en voordeel,
 Van opgebeurt te zyn by uw doorzichtig oordeel.
 Dit maakt haar echter niet hoovaardig op haar dicht.
 Zy zoekt te volgen, als de schadu op het licht.
 Zy queelt op lagen toon, en denkt met kleene schreden,
 Van ver den zangberg van uw dichtkunst na te treden:
 En komt zy nimmermeer tot haar' volmaakten top,
 Zy trooste zich, en denk', Apollo zit'er op.

Den .. Juny .
1680.

AAN

AAN DEN HEERE
DAVID VAN HOOGST RATEN,

DER MEDICINEN DOCTOR, EN CONRECTOR DER
LATYNSCHE SCHOOLE T'AMSTERDAM.

OP HET UITGEEVEN ZYNER
NEDERDUITSCH E GEDICHTEN.

HOOGST RATEN, die, aan Amstels stroomen
De jonge telgen queekt tot boomen:
Die, ter bequamer ryt en stondt,
Met eer een welgemesten grondt,
Beslaande, d'eerste vruchten teelen
Om Staet en Kerk die meê te deelen;
HOOGST RATEN, dië op kunst en deugt
Verlekkert, steets de graage jeugt
Uw' wyze lessen aan laat hooren,
En noopt haar met de sterkste spooren,
Of doet haar danffen, bly en vry,
Op maaten van uw' Poëzy:
Die, door een keurige geleertheit,
Noch stant houdt in de Schoolverkeertheit
Der bastertceuw, die, vol van nydt
Op kunst en kennis, barst van spyt;
En dat ze zelfs niet na kan volgen
Als dwaasheit uitkryt, sel verbolgen;
Gelukkig gy, die dit noch stuit,
Een zuivre Nederduitsche luit
Uithuwlykt aan Latynsche snaeren;
Zoekt als een honingby te gaaren
't Best, dat d'aaloutheit als een schat
(Maar van hoe weinigen gevat :)
Noch overliet voor laater ceuwen.

MENGELDICHTEN.

79

Laat d'afgunst bulderen en schreeuwen,
Uw nette Dichtkunst, droef en bly,
Vloeit met de golven van het Y.
Zo zagt en zuiver, als bezadigt.
Blyft door zich zelve alom verdadigt.
Van gunst ontleenende geen lof
Voldoet ze best door keur en stof.
De Maas laat vast een dankgalm hooren
Ter eere van haar ingebooren.

O P

WILLEM DEN DERDEN,

KONING VAN GROOT BRITANJE,
VRANKRYK EN YRLANDT,
BESCHERMER DES GE-
LOOFS, ENZ.

IN HELDENDICHT BESCHREVEN
DOOR DEN HEERE

LUKAS ROTGANS.

— *Famam qui terminat astris.*

RYs nu vry hooger, dan uw Domkerk met haar tooren,
O Uitrecht! op den lof van uwen ingebooren,
Uw Zoon, Apolloos zoon, die door zyn Neêrduitsch dicht
Uw Stadt en Statenhof onendig heeft verplicht.
Hoe bleef haar aandagt vaak als opgetogen hangen
Aan zyn beroemde Lier- zyn Zege- en Herders-zangen!
't Zy hy de dapperheit geleidt in 't oorlogsvelt,
Of op het lantvermaak zyn zachte snaaren stelt,
Of helpt de Ryksvorstin bedrukt naar 't graf' geleijen,

Een

Een halve weerelt met haar volken aan het schreien,
 Niet uitgelaaten wilt als 't ongestuimig ryk
 Van zoo veel dichters, maar zich zelve steeds gelyk;
 Zoo vloeiende als de gladgekemde Vechterstroomer
 Daar in hun kristallyn zich spiegelen de boomen.
 Men ziet dan endlyk noch zyn uitgewrochte werk
 De drieſte onwetenheid en boozen nydt te sterk.
 Nu zweeft de Stichtſche Zwaan, beſt aan haar wiek te kennen,
 Veel hooger dan voorheen op haar vergulde pennen:
 Hy zuivert, daar zy met haar vlerken klapt, de lucht;
 En naakt de zon zelf als een arent in haar vlucht.
 De wakkre dichter is ter goeder uur geboren,
 Die zynen toon, op u geſtelt, alom laat hooren
 O Groote WILLEM! die alle eeuwen door, uw naam
 Verſpreide, en ſtof' verſchafte aan d'onverzaadbre Faam.
 Zyn edle zang zal uw bedryf en leven melden,
 U eeren als 't juweel van oude en nieuwe helden.
 't Zy hy in eene beemt van deugden weiden gaat,
 Of uwe ſtrydtbre kruin met lauren overlaat.
 Zyn zangheldin volgt zelfs in Yrlant uw banieren,
 Terwyl uw vyant vlucht langs 't velt van zyn papieren,
 Van ſchrik benepen: daar in 't heeſte van dien gloet
 De BOYNE zelf zich ziet bepurpert met uw bloet;
 En gy in 't open velt den tegenſtrever dagvaart,
 Die ziddrehd wegdruipt op het zwaaien van uw ſlagzwaart.
 Gy kooft dan deeze ſtof zoo waardig voor uw dicht
 O ROTGANS! om uw licht t'ontſteken aan dat licht,
 En vielt met luſt aan 't werk, om 's Konings krygsbedryven
 Door uwe Fenixveer in louter gout te ſchryven;
 Den Helt naar 't leeven, ruim zoo duurzaam als in prent,
 Net af te ſchilderen op eeuwig perkement.
 Dit hoofdwerk tart den nydt en 't roeſten van de jaaren.
 Al wat uw geest en vlyt van langer handt kon gaaren,
 Uw keurig out en nieu, een onwaardeerbare ſchat,
 Ontdekt zich ylinks in het opſlaan van uw bladt.
 Een ander oordeel' vry, dit raakt kunſtkenners nader.
 Hier vloeit een bron, hier ſpringt een onuitputbare ader.

'k Verneem het puikstuk hier van Neêrlants Poëzy.
 Een ander lyme aan een veel hondert regels vry;
 Als was 'er zelf een prys op Helikon te winnen
 Ten koste van den naam der Helden en Heldinnen,
 Gelyk hier af, hela! getuigen kan de tydt;
 Uw werk blyft duurzaam werk, en d'eeuwigheit gewyt.
 't Is waar, veel waagt gy, die in zee u durft begeeven,
 In zulk een zee, daar gy zoo groot een Konings leeven
 Als een Arion op uw zuivre snaaren speelt,
 Op welke klank de vis zich roert, de vogel queelt;
 Maar, kon men ergens den bequaamen dichter vinden,
 Gy waart alleen het, die 't u zelfs most onderwinden.
 Wy zien hierop, hoe fel een Scyll' van afgunst bernt,
 Eerlang uw harp om hoog ophangen in 't gesternt;
 Terwyl uw glori by den nanceef wort voldongen,
 Die d'Agrippynsche Zwaan zoo groots hebt nagezongen,
 Dat elk by zulk een stof ook roemt de taal en styl.
 Zoo leeft ENEAS door de puikschacht van VIRGYL.

O P D E

R E I S E N

VAN DEN HEERE

KORNELIS DE BRUIN.

Labor improbus.

W Ie kan, wie wil, wie moet uw arbeit niet bedanken
 DE BRUIN! wie zet althans geen nette toon noch
 klanken

Op uwe Reislust, die op wetenschap en deugt
 Verliest, 't sieraat verstrekte aan uw opgaande jeugt!
 Die voor den tydt vroeg wys en kundig, vroeg ervaaren,
 Zoo keurig voor hadt om juweelen te vergaaren,

Als zich vertoonen in het opflaan van uw blad.
 Wat doet zich hier al op, wat heerlyks, welk een ſchat,
 Verſchiet van kennis, langs het velt van uw papieren!
 De nieuwe en oude tydt vlecht om uw hoofd laurieren,
 Met zoo veel arbeids, zweet, en koſten zuur behaalt,
 By edle kenners, ryk van glori, weêr betaalt,
 'T aeloudt, ô wonder! wort hier jong en fris herboren.
 Hier vindt men dat een reeks van eeuwen hielt verloren.
 Hier leeft de wetenſchap in levenloos geſteent,
 De kennis zelf zuigt bloet en merg uit dor gebeent,
 De vlugge geeſt zweeft met gemak op uwe veder,
 Dan vliegt zy Hemelwaarts, of daalt op 't aardryk neder;
 Vaſt ſpelemeiende in een opgezochte ſchat,
 Ontdekt, vergaart zy goudt en zilver uit uw blad.
 Hier ziet het oog zich blind in zonneryke glanſſen,
 Hier trekt men zonder moeite in 't gloriryk Byzanſſen,
 Nieu Rome, 't edel werk van grooten Konſtantyn;
 Daar Mechaas halve maan de heldre zonneſchyn
 Vergeefs in 't licht ſtaat van 's Verloffers Evangeli,
 De doorens ruimen 't velt: die onbeſmette leli
 Verſpreit haar kragt en geur dwers door de muuren heen
 Der Turkiſche Tempels, en de daken der Moſqueen.
 Waar wendt myn oog zich eerſt, naar boven of naar onder!
 De naaldeſpirzen van Egipte, 's wecrelts wonder,
 Hoe oudt, vernieuwen, toen uw onderzoekzucht zag
 Met eigen oogen dat zoo lang verborgen lag:
 Daar onder dorſt gy, met gevaar van 't leeven doolen.
 En openbaart ons nu, dat d'outheit hielt verholen;
 Klein Aſië hangt zelf haar zegel aan uw vlyt,
 De zeve kerken, die Johannes in zyn tydt
 Door laſt van hooger handt, met brieven tot haar plichten
 Vermaande, hoort men noch de volgende eeuwen ſtichten.
 Terwyl ze in uw geſchrift, haar zwaar begruiſde kruin
 Ten hemel heffen, en luidtrufftig uit haar puin
 De boete preken: dat het Chriſtebondtgenootſchap,
 Een diep ontzicht draag' voor 's verloffers liefdeboodtſchap.
 O volk! dat met den mondt na by, maar 't harte yer,

Uw heer belydt, fterroog op deeze zeverter ;
 Wel eer zoo glansryk door den Heilant felf geluifert ,
 En nu door nevels van een valsch geloof verduifert :
 Och ! 't zette uw zeden , hoe verbafter , paal en perk ,
 Hoe deerlyk vielen z' uit den hemel van de kerk ;
 Hoe droevig heeft haar , toen zy zyn bevel vergaten ,
 De Koninklyke handt van Jefus los gelaaten !
 Wie zondigt noch , als met het uiterfte gevaar ?
 Geen licht , geen vonk blinkt op dien gouden kandelaar .
 Betrêe ik met veel fchriks de heilige landtsdouwen ;
 Wat zal uw tekengeeft daar wonderen ontvouwen ?
 Eerft komt Egipte my te vooren , met het zant
 Der roode fchelfzee , zoo verheerlykt door Godts handt :
 Aan welker oever zoo veel ruyteren en helden ,
 Hun graffteê vonden , daar ze zeetropcên ftelden
 In hun gedagten , diep verzonken in de kolk
 Van Godts geduchte wraak , verdadigfter van 't volk .
 Hier zie ik van na by de Godtgewyde bergen ,
 Die met gefpitfte kruin de lucht en fterren tergen :
 Daar Karmel , Thabor , en 't beroemde Moria
 Getuigen ftrekken van de Hemelfche genâ .
 Noch valt hier 't Manna , naar den geest in woeftenijen .
 Noch kan het water uit de rotfen 't volk verblijen ;
 En zoo veel wonders dat 'er voorviel , laag en hoog ,
 Trekt nu 't aandagtig hart , als toen der Englen oog .
 O Palefthine , met uw' godtgewyden tempel ,
 Hoe vaak berradt de vorft Meffias uwen drempel ,
 Hoe fmeekte en badt hy u , met meet dan menfchen ftem ,
 O booze burgers van 't verftokt Jerufalem !
 Om 't moorden van Godts Zoon , van Godt gevloekt ; ver-
 waaten
 Ruim zeffien eeuwen , wordt uw huis u woefst gelaaten .
 Noch laat zyn predikftem zich hooren : lant en zee
 Getuigen met wat kracht hy gulde leffe dee .
 Wat vloaide 'er uit dien mont een pel van heilge fpreuken !
 By 't Farifeesdom , hoe weerbarftig , niet te kreuken .
 Door haaren Heer zag hier natuur haar loop gefremt ,

Enylinks, hoe het stormt, de golven glad gekemt.
 Gethsemane daar wee voor weeldeging, gaat hoven,
 Waranden, tuinen, ja het Paradys te boven.
 't Verlies van zweet en bloet, zyn doodsstryt, won ons vrêe.
 Een godtheit was het die voor elk daar smarte lêe.
 Ik zie den kruisberg, hoe gevloekt, voor ons gezegent,
 'k Zie lierdedruppels, schoon 't hier bloet als water regent.
 Of daal ik dieper met myn geest in Jesus graf:
 De Christenheit verneemt de geur die 't van zich gaf.
 Dat graf heeft 't waar geloof voor graf en doot beveiligt,
 De waarste grafflêe tot een bedt van rust geheiligt,
 't Gebalzemt lyk geeft kracht en leeven aan 't gebeent
 Der vroomen, waar toe dan hun zalig lot beweent!
 Wie sou in sulck een stof zich zelve niet vergeten.
 Voldoe DE BRUIN, voldoe uw reiszucht ongemeeten.

OP DEN ZILVEREN

I N K T K O K E R,

D A A R

HUGO DE GROOT

ZYN VOORNAAMSTE WERKEN OP LOUVESTEIN
 UIT GESCHREEVEN HEEFT.

Monumentum aere perennius.

DEES zilvere inktpot, daar DE GROOT weleer uit schreef,
 Zelfs toen de boosheit hem in bange kerkers dreef,
 Getuigt noch van, en voor dien weergâloozen schryver,
 En strekt een schildery van oordeel, geest en yver.
 Dit was het wapentuig van Fenix HUIG DE GROOT:
 De pen zyn degen, inkt het bloedt dat hy vergoot.

Hoe

Hoe naarfzig zag men hem zyn dierbren tydt befteeden !
 Hier uit fchreef hy zich moê voor's lants gerechtigheden.
 Zyn wakkre pen heeft Jood en Heiden uitgetart,
 Trof't ongodiftendom in 't diepfte van zyn hart.
 Men zag hier uit geen inkt, maar loutren nektar vlocien,
 Een onuitputbre bron, 't papiere velt besproeien.
 Hier uit fchreef GROTIUS, zoo kort, zoo klaar, zoo ron...
 Zyn gulde les, tot licht van 't oudt en nieu verbondt.
 Dus vloeyde uit zilver goudt, langs Godgewyde blâeren :
 Geen EPIKTETUS lamp tart meer den roeft der jaaren.

1687.

TER EEUWIGE GEDAGTENIS

DER

PAPIERE KUNSTSCHARE

VAN

JOFFROU

JOANNA KOERTEN,

HUISVROU

VAN

SR. ADRIAAN BLOK.

DE zeven wondren van de weerelt zyn verdweenen :
 Men vindt geen tekens meer van Rome noch Athenen,
 Als in Historiblaën een flaauwe heugenis.
 Hier ziet de weerelt iet, dat wonderbaarder is.
 JOANNAAS wakkre geest tart d'outheit met een flinger
 Der kunftschaar, ongemeen gevoert by duim en vinger.

Hoe groots en krachtig toont natuur zich in het klein?
 Elk ziet en denkt en zwygt, en gaat verbaaft weêr heen.
 Men repp' nu van geen kunst der Griekfche zanggodinnen.
 Hier zal de kunst zich zelve, is't mooglyk, overwinnen.

Amft: 18. Julius

1695.

H U W L Y K S -
 V R I N D S C H A P
 D E B E S T E.

Courante la bare.

O Vrintfchap! die het zoete zout
 Van d'aarde zyt en al die daarop leven:
 De beste raadt van Godt gegeven:
 Die't menfchdom van verderffenis behoudt.
 Gy zweeft ver boven perk en peil
 Van ons verftandt, door al uw heul en heil.
 Gy zyt ons van naturen aangeboren;
 Der zielen luft,
 Die eens verloren
 Al't genoeg en bluft.

Maar vaster klemt de nauwe bandt
 Van't huwlyk, zoo gezegent t'allen ftonden;
 Wanneer zyn trouw zoo ongefchonden,
 Als heilig, 't hert zoo wel fluit als elks handt.
 Het huwlyk is des weereits luft.
 Als elk zyn weerhelft mint wordt 't vuur gebluft,
 Dat eenmaal in de ziel ontftoken,
 Het beste geeft,
 'T geen onverbroken,
 Al verheugt wat leeft.

Die vrintſchap zoek ik, ô myn ziel,
 Myn hertenwensch, de welluſt van myn zinnen!
 Op uw gezicht floeg ik aan 't minnen.
 Gy waart het daar myn oog het eerſt op viel.
 Uw tong uw ſtem met haar geluit
 Trok mynen geest door kracht ten boezem uit.
 Wie zal hem aan het lichaam wedergeven?
 Hy zoekt en vindt
 Een ander leven,
 Daar hy leeft en mint.

1682.

ALLE GOEDE GAVEN KOMEN VAN BOVEN.

Wie kan volmaakte gaven geven
 Als d'Opperheer, in wien we leven?
 Wat weg is hier toe opgezet?
 O menſchen, zoekt ze door 't gebedt.

EEN WAARAGTIGE LIPPE ZAL BESTAAN.

O Jongkheit ſchuw 't vergift der logen:
 Haar eigen meeſter wort bedrogen.
 Laat nimmer valsheit u ontslippen,
 Maar plant de waarheit op uw lippen.

1694.

'S HARTEN OOG, STEETS OM HOOG.

Wie kruipt nog langer met zyn zinnen laag langs d'aarde,
En moeit zich onvermoeit met zaaken klein van
waarde!

Veel liever eens gedagt waar uit men oorspronk nam:

't Is onze ziel, die van den hoogen hemel quam.

Gebruik ze dan om Godt haar schepper, steeds te loven,

En hef altoos het hart, het oog der ziel, naar boven.

1694.

EIGE LOF STINKT.

Wie is zoo dwaas, die met zyn eigen lof gedient,
Al om een walg verstrekt voor vyant en voor vriendt.
Verdient gy 't door uw deugt, laat anderen u waardenen.
Zich zelf vermindren, is by andren zich vermeeren.
Wacht uw voor eigen lof, die in kleenachting raakt.
Die zelfs zich pryft, heeft nooit het wyze wit geraakt.

1694.

ONMAAT NATUUR EEN LAST.

DE milde hemel heeft met zegen overgooten
 Ons menschedom, en het in geen engen perk geflooten.
 Al wat men heeft en vindt kan strekken tot Gods eer.
 Gebruikt de schepfels dan, tot glori van haar Heer;
 Nooit moet een Kristen zyn verlangens hier bepaalen.
 Hy leeft hier niet, maar zoekt zyn adem slechts te haalen.
 Hy bezigt 't al met maate, als eenen heilig past.
 Al wat 'er buiten is, verstrekt natuur een last.

1694.

KENT U ZELVEN.

GY, die in glori by de menschen zoekt te leeven,
 En uws gelyken ver in lof voorby te streeven:
 Hoe ongevoelig legt gy in een sluimering!
 Wat is, ô menschen, 't hart een boos en listig ding!
 't Is dwaasheit uit een myn van koper gout te delven.
 Op aard bekent te zyn, is 't minst, maar KENT U ZELVEN.

1694.

DE SCHRYFKUNST.

ZOo ik de waarde van iet onwaardeerbaars ken,
 Ik kus het bekje van het groot juweel, de pen
 De nette letters, trek, en swier en kunstig slingeren
 Zoo vlug, zoo los gevloeit van 's meesters duim en vingeren.
 Dit 's werk ô ouden voor uw krooft, de pen is 't zout
 Des vrientschap, 't nut, de vreugt, die 't menschedom onderhoudt.

1694.

'T GEWETEN MEER DAN 1000 GETUIGEN.

GY zondigt als 't geen menschen zien,
Maar wie kan ooit zich zelfs ontvlien?
't Gemoedt is, hoe gy 't ook moogt buigen,
Meer, dan veel duizenden getuigen.

1694.

GEDENKT TE STERVEN.

WAt tinnert men al in de lucht kasteelen!
Wat laat men zich al dierbren tyd ontfleelen!
Wat maakt, en breekt, wat bout, en plant een mensch!
Hoe haakt, hoe zwoegt, hoe hygt hy naar zyn wensch!
Hoe schildert men met zoo zeel valsche verwen!
Leer wysheit, door een spreuk, GEDENKT TE STERVEN.

IN HET STAMBOEK

VAN DEN HEERE

JAKOB DE WILDE.

Wien lust beving tot zien van landen, volken, Stéen,
Hy reize nergens heen,
Naar Rome noch Atheen,
DE WILDE heeft het in zyn penningen by een.

1693.

MENGELEDICHTEN.

91

A F B E E L D I N G E N .

O P

PAULUS AFBEELDING,

D O O R

CHRYSOSTOMUS,

BISSCHOP VAN KONSTANTINOPELEN,

GEDURIG BY ZICH GEDRAAGEN.

Chrysoftomus, Konstantinopels Guldemont,
Den Schriftgeleerden Tolk van 't Out en Nieu Verbont,
Kon PAULUS deugt en dienst zoo sterk weleer behaagen,
Dat hy zyn lichaams schets alom most by zich draagen:
Als blonk in 't Godtlyk oog de weerschyn van de vlam
Zyns heiligen yvers, die voorheen zyn aanvang nam
In 't Fariseesdom, op de kruiskerk fel gebeten,
Gevloekt als vyandin van Wetsdienst en Profeten:
Terwyl een schoone rei van deugden hem geviel,
Gestadig straalende uit den omtrek van zyn ziel.
Wat zuiver Kriften, door eerbiedenis gedreeven,
Vint zich niet aangezet om zyn Bedryf en Leeven
T'aanschouwen! afgemaalt op 't wit van dit papier.
Hier ziet men 't lichaam minst, een Goddelyke zwier
Van 't vroom gemoedt, vertoont zich voor verhelderde oogen.
De Krittenheit gelief genadig te gedoogen,
Dat hier een zwakke pen verstrekk' voor 't ruw penseel:
Heel Ase en aarde en zee 't wytuitgestrekt panneel,
Waarop myn PAULUS voor de werelt, hoe verwildert;
Zich zelf zoo zeer niet heeft beschreeven als geschildert;

Met

Met inkt noch verwen, maar met heilig martelbloet:
 Verbeet u zelfs een man, verflonden door een gloet
 Van Serafyns, in sijnat verheerlykt, zwakheit sterker:
 Die onvermoeit, door ban en boei, en kruis en kerker
 Heensfrevende, al op aarde een voorsmaak in de ziel
 Van 't hemeishe geluk gevoelt heeft: die zyn kiel,
 Zoo ryk geladen, heeft geborgen in de haven
 Der eeuwigheit: die, na zyn sterven onbegraven,
 Op Englevlerken langs den wyden aartboom zweeft,
 In 't Paradys, van Godt verheerlykt, eeuwig leeft:
 En schimpende met hel en weerelt, hoe verbolgen,
 Verlangende afwacht al de vroomen die hem volgen.

A F B E E L D I N G

VAN DEN HEERE

JOANNES GEORGIUS GRÆVIUS,

HISTORISCHRYVER VAN ZYN KON: MAJT.
 VAN GROOT BRITANJE, EN HOOG-
 LEERAAR DER HISTORIEN EN WEL-
 SPREEKENTHEIT &c. IN D'AKA-
 DEMIE VAN UITRECHT.

DE parel aan de kroon van 't Aartsbisschoplyk Sticht
 Strekt GRÆVIUS, wie trekt geen licht uit zulk een
 licht?
 Die Roomsche en Grieksche kunst ooit naar de kroon wil
 steken,
 Leer', door 's mans pen en mondt, wel schryven en wel
 spreken.

14. February,
 1701.

OP

MENGELDICHTEN.

93

OP D'AFBEELDING

VAN DEN HEERE

PETRUS FRANCIUS,

HOOGLEERAAR DER HISTORIEN

WELSPREEKENTHEIT EN

GRIEKSCHE TALE

TAMSTERDAM.

D It's't beelt van FRANCIUS, fieraat van Nederlandt:
Dus steekt hy d'outheit naar de kroon op Nasoos trant.
Wat vlocit'er van zyn mont en lippen? heele beeken,
Rivieren, stroomen, van het keurigste welspreken.

1699.

A F B E E L D I N G

VAN DEN HEERE

JOAN BROEKHUIZEN.

W Ien streeft deez in zyn puiklatyn niet al voorby!
BROEKHUIZEN levert ons PROPERTIUS aan't Y.

1701.

OP

OP D'AFBEELDING

VAN DEN

EERWAARDIGEN EN HOOGGELEERDEN

H E E R E

JOANNES VOLLENHOVE,

DR. DER H. THEOLOGYE EN PREDI-
KANT IN 'SGRAVENHAGE.

DIt's VOLLENHOVES schets, 't minst van zyn min-
ste deel;
Maar waarom schildert hem de kunstenaar niet heel!
Gebruikte hy 's mans tong en geeft voor zyn penfeelen,
Hy maalde lyf en ziel, en trof dus bei de deelen.

1687.

MENGELDICHTEN.

95

A F B E E L D I N G

VAN DEN

EERWAARDIGEN EN HOOGGELEERDEN

H E E R E

ARNOLD MOONEN,

LEERAAR VAN GODS KERKE TE
DEVENTER.

DEez plaat verbeeldt hem die door Christe herderszangen,
De keurigste ooren aan zyn harp heeft opgehangen?
Hier ziet gy MOONEN, die op maat, en zonder maat,
In Neerduitsch, naar de kroon, met HOOFTE en VON-
DEL staat.

15. February,
1791.

A F-

Horat: *Quando ullum invenient parem?*

V Ermeet zich iemand deze eerwaarde beeltenis
Te schilderen; hy spaar penseelen, verf, vernis:
De kunst wykt voor natuur: wie wil wat wonders hooren!
PONTAAN hing aan zyn tong de kerken op by d'ooren.

A N D E R S .

Myn Vader noemde deez' een Christen Demostheen,
Och! hadt zyn zoon, gelyk zyn gunst, zyn kunst te leen.

15. February,
1701.

MENGELDICHTEN.

97

OP D'AFBEELDING

VAN DEN HEERE

JAKOB DE WILDE,

KOMMIS TOT DE HOOFDELYKE BETALING

IN 'T ED. MOG. KOLLEGIE TER ADMI-

RALITEIT T'AMSTERDAM.

K On ooit de kunst in plaat DE WILDES omtrek geeven.
Men trof d'Aëloudtheit, in dit wezen, naar het leeven.

1698.

D E P R I N T

VAN DEN HEERE

DAVID HOOGSTRATEN,

DER MEDICYNEN DOKTER EN KONREK-

TER DER LATYNSCHE SCHOOLE

T'AMSTERDAM.

HOOGSTRATEN, die op 't spoor der letterryke braaven
De jeugt des Amstels naar veel wetenschap leen draaven,
Vertoont zich minst in schets en koper van deez plaat;
Deugt, ernst, geleertheit straalt om sryt uit dit gelaat.

24. Feb.
1701.

G

AF-

J. B R A N T S
A F B E E L D I N G
V A N D E N H E E R E

LUKAS ROTGANS.

Die Koning WILLEM heeft vereeuwigt in zyn dicht
Maalt best zich zelve als den Hooftpoët van 't Sticht.

14. Feb.
1701.

OP D'AFBEELDING

V A N D E N H E E R E

KORNELIS DE BRUIN,

SCHILDER EN REISIGER.

WAtzwier speelt in de BRUINS opmerkende gelaat
Een halve weereelt doet zich voor in deeze plaat.

Laat andere Reizigers bekladden hun papieren.

De Wysheit kroont dit hooft met zee- en lant-laurieren.

Uitbeter oogen ziet ons Neêrlant als het plag

Dees tekende dees schreef niet anders, dan hy zag.

1698.

LYK.

MENGELDICHTEN.

99

LYKGEDAGTENIS

VAN MYN VADER

GERARD BRANDT,

PREDIKANT ONDER DE REMONSTRANTEN T'AM-
STERDAM, OVERLEDEN XI. OCTOBER 1685.

EN IN 'T ZELVE GRAF MET ZYN ZOON

GERARD BRAND IN DE FRAN-
SCHE KERK TE ROTTERDAM

BEGRAAVEN.

EEn zerk, hela! dekt hier myn Broeder en myn Vader.

Wien komt met rede toch deez dubble rou nu nader

Dan my? den lesten Broer, en Zoon; een eeuwig merk

Van weêdom in myn ziel, verstrekt de Fransche kerk.

25. Febr.
1701.

G 2

OP

J. BIRANTS

OP DE
BEELTENIS

VAN

GERARD BRANDT

DE JONGE,

REMONSTRANTSCH PREDIKANT TE
ROTTERDAM.IN EEN OUDERDOM VAN 26 JAA-
REN OVERLEDEN.

W At hing 'er niet al volks aan deez geslepetong?
Myn Broeder, waarlyk, sturf voor onze zaak te jong:

14. Febr.

1701.

BYSCRIFTEN,

OP

HEILIGE STOFFEN.

A D A M E N E V A

TEN PARADYZE UITGE-
DREEVEN.

Z A M E N S P R A A K.

V Aar wel o hof! daar gy als Koningin, ik Koning,
Van d'Oppergodtheit milt verkreegen onze wooning.
Het hemelfch slaghz waart heeft den ingang ons belet,
Och! kinders, fchendt toch nooit de Goddelyke wet.

K A I N

DE BROEDERMOORDER

M Y zelfs vermoorde ik toen ik Abel eerst deê sneeven,
Och hemel! helpt och berg en dal helpt my om 't leeven!
Dit heeft de Godtheit, och! dit fchelmftuk zy gezien:
Ik vrees en vlucht, maar hoe kan ik my zelf ontvlien!

A B E L S

D O O T E N L E E V E N .

GY sneuvelde zoo jong, door broeder Kains handt:
 En meste met uw bloet, te dierbaar, 't eerste lant:
 Gy hebt de martelkroon zoo vroeg zo eël verwurven;
 En spreekt de jeugt noch aan, na dat gy zyt gesturven.

E N O C H.

IK wandelde onder 't volk, dat boos was, maar met Godt;
 Was 't leeyen ongelyk, ook ongelyk was 't lot.
 Dat most, 't was wel verdient, de gunst des hemels derven,
 Ten Paradyze voer ik in, doch zonder sterven.

N O A C H.

WAt leed myn droeve ziel o! weerelt al verdriet!
 Ik preek, vermaân, en smeek en bid helas! om niet,
 Door nagels, slag op slag, aan d'Arke vast geklonken,
 Hadt gy gehoort gy waart in 't water niet verzonken.

A B R A H A M

O P D E P R O E F.

MOet Ifak dan, van Godt zoo onverdiend gegeven,
 Door 's vaders eige handt verliezen 't lieve leeven:
 Ja, 't is de wil van Godt, natuur, 't is hart, blyf doof,
 En smoor uw driften voor de krachten van 't geloof.

I S A K

W E D E R G E S C H O N K E N.

IK kryg ter goeder uur 't gezegent zaat weerom,
 Myn Ifak, drimaal my en Zara wellekom:
 Och! komt gy t'huis, wat zult gy vreugde galmen hooren,
 Uw Moeder droeg u eens, die tweemaal zyt gebooren.

L O T H S V R O U W.

IK, ongezoute, sta hier als een Zoutpilaar:
 Zie naar geen Zodom om, en wacht uw voor 't gevaar
 Dat my hier vast klonk, al te beefig in myn slaaven,
 Hier zwyg, hier spreek ik, in myn eigen graf begraaven.

M O S E S

UIT 'T WATER GETOGEN.

IK eerst door Gods, en toen door Faroos dogters handt
Ten water uitgerukt, lei heel Egipte aan bandt:

M O S E S

DE WETVERBREEKER.

OP zulk een gruwelftuk komt Mofes half gevlogen
Ten berg af, wacht u voor het vuur der brandende oogen.
O Ifrel, zegt hy, waar toe dient u toch Godts wet
't Juweel zyt gy niet waart: 't is best dat ik 't verplet.

NADAB EN ABIHU.

BReng nooit vreemt vuur voor Godt, hy wil het niet g-
hengen:

Hoe digter by die vlam, hoe meerder noodt van zengen.
Dit leert u Nadab en Abihu, Aarons krooft,
Die steeds door 't vreemde vuur van lusten kookt en rooft.

ZONNESTILSTANT

OP JOSUAAS GEBEDT.

ERkent eerbiediglyk de krachten van 't Gebedt,
 Dat stelt natuur in zon en maan en ster de wet.
 Hoe ernstig badt de Helt, die voor Godts erfdeel streedt
 Wyl, onder 't luisteren, de zon haar loop vergeet.

E L I A S

WEGGENOMEN.

DE heilig vuur hadt uit zyn Moeders borst gezoogen,
 Wert in, en door het vuur, van 't aartryk opgetogen:
 Zyn leven, vol van vuur, Godts waren dienst ten prys,
 Wert zonder sterven zelfs, verlengt in 't Paradyt.

C H R I S T U S

G E B O O R T E.

TERwyl de heldre zon door duifternis verdwynt,
 Ryft de ongeschape Zon die 't aartryk over schynt,
 De Heer van Zon en Maan is in den nacht geboren,
 't Heelal most anders in een nacht van droefheit smoren.

CHRISTUS

XII JAAREN OUT LEERT IN
DEN TEMPEL.

HOeryp is Jesus jeugt vroeg wys en vroeg ervaren ;
Zyn vraag en antwoord kan om ftrydt verwondring baren.
Hier worden Leeraars zelfs geleert Godts zaak bepleit ;
Maar schein de Heilant jong , hy was van eeuwigheit.

CHRISTUS

DRYFT KOOPERS EN VERKOO-
PERS UIT DEN TEMPEL.

WEg met dit ruigt, weg, weg, van Godts gewyden drempel :
Maakt gy een koophuis van myn Vaders eigen Tempel,
Een wisselbank , wort hier het vleesch op prys gezet ?
Myn Vader eifcht het hart , dit huis dient voor 't gebedt.

P E T R U S .

DEez schein in 't eerst een steen om kerken op te bouwen,
Maar schoot uit zyn verbant , de minste van de vrouwen
Een dienstmaagt bragt hem tot het loochnen van zyn Heer
Dit merkt dit voelt hy en keert tot zich zelve weér :
Boet zulk een misdryf met een stroom van bittere traanen,
En plant te Rome in bloet zyn Heilants vrede vanen.

P A U L U S.

Deez schreeude en blies uit neus en lippen brand en moort,
 En vuur en vlam; 't gerucht wert boven 't zwerk gehoort:
 De Hemeldonder floeg van 't paart hem af ter aarde.
 Geen Christen spaarde hy toen Godts gena hem spaarde.
 Gamaliel had uit, hy raakte, op hooger trap
 Verheven, d'eerde pronk van al 't Apostelschap.

J O A N N E S.

Op dezen lieveling viel Jesus oog en hart.
 Deez lag zelfs op zyn borst in 't bitterst van zyn smart.
 Een ander zou vergeefs naar zulk een voorrecht dingen,
 Hy was verkoren uit al d'uitverkorelingen.

D O R K A S

O P G E W E K T V A N P E T R U S.

It is een dierbaar lyk, zoo schreeut en weeu en wees:
 Maar wie zag ooit dat een gestorvene verrees?
 Och is 'er dan geen kans om haar weêrom te haalen:
 Zoo schreit vast elk om stryt, de droefheit kent geen palen;
 Zent toch om Petrus toont het een en 't ander kleet,
 Die zullen bidden dat het zelfs de Hemel weet,
 Die zal ons Tabitha noch mooglyk wedergeven,
 Aanstonts verryft ze om ook haar sterfdag t'overleven.

TEER-

J. B R A N T S

'T E E R S T E

S Y N O D E

T E

J E R U Z A L E M.

A C T : X V .

Gematigheit, en liefde, en zachte rekklykheit,
 Toegeventheit, en deugt, die broedertwift beschreit:
 Voorzitters op het eerste en beste der Synoden,
 Beschamen 't fors gewelt van 't laater ketterdooden.

PAULUS EN SILAS
 IN DEN KERKER.

TOen 't nacht was, was het dag in dezer helden ziel:
 Geen boei, geen kerker hun gezangen wederhiel:
 Zy zingen dat het klinkt tot in den hemel heenen,
 En op den weerklink beeft de gront, en spreekten steenen.

GELUKKIG
SCHIPBREUK.

ACT: XXVII.

WAt noodt is't dat men wort beloopt van de baaren,
Van wint en zeeform: die met Paulus maar wil vaaren,
Reist altoos veilig vry en vrank voor sandt en klip,
Een overdierbre vragt, een Paulus is in 't schip.
Wat kan gehoorzaamheit en Godtsvrucht toch vernielen,
Aan eenen Paulus schenkt Godt honderden van zielen.

DICHT-

DICHTKUNDIGE L E E Z E R.

Dit aanhangfel myner Mengeldichten als buiten orde der voorigen hier achter gevoegt, zal u veel licht vreemt dunken: Maar terwyl ik van eenige geen afschrift dikwils bewaarde, andere gedrukte Gedichten mynen vrienden dikwils zo rykelyk mededeelde, dat 'er geen voor my zelve overbleef, eenige weinigen, later voor den dag zyn gekomen, na dat het werkje voor een goet deel was afgedrukt, zoo zyn deze my, door d'een en d'andre handt zedert noch toegevoegt, en heb ze neffens d'andere hier nu achter geplaatst: Gebruik het een en't ander tot een eerlyke uitspanning en vaar wel:

Amst: 27. Juni,
1701.

AAN.

A A N H A N G S E L

V A N

MENGELDICHTEN.

A A N

M Y N H E E R E N N E E F

M^R. JAKOB ARMINIUS,

O P Z Y N E. G E B O O R T E D A G .

Zoo gaat, zoo loopt, zoo vliegt het een jaar voor
En't ander houdt en volgt het zelve spoor!
Uw Jaardag weêr op nieuw zoo bly verscheenen,
Leert ons hoe snel de voorige verdweenen.
Zoo strekt, o Neef, dit wenschelyke licht
Een Noortstar en Kompas voor uwen plicht.
De jaren, die dezelve nimmer blyven,
Doen dezen wensch aan u en my beklyven,
Dat ook de mensch dezelve niet en zy,
Maar nieuwer werde op zyn geboortety.
Dees nieuwe Zon die Godt op nieu laat lichten
Moet nieuwe deugt en nieuwe zeden stichten.
Die houden stant, als't ander heenen vliegt;
En blyven trou, terwyl het aardfch bedriegt.

Uw Jaargety verscheen tot vreugt van velen:
 Maar leer nu ook de vrucht der deugden telen.
 Een Moederdeugt breng veele dochters voort.
 Dat's voor de ziel een zaliger geboort.
 Wacht dan een dag, veel schooner dan de dagen,
 Wen d'aarde 's lichaams vrucht voorheen gedragen
 Uit haaren schoot zal brengen in het licht:
 Een dag die daagt na't sluiten van 't gezicht.
 De Fenix die vyf eeuwen kan verduuren,
 En ryft uit d'asch van zyn kaneele vuuren,
 Verbeelt den tydt, dat d'aarde zich ontsluit,
 En lever' zoo veel doode kinders uit.
 Wie dan wel leefde en heilig is gestorven
 Heeft 't heugelykste Jaargety verworven;
 Dat door verloop van eeuwen nooit veroudt,
 Waar af men in den Hemel vierdag houdt.

20. Maart,
 1682.

D E
 EENENTACHTIGSTE
 V E R J A R I N G
 VAN DEN HEERE
 VOLKARD VANDE RYP.

O Vrient en Vader; veel geluk
 Veel heils in dit verjaren,
 Getuige van veel vreugt en druk;
 Hoe vloed de tydt? als baren;

Als golven van de zee, nooit still,
 Steets volgende op malkander,
 Dit was des Hemels wyze wil,
 Dat al het aardfch verander.
 Waar ging, waar liep, waar vloog uw tydt,
 Een tyd van tachtig jaren!
 Wat zyt g' al rou en blyfchap quyt,
 Zint't uur van uw vergaaren.
 Zoo sterft men vast terwyl men leeft,
 Men leeft al onder't fterven.
 Gelukkig die als't aardfch begeeft
 Een beter tydt kan erven.
 De werelt is maar enkle fchyn,
 Al haar geluk en voordeel
 Is onvolmaakt, gemengt met pyn
 Verdwynende in ons oordeel.
 Heeft vleugels als de snelle tydt,
 Vlocit weg als waterfroomen,
 Glad ys, daar imant over glydt,
 't Is ydeler dan droomen.
 Vermaak uw hart met beter goet,
 Dat, nimmer hier genooten,
 Verworven is door's Heilands bloet,
 Zoo dier aan't kruis vergoten.
 Uw tydt, gerekt door Gods gena,
 Blyf Gode alleen geheiligt;
 Zyn gunft bedauwe u vroeg en fpa,
 Van ramp en rou geveiligt.

21. Octob. 1700.

H

BRUI.

BRUILOFTSZANG

VOOR MYN BROEDER

KASPER BRANDT,

EN JOFFROU

LEONORE TONGERLO.

O's Gravenhaag, myn welbehagen,
 Die al myn zorgen kunt verjagen,
 Myn arbeit teffens en myn lust,
 Door nydt noch afgunst uitgebluft:
 Weleer de stoel van Hollants Graaven;
 Eer ge uit uw nedrig slyk en puin
 Verhieft uw adelyke kruin,
 En't lufthuis wierdt van Neerlandts braaven.
 Wie vondt begin of endt, die hier
 Zo't een als't ander wilde melden:
 Uw bosch, uw duin, met zee, en velden,
 Zyn veel te ruim voor't naau papier.
 Maar wat genoeg en gy mogt geven;
 Noch raakte dit myn broeder niet:
 Hy vond in uw vermaak verdriet:
 Hy vond zyn sterven in uw leven.
 Geen Haagfche vreugt mogt halen, by
 Zyn waardste pant, zyn uitverkore,
 Zyn minnelyke LEONORE,
 Het voorwerp van zyn Poëzy.
 Zy had alleen, met een paar oogen,
 Die twelingzonnen, als een zon,
 Die druk en damp verdryven kon,
 Zyn zinnen uit zyn ziel getogen.

Dus gaaft gy, bloeiend Rotterdam,
Hoe trots ook op het puik van maagden,
Die immer keurig oog behaagden,
Hem niet, dat hy den Haag benam.
Een jaar lang flect hy naare nachten
En droeve dagen in den rou;
Toen elk, op 't fterven van zyn vrou,
De Maas zag luiftren naar zyn klagten:
Die, door een zaal'ge reis, voor wint
Naar 's Gravenhage toegevlogen,
Vervulden 't hart met mededogen,
Dat in zyn' dienst zich nu verbindt.
Zoo fchikt de hemel tydt en ftonden:
Verkeert den blyften dag in druk:
Verandert rampen in geluk,
De lykkipres in bruiloftsponden.
Nu, Broeder, weér met lust aan 't werk.
Uw Ega zal uw laften dragen:
Haar vrolykheit uw zorg verjaagen,
Ten dienst van Godt, en Jesus kerk.
Zag Vader op, te vroeg geflorven,
(Schoon zyn vernuft en arrebeit,
Besteet ten dienst der Christenheit,
Al lofs genoeg hem heeft verworven)
Hy hing zyn zegel aan uw trou:
Hy zou zich in dit heil verblyen;
'T begin voor u van gulde tyen;
Hy wenschte u zegen met uw vrou.
Wy wenschen 't zelve menigvuldig,
En binnen 't jaar een' wakkren zoon,
Zyn moeders vreugt, en vaders kroon:
Wat zyt gy Gode dan niet fchuldig?

T E R

G E D A G T E N I S

V A N D E N

G R O O T A G T B A R E N H E E R E

J A N S I X ,

H E E R V A N W I M M E N U M E N

V R O M A D E , O U D T B U R G E R -

M E E S T E R E N R A A D T

T ' A M S T E R D A M .

DE wyze SIX, wiens onbesprooke leeven,
 Een spiegel strekt en baak, voor zoons en neeven,
 Die leeven aan gesturvene outheit gaf,
 Verlieft op deugt en kunst rust in dit graf,
 Geen print quam ooit zyn ware beeltnis nader;
 Betreurt hier Y en Amstel uwen Vader.

OP EENIGE
 OUDTHEDEN
 UIT HET KABINET
 VAN DEN HEERE

JAKOB DE WILDE,

GEËTST

DOOR ZYN ED^{ts}. DOCHTER

JOFFROU

MARIA DE WILDE.

DE WILDE bragt zyn dochter eerst in't licht;
 Toen d'eerste straal schein in haar lief gezicht:
 Bevallig van gelaat, van leest en zeden,
 Die elk om sryt de beste plaats bekleeden:
 Zoo lang verliest op weetenschap en deugt:
 Een baak reets voor de Jofferlyke jeugt
 Zy etst voor't oog, ze speelt voor keurige ooren,
 Wort nu, als voor de tweede reis gebooren.
 Hier baart ze zelf, o wonder, door de kunst
 Veel kinders voor de weerelt, en veel gunst.

DANKBAARHEIT

A A N D E N

WELED: EN GESTR: HEERE

DEN HEERE EN MR.

HENRIK HOOFT,

DROST TE MUIDEN, BAILLIUW VAN GOOILANDT,

RAADT EN FISKAAL VAN HET ED: MOG:

KOLLEGIE TER ADMIRALI-

TEIT T'AMSTERDAM. &c.

HOe kan myn pen en hart zyn dankplicht nu vergeeten
 Doorluchte Drost, die op het Muiderslot geleeten,
 Hollantsche Poëzy ver boven waarde loont
 Haar kruin met eenen tak van wyngaart ranken kroont:
 Terwyl de heldre vocht vast uit den druif komt vloejen,
 Den geest verquikken, en 't papiere velt besproejen:
 Uw slot was lust in last van uwen voorzaat H O O F T
 Wiens glans in Nederduitsch noch nydt noch tydt verdooft;
 Daar hy met VOSSIUS met HUIGENS, BAARLE en VONDEL,
 Veel kunsten by zich sloot op 't slot, als in een bondel.
 De wakkre PLUIMER bragt my eerst deez nieuwe maer
 Myn Zangeres verbaast, liep 't uiterste gevaar,
 Veranderde in 't gelaat, verschoot haar blyde verven,
 Besweek, besweem, en scheen in zynen arm te sterven.
 Toen quam uw suivre vocht op zynen tyt te pas,
 Die zacht en rein en ryp en glinstrende in het glas

Op uwen welstant haar gebragt weêr deê herleeven,
 Daar z'over lang al dagt den lesten snik te geeven.
 Ik treurde op 't lyk van uw Hoogwaarde Gemaalin,
 En maalde een schets van uw', nu zalige Drostin.
 Gy, lang gewoon ten dienst van Lant en Hof te slooven
 Neemt dit in gunst aan, schoon een stof nooit vol te looven:
 Daar FRANCIVS de roem der Roomsche Poëzy,
 En PLUIMER in zyn dicht zo vloejende aan het Y,
 Met my, die 't niet verdiende, in blydschap aangezeeten
 Vast wachten uit uw mondt de spreuken der Poëeten:
 Neem deze regelen, Heer Drost, toch aan in dank,
 Goedt zyn de wil en 't hart, al is 't vermogen krank.

Amsterd: 24. Mei,
 1701.

GRAFSCHRIFT

VOOR

JOOST VAN DEN VONDEL,
 HOOFD D I C H T E R.

MUSA VETAT MORI.

DE beste rymkunst die myn oog ooit kon behagen
 Wordt mer haar Meester aan den Amstel uitgedragen.
 Myn ziel bezwymt, en zucht op 't koude lyk des mans,
 Die 't oog der Dichteren verblindde door zyn glans.
 Hy sturf veel ouder dan zyn groote tydtgenooten.
 'T ontsluiten van zyn graf houdt mynen geest beslooten.
 Geen wonder dat in hem de Dichtkunst legt gedooft,
 En op geen voeten staat, door 't sterven van haar hoof.

Overleden den 5, en begraven
 den 8 Februarii 1679,

M U I D E R B E R G.

Ut faciam breviora, mones, Epigrammata.

O MUIDERBERG! verhef uw kruin op uwen Drost.
 Wat schaft uw kleen begrip al ongemeene kost!
 Hier worden oog, en oor, en mondt en al de zinnen
 Om strydt gevoedt. o Landstreck, waardt van elk te minnen
 Die kunst waardeert! de geest op uw vermaak genoodt
 Meldt nooit de wellust, die gy bergt in uwen schoot:
 'T oog schemert, ja wort blindt, in al uw pronksieraden
 Van velt, en water, loof, en bloem, en boom en bladen.
 Het oor gaat op 't gezang van 't pluimgediert^e gast:
 Hy heeft geen honger die in al uw weelde vast.
 De mondt verlustigt zich in aerbsi, kers, en pruimen.
 Gezochte lekkerny, moet hier het velt voor ruimen.
 Vyf zinnen worden hier op 't hartelykst onthaalt;
 De geest noch beter, in geen perken ooit bepaalt,
 Die zuigt uit 's Drostens mondt eerbiedig d'oude spreuken
 En dichten van V I R G Y L, door nydt noch tydt te kreuken.
 Hoe! zoeken vrinden hier voor geest of lichaam kost?
 Wat lyf en ziel begeert vinde ik in eenen D R O S T.

Amsterd: 3. Juli,
 1701.

TER ONSTERFFELYKE
 GEDACHTENIS
 VAN DEN
 DOORLUCHTIGEN VORST
 HENRIK KASIMIR,
 ERFSTADTHOUDER VAN VRIES-
 LANT, STADTHOUDER VAN
 GRONINGEN EN OM-
 MELANDEN,
 VELTMAARSCHALK DER VEREE-
 NIGDE NEDERLANDEN, &c.

Virg: — *Non illi quisquam se impune tulisset
 Obvius armato, seu cum pedes iret in hostem:*

Hoe kraakt en davert, op deez doodelyke boodtschap,
 D'onwrikbre gront en trou van Neêrlants bondtge-
 nootschap!

Wie ziddert niet voor dien zoo lang gevreesden slag!

Vorst KASIMIR is niet de zelve die hy plag.

Hoe is die heldre zon, die Vrieslandt heeft bescheenen,

Op't onverwachtst gedaalt, en uit ons oog verdweenen!

Terwyl ze droevig langs de kimmén nederzonk,
 En't Heldevuur verloor dat uit twee spiegels blonk.
 Was dan den vaderlande al meer verdriets beschooren!
 Was onlangs over zee noch niet genoeg verlooren,
 In't bitter sterven van die Koninklyke vrou;
 Toen staat en kerk om srydt zich dompelden in rouw,
 'T verlies betreurden van het edelst puikgeeste,
 In traanen balzenden dat weergaloos gebeente?
 Zoo schudt een zwaare boom, door windt en storm gebeukt,
 Op zynen wortel, dat rontom het aardtryk kreukt
 En kraakt, en smyt in't endt den allerschoonsten ceder,
 Wiens loof zoo bly beschutte, op't onvoorzienst ter neder.
 Wat leverde uw geboorte, ô Vorst, al stof van vreugt
 Voor't edel Vriessant, in het opgaan van uw jeugt;
 Die dageraat, waarin zich Neêrlant kon verblyen,
 Al vroeg beloovende aan uw volken gulde tyen!
 Een parel aan de kroon van't edele geslacht,
 Dat door veel zweets en bloets al't landt aan vryheit bragt:
 Voorouders, streevende door deugt naar waare glori;
 Terwyl met Prinslyk bloet bepurpert, 's lants histori
 Hen als verlossers eert, daar't aartryk wyt van waagt,
 En hun verdienden lof tot aan de sterren draagt.
 Gy, als een Fenix uit uw vaders asch gebooren,
 Liet overlant geklap van uwe vlerken hooren:
 Gy zweefde in kryg en vree steeds luchtig naar om hoog;
 'T Voorouderlyk gesternt blonk krachtig in uw oog,
 Om zulk een glans om laag manhaftig naar te streeven;
 Dus deed uw kling het hart en heir des vyants beeven;
 Dus hingt gy in uw jeugt, en't bloedig oorlogsvelt,
 Geduurig op de zy van Neêrlants srytbren Helt:
 Een braave slagpen, aan de wakkre rechter vlogel.
 Van grooten WILLEM, nooit vervaart voor kling of kogel.
 Dit tuigt Senef, en't velt van't bloedige Fleury:
 Toen't bondtgenootschap, fel besprongen en in ly,
 Door u verdedigt wert met schitterenden zwaarde:
 Dan steegt gy met de bloem des adels trots te paarde,
 En draafde dapper met den vluggen hoef in't zant,

MENGELDICHTEN.

123

In blanken harrenas, voor 't quynend vaderlant :
Zoo zag men u aan 't hoofd van uw beroemde Vriezen
Het leeven eer getroost als veltslag te verliezen.
Hoe dikwils stuitte uw zwaart het bruizen van den vloet
Des aardfchen dwingelants, en zette voet by voet !
Of naamt noch nieulinks in den straffen slag by Landen,
Zoo trouw als eerelyk den landvloek op uw tanden.
Vloogt als een bliksem, en verscheurde de geleên
Des vyants, als een slang zich krongkelende in een.
Wat kon de nazaat zich van u niet al belooven !
Was leeftydt u gegunt, gy gingt uw stam te boven ;
Die, zedert z' eeuwen lang vermaarden oorsprong nam,
In u deê blyken hoe geen duif van arent quam.
Men zag u eenzaam ook, in krygsbouwkunde ervaren,
Zelfs buiten 't velt uw volk vaak in slagordens schaaren :
De landen kennen, en de stroomen gadeslaan,
Om teffens wys en kloek den vyant aan te gaan :
De gront waar op weleer de grootste helden bouden,
Hun oorlogslift- en kunst ontleenende van d'ouden.
Dus zweefde uw deugt alom op wieken van 't gerucht,
Maar stortte nu, helaas ! in 't beste van haar vlucht.
Hoe treft deez droeve maêr oprechte Vaderlanders,
Die met hun liefde en zucht uw zegeryke standers
Naeroogden, en wat groots ten beste van Euroop
In u verwachtten, nu verhindert in uw loop !
Wat winst haalt op, by zulk een jammerlyk verliezen !
Wie troost in deezen ramp u nu, ô vrye Vriezen !
De dappre K A S I M I R, die niemants last, elks vreugt,
Elks liefde en lust was, trou hanthaver van de deugt,
Der boozen schrik, zal nu uw vryheit niet beschutten,
Uit- noch inheemsch geweldt met zyne wysheit stutten.
Zyn rype raadt besteedt ten nut van staat en kerk,
Bestulpt men droevig met een vorstelyken zerk :
Hy zal zyn weerzin niet meer toonen in het deelen
Van Jesus dierbren rok, door heilloos kerkrakeelen :
Zyn heufsch bejegenen, met veel toegeventheit,
Verplicht noch vrint en vrent die op zyn grafzerk schreit :

En

En 't wereltsche gewoel beschimpende uit den hoogen,
 Perst hy welmeenenden de traanen uit hun oogen:
 Of draagt men kennis van de zaaken hier beneên;
 Hy wenscht veel heil en heil onz' volken, landen, steên:
 Dat d'Oppermogentheit een' langen reeks van jaaren
 Britanjes Koning, 't Lant ten nutte, wil bewaaren,
 Voor list en gruwelen van Vrankryks roofharpy,
 Op edel bloet beluft, door Prinssenmoordery;
 Daar al, wat deugt bemint, voor schrikken moet en
 schroomen,
 Van Macedoniërs noch Roomers ondernoomen.
 Een milde zege stroome op zyn doorluchtig zaat:
 Zyn afkomst zy, en blyf, de zuil 'van stad en staat.
 Wy zwygen, want, terwyl de traanen 't graf besproeien,
 Verbeelt zich elk hoe daar olyf en lauren groeien.
 De Vorst schiet op zyn zoon om laag een straal van ver,
 Hier boven blinkende, als een heldere avontfer.

E I N D E.

D R U K F E I L E N ,

dus te verbeteren.

- Pag: 3. lin: 30. *zyn*, leest *haar*. en 33. *zyn*, leest *haar*.
Pag: 4. lin: 30. *erestigt*, leest *gewestigt*.
Pag: 5. lin: 23. *houte*, leest *houten*.
Pag: 11. lin: 16. *de glans*, leest *den glans*.
Pag: 14. lin: 20. *ene beemt*, leest *enen beemt*.
Pag: 17. lin: 20. *de staf*, leest *den staf*.
Pag: 19. lin: 21. *deze zegen*, leest *dezen zegen*.
Pag: 20. lin: 2. *den anderen*, leest *veel andere*. lin: 3. *haar*, leest *zyn*.
Pag: 23. lin: 20. *expierietur*, leest *experietur*.
Pag: 25. lin: 2. *milde*, leest *milden*. en lin: 25. *de troost*, leest *den troost*.
Pag: 33. lin: 28. *de zegen*, leest *den zegen*.
Pag: 38. lin: 10. *hy*, leest *zy*.
Pag: 45. lin: 25. *dan*, leest *ramp*.
Pag: 46. lin: 18. *rype*, leest *rypen*.
Pag: 48. lin: 19. *de hulk*, leest *den hulk*.
Pag: 57. lin: 3. *haar*, leest *zyn*.
Pag: 58. lin: 28. *hun*, leest *haar*.
Pag: 59. lin: 4. *haren*, leest *zynen*.
Pag: 72. lin: 5. *zyne*, leest *zynen*.
Pag: 73. lin: 18. leest *delicium*.
Pag: 74. lin: 4. *majorum*, leest *majorem*.
Pag: 80. lin: 10. *hy*, leest *zy*. en lin: 18. *eene*, leest *eenen*.
Pag: 81. lin: 20. *nette*, leest *natten*.
Pag: 82. lin: 12. *zy*, leest *by*. en lin: 13. *opgezochte*, leest *opgezochten*.
Pag: 84. lin: 11. *waarste*, leest *naarste*.
Pag: 88. lin: 11. *uw*, leest *u*.
Pag: 89. lin: 19. *ouderen*, leest *oudren*. en lin: 20. *des*, leest *der*.
Pag: 95. lin: 4. *de kroon*, leest *den prys*.
Pag: 97. lin: 4. *leen*, leest *leert*.